Niccolò Ammaniti

KORKMUYORUM

İtalya'nın güneyinde küçük bir sınır köyü. Yoksulluğun alt sınırındaki bu yerde kavurucu bir yaz yaşanmaktadır. Bütün gün tarlalarda oynayan yaşları beş ile on iki arasında değişen çocuklardan biri de *Michele*'dir. Yapılan bir yarışta sonuncu olan *Michele*, terk edilmiş bir evi keşfetme cezasına çarptırılınca o evde kimselere anlatamayacağı korkunç bir sırla karşılaşır. Bu sır, onun çocuk dünyasının canavarlar ve hayaletlerle dolu fantezileriyle birleşince ortaya rahatsız edici bir öykü çıkar. Sağduyusu ve sadakat anlayışıyla ailesine duyduğu sevgi arasında bocalayan *Michele*, acıklı ve ürkütücü bir öykünün parçası olurken, çocukların saf dünyasıyla büyüklerin para üzerine kurulmuş dünyası da birbiriyle çarpışır. ***Korkmuyorum***'u az rastlanır bir betimsel duyarlıkla işleyen, *Michele*'nin çocuk dünyasını ve bu dünyanın zengin fantezilerini son derece ustaca ortaya koyan ***Niccolò Ammaniti***, doğanın ve insanın güzellikleriyle çirkinliklerini, bu güzellik ve çirkinliğin yarattığı zıtlığı, yine doğanın öğelerini kullanarak farklı metaforlarla anlatıyor.

Kapaktaki resim: RICHARD H. SMITH

ISBN 975-07-0314-6

http://www.canyayinlari.com

REMZİ

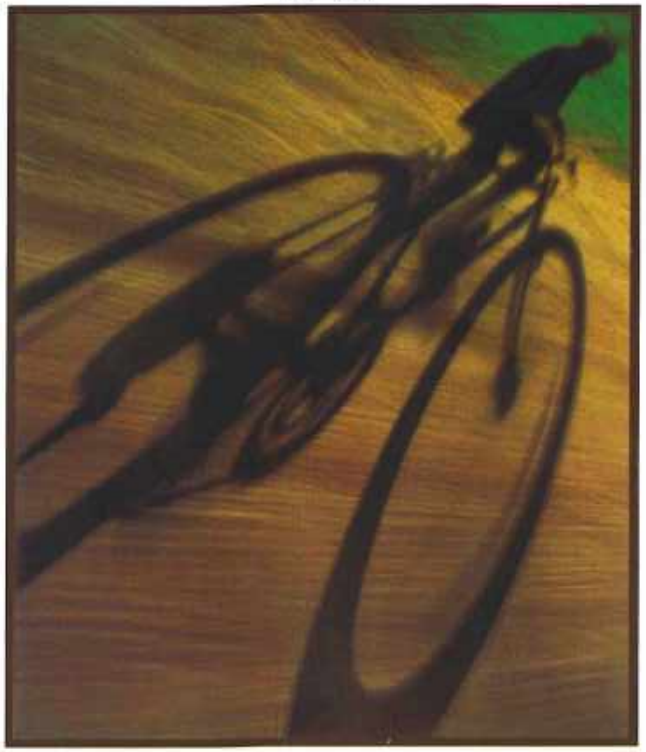
KORKMUYORUM

Niccolò Ammaniti

Niccolò Ammaniti

KORKMUYORUM

roman

İtalyanca aslından çeviren
EREN CENDEY

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Yayın Yönetmeni
İlknur Özdemir

Yayına Hazırlayan
Pınar Savaş

Dizgi
Serap Kılıç

Düzelti
Fulya Tükel

Montaj
Mine Sarıkaya

Kapak Düzeni
Semih Özcan

İç Baskı
Özal Basımevi

Kapak Baskı
Çetin Ofset

Cilt
ZE Ciltevi

1. basım : 2003

ISBN 975-07-0314-6
© 2001 Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino /
Can Yayınları Ltd. Şti. (2002)

Niccolò Ammaniti

KORKMUYORUM

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren
EREN CENDEY

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
http://www.canyayinlari.com
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Özgün adı
Io non ho paura

Niccolò Ammaniti, 1966 yılında Roma'da doğdu. 1994 yılında *Branchie* adlı romanla edebiyata atıldı. Daha sonra *Fango* ve *Ti prendo e ti porto via* adlı romanları yayınlandı. Kitapları Fransızca, İspanyolca, Yunanca, Rusça ve Lehçe'ye çevrilmiştir.

Bu kitap ceketine takılı gümüş yıldızıyla beni Siyah'ta[1] izleyen ablam Luisa'ya adanmıştır.

[1] Yazar bir söyleşisinde bunun dağlarda ileri düzeyde kayak yapanlara ayrılmış siyah pist olduğunu açıklamıştır.

Yalnız bunu anladı. Karanlığa düştüğünü.
Ve bunu bildiği anda, artık bilmez oldu.
Jack London

I

Tam Salvatore'yi geçmek üzereydim ki kız kardeşimin çığlık çığlığa bağırdığını duydum. Arkamı döndüğüm sırada, tepeyi baştan başa örten buğdaylar onu yuttu.

Peşimden gelirse annem canıma okurdu.

Durdum. Ter içindeydim. Bir soluk alıp ona bağırdım:

— Maria! Maria!

İncecik ve acı dolu sesiyle beni yanıtladı:

— Michele!

— Canın mı yandı?

— Evet, yanıma gel.

— Neren acıyor?

— Bacağım.

Yorulmuştu ve numara yapıyordu. Çekip gideyim diye düşündüm. Ama ya gerçekten bir yerini acıttıysa?

Ötekiler nereye kaybolmuşlardı?

Buğdayların arasında bıraktıkları izi fark ettim. Bir elin parmakları gibi yan yana ve sırayla tepeye doğru ilerliyorlar, arkalarında kırılmış başaklar bıra-

kıyorlardı.

O yıl buğdaylar inanılmaz büyümüşlerdi. İlkbahar sonunda çok yağmur yağmış, ekinlerin sapları haziran ortasında hiç görülmemiş biçimde gür ve sağlam olmuştu.

Çok sık ve yüklü olan başaklar artık toplanmaya hazırdılar. Dört bir yan buğdayla örtülüydü. Altın renkli bir okyanusun dalgaları tepelerden vadilere uzanıp gidiyordu. Ufuk noktasına kadar buğday, gökyüzü, ağustosböcekleri, güneş ve sıcaktan başka bir şey yoktu.

Ne kadar sıcak olduğuna ilişkin bir düşüncem yoktu çünkü dokuz yaşındaki bir çocuk derecelerden pek bir şey anlamaz; tek bildiğim bunun normal olmadığıydı.

1978 yılının o lanet yazının, yüzyılın en sıcak yazlarından biri olduğu söylenmişti. Sıcaklık taşların içine sızıyor, toprağı ufalıyor, bitkileri yakıyor, hayvanları öldürüyor, evleri ateşe veriyordu. Bostandan toplanan domateslerin suyu çekilmiş oluyordu, kabaklar minicik ve taş gibiydi. Güneş insanın soluğunu, gücünü emiyor, oynama hevesini, her şeyini kırıyordu. Ortalık geceleri bile kavruluyordu.

Acqua Traverse'de büyükler akşamın altısı olmadan evden çıkmıyor, kepenkleri örtüp içeriye kapanıyorlardı. Yalnızca bizler kızgın ve ıssız kırlarda koşturup duruyorduk.

Kız kardeşim Maria beş yaşındaydı, kulübesinden kaçan bir yavru köpek inadıyla her yere peşimden geliyordu.

"Sen ne yaparsan, aynısını yapmak istiyorum," diyordu sürekli. Annem de ona hak veriyordu.

"Sen onun ağabeyi misin, değil misin?" Onu peşimden sürüklemekten başka çarem yoktu.

Maria'ya yardım etmek için çocukların hiçbiri durmamıştı.

Ne de olsa yarış yapıyorduk.

— Haydi bakalım, tepeye çıkıyoruz. Dönemeçlerden dolaşmak yok. Birbirini izlemek yok. En son gelen ceza alır. Kurukafa kararları almış ve bana da şöyle demişti:

— Tamam, kardeşin yarışma dışı kalabilir, o daha çok küçük.

Maria,

— Ben çok küçük değilim, diyerek karşı çıkmıştı. Ben de yarışmak istiyorum! Sonra da düşmüştü işte.

Ne yazık ki üçüncü olmuştum.

Antonio birinci olmuştu. Her zamanki gibi.

Antonio Natale'nin lakabı Kurukafa'ydı. Ona neden bu adı taktığımızı anımsamıyorum. Belki de bir zamanlar koluna kurukafa çıkartması yaptığı içindir; hani şu tütüncüden alınan ve suyla yapıştırılan tür çıkartmalardan biriydi. Kurukafa, çetenin en büyüğüydü. On iki yaşındaydı. Çetenin reisiydi. Emir vermeye bayılırdı, söyledikleri yapılmazsa kabalaşırdı. Pek uzun boylu sayılmazdı ama iri, güçlü ve yürekliydi. Tepeye de lanet olası bir greyder gibi tırmanmıştı.

Salvatore ise ikinci olmuştu.

Salvatore Scardaccione dokuz yaşındaydı; aynı yaştaydık. Benim en iyi arkadaşımdı. Aynı sınıftaydık. Salvatore'nin boyu benden uzundu. Yalnızlığı seven bir çocuktu. Zaman zaman bizimle oynasa da,

çoğunlukla kafasına göre takılırdı. Kurukafa'dan daha uyanıktı ve onu alt etmek istese bunu kolayca başarırdı ama çete reisi olmak gibi bir hevesi yoktu. Babası Avukat Emilio Scardaccione Roma'da önemli bir kişiydi. İsviçre'de tonla parası varmış. Öyle söylenirdi.

Sonra da ben geliyordum. Michele. Michele Amitrano. O gün de üçüncü olarak ilerliyordum; iyi tırmanıyordum ama kız kardeşim yüzünden olduğum yere çakılmıştım.

Dönsem mi, onu olduğu yerde bıraksam mı diye düşünürken, ansızın dördüncülüğe düştüğümü fark ettim. Tepenin bir başka yamacından çıkagelen Remo Marzano beceriksizi beni geçmişti. Ve hemen tırmanmaya başlamazsam Barbara Mura bile beni geride bırakacaktı.

İşte bu felaket olurdu. Bir kız tarafından geçilmek. Hem de şişko bir kız.

Barbara Mura kudurmuş bir dişi domuz gibi dörtayak üzerinde tırmanıyordu. Tere ve toprağa bulanmıştı.

— Ne yapıyorsun, kız kardeşinin yardımına gitmiyor musun? Duymadın mı sesini? Zavallıcığın canı yanmış, derken mutlulukla sırıtıyordu. Kırk yılda bir sonunculuk cezası almayacaktı.

— Gidiyorum, gidiyorum. Ama gene de seni geçeceğim. Onun kazanmasına göz yumamazdım.

Arkamı döndüm ve kollarımı sallayarak, bir Siyu Kızılderilisi gibi çığlıklar atarak inmeye başladım. Deri sandaletlerim buğdayların üzerinde kayıyordu. Birkaç kez popomun üzerine düşüverdim.

Onu göremiyordum.

— Maria! Maria! Neredesin?

— Michele...

İşte oradaydı. Minicik ve mutsuzdu. Kırık buğday başaklarının üzerine oturmuştu. Bir eliyle ayak bileğini ovuşturuyor, ötekiyle gözlüğünü tutuyordu. Saçları alnına yapışmıştı, gözleri yaşlıydı. Beni görür görmez, dudaklarını büzdü ve bir hindi gibi şişindi.

— Michele?..

— Maria, bana yarışı kaybettirdin! Benimle gelmemeni söylemiştim sana, al işte! Yanı başına oturdum. Neren acıdı?

— Takılıp düştüm. Ayağım acıdı ve... Ağzını kocaman açtı, gözlerini kıstı, başını iki yana eğdi ve cıyak cıyak ağlamaya başladı. Gözlüğüm! Gözlüğüm kırıldı!

Neredeyse yüzüne bir tokat indirecektim! Okul kapandığından bu yana üçüncü kez gözlüğünü kırıyordu. Ve bilin bakalım annem her seferinde kimin canına okuyordu!

"Kardeşine dikkat etmelisin; sen ağabeysin."

"Anne, ben..."

"Anne ben... istemiyorum. Sen hâlâ anlamadın ama ben parayı bostandan toplamıyorum. Gözlüğünü bir daha kırarsa, sana öyle bir ceza vereceğim ki..."

Daha önce yapıştırıldıkları noktadan, yani tam ortadan kırılmıştı gözlük. Artık çöpe atmaktan başka çare kalmamıştı.

Kardeşim ağlamayı sürdürüyordu.

— Annem... Kızacak... Ne yapacağız?

— Ne yapalım? Seloteyp sararız olur biter. Haydi, kalk bakalım.

— Seloteyp sarınca çirkin oluyor. İğrenç oluyor. Hiç hoşuma gitmiyor.

Gözlüğü cebime soktum. Maria onlarsız önünü

görmüyordu; gözleri şaşıydı ve hekim büyümeden önce ameliyat olması gerektiğini söylemişti.

— Hiçbir şey olmaz, kalk haydi.

Ağlamayı keserek burnunu çekmeye başladı.

— Ayağım acıyor.

— Neresi? Aklım hâlâ öteki çocuklardaydı; bir saat önce tepeye varmış olmalıydılar. Sonuncu olmuştum. Kurukafa'nın ağır bir ceza vermeyeceğini umuyordum. Bir keresinde yarışı kaybedince bana ısırganların arasından koşma cezası vermişti.

— Neren acıyor?

— Buram. Ayak bileğini gösteriyordu.

— Burkulmuştur. Bir şey olmaz. Şimdi geçer.

Lastik ayakkabısının bağcıklarını gevşettim ve sonra da özenle çıkarttım. Bir doktor da aynını yapardı.

— Şimdi daha iyi misin?

— Biraz. Eve dönelim mi? Çok susadım. Ya annem...

Haklıydı. Evden çok uzaklaşmıştık. Hem de kaç saattir.

Öğle yemeği saati geçmişti; annem pencereye yapışmış olmalıydı.

Eve dönmeye çekiniyordum.

Birkaç saat önce hiç böyle bir tasam yoktu.

O sabah bisikletlerimizi alıp dolaşmaya çıkmıştık.

Genellikle evlerin çevresinde küçük turlar atar, tarlaların kenarına, kurumuş dere yatağına kadar gider, yarışarak geri gelirdik.

Benim bisikletim, selesi yama içinde bir demir yığınıydı, öyle yüksekti ki, üzerinde iki büklüm oturuyordum.

Ona Hurda adını takmıştık. Salvatore bunun dağ bisikleti olduğunu söylerdi. Her neyse, ben ona bayılıyordum çünkü küçükken babam binermiş.

Bisikletle dolaşmadığımız zamanlar sokakta top peşinde koşturur, körebe gibi oyunlar oynar ya da buğday deposunun gölgesinde pineklerdik.

Canımız ne isterse onu yapardık. Yoldan araba geçmezdi. Hiçbir tehlike yoktu. Ve büyükler, sıcakların bitmesini bekleyen kurbağalar gibi evlere kapanıp otururlardı.

Zaman çok yavaş akardı. Yaz sonunda okulun açılmasını dört gözle bekler olurduk.

O sabah da Melichetti'nin domuzlarından konuşuyorduk.

Melichetti'nin domuzları konusu çok sık dolanırdı dilimize. Söylentilere göre ihtiyar Melichetti, domuzlarını tavukları, tavşanları, hatta sokaktan geçen kedileri parçalamaları için eğitirmiş.

Kurukafa, yere bembeyaz bir tükürük yumağı fırlattı.

— Şimdiye dek size anlatmamıştım, dedi. Çünkü söyleyemezdim. Ama şimdi şu kadarını söyleyeyim: O domuzlar Melichetti'nin kızının minik köpeğini de yediler.

Hep bir ağızdan bağrıştık:

— Hayır, bu doğru olamaz!

— Doğru. Size Meryem Ana'nın yüreği üzerine yemin ederim. Hem de canlı canlı. Tamamen canlı olarak yendi.

— Bu imkânsız!

Bunlar nasıl vahşi domuzlardı ki, cins bir köpeği bile yiyebilmişlerdi?

Kurukafa, başıyla evet işareti yaptı.

— Melichetti köpeği alıp tel örgünün arkasına fırlattı. Köpekçik kurnazlık edip kaçmaya yeltendi ama Melichetti'nin domuzları ondan daha kurnazdılar. Köpekçiğe kaçma fırsatı tanımadılar. İki saniyede paramparça ettiler.

Sonra da ekledi:

— Yabandomuzlarından daha beterler.

Barbara,

— Peki neden köpeği onların arasına fırlattı, diye sordu.

Kurukafa biraz düşündü.

— Evin içine işemiş. Hele senin gibi tombul bir kız onların arasına düşse, kemiklerine kadar sıyırır bitirirler.

Maria ayağa kalktı.

— Melichetti deli mi?

Kurukafa yeniden yere tükürdü.

— Domuzlarından daha deli.

Böyle korkunç bir babası olan Melichetti'nin kızını düşünerek sessizliğe büründük. Hiçbirimiz onun adını bilmiyorduk, bacaklarından birinin çevresinde bir tür demir alet taşımasıyla ünlüydü.

— Gidip onları görebiliriz, diyerek atıldım ortaya.

— Oraya bir sefer düzenleyelim, diye bağırdı Barbara.

— Melichetti'nin çiftliği çok uzaktır. Oraya gidene kadar canımız çıkar, diye homurdandı Salvatore.

— Hiç de değil, çok yakın. Haydi gidelim... Kurukafa bisikletine atladı. Salvatore'yi alt etmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

O anda benim aklıma bir şey geldi:

— Neden Remo'nun kümesinden bir tavuk çalıp oraya gittiğimizde Melichetti'nin domuz ağılına atmayı denemiyoruz. Hayvanı nasıl parçaladıklarını gözümüzle görürüz.

— Harika, diye onayladı bunu Kurukafa.

Remo, tavuk çalarsak, babasının onu geberteceğini söyleyerek mızıklanmaya başladı.

Artık yapacak bir şey yoktu, bu harika bir fikirdi.

Kümese girdik, en sıska tavuğu yürüttük, tüylerini yolup bir torbaya koyduk.

Sonra biz altı çocuk ve bir tavuk, Melichetti'nin ünlü domuzlarını görmek üzere yola düştük. Buğday tarlalarının arasında o kadar uzun süre pedal çevirdik ki, güneş tam tepeye çıktı ve hepimizi yakıp kavurdu.

Salvatore haklıydı, Melichetti'nin çiftliği acayip uzaktı. Oraya vardığımızda, susuzluktan ölmüştük ve beynimiz kaynamıştı.

Melichetti güneş gözlüğünü takmış, çarpık bir güneş şemsiyesinin altındaki eski püskü bir sallanan sandalyeye oturmuştu.

Çiftlik evi dökülüyordu, çatısı zift ve tenekeyle olabildiğince onarılmıştı. Avlunun bir kenarındaki yığıntı, atılmış döküntülerden oluşuyordu: traktör tekerlekleri, paslı bir bisiklet, dibi çıkmış iskemleler, tek bacağı olmayan bir masa. Sarmaşığın dolandığı bir direğin üzerinde yağmurun ve güneşin soldurduğu inek kafatasları asılıydı. Bir tane de daha küçük ve boynuzsuz bir kafatası vardı. Kimbilir hangi hayvanındı.

Zincire vurulmuş bir deri bir kemik köpeği havlayıp duruyordu.

Aşağıdaki kanala doğru uzanan yamaçta teneke

kulübeler ve domuz ağılının çitleri görünüyordu.

Suyun taşı yararak açtığı uzun çatlaklar, küçük kanyonları andırıyordu. Beyaz, sivri kaya uçları kızıl toprağı yarıp diş gibi çıkardı. Buralarda genellikle farelere yem olan çarpık çurpuk zeytin ağaçları ve çobanların koyun sürülerini soktukları mağaralar bulunurdu.

Melichetti mumyaya benziyordu. Bumburuşuk ve çıplak derisi iyice sarkmıştı; göğsünde bir tutam beyaz kıl kalmıştı yalnızca. Boynunun çevresine yeşil lastiklerle tutturduğu ortopedik bir boyunluk takmıştı; üzerinde kara bir şort, ayağında kahverengi plastik terlikler vardı.

Bisikletlerimizin tepesinde gelişimizi gördü ama yerinden kımıldamadı. Herhalde gözüne birer serap olarak görünmüştük. O yoldan hiç kimse gelip geçmezdi, arada sırada saman yüklü bir kamyona rastlanırdı, o kadar.

Ortalık sidik kokuyordu. Milyonlarca karasinek konup kalkıyordu. Melichetti bunların hiçbirinden rahatsız olmuyordu. Sinekler aynı ineklere yaptıkları gibi gözlerine, başına konuyorlardı. Bir tek ağzına konduklarında homurdanıyordu ihtiyar.

Kurukafa öne çıktı.

— Bayım, dedi. Susadık. Bize birazcık su verir misiniz?

Melichetti gibi birinin insanın üzerine ateş edebileceğinden, yakalayıp domuzlara atabileceğinden, ya da zehirli su verebileceğinden korkuyordu. Babam bana Amerika'da yaşayan bir adamı anlatmıştı; bu adam evinin önündeki minik gölde timsah besliyormuş ve durup ona bir şey danışanları eve sokuyor, kafasına bir şey vurup bayıltarak timsahlara yem olarak atıyormuş. Sonunda polis kapıya dayanınca kendini atmış timsahlara yem olarak. Melichetti bal gibi bu tip bir adam olabilirdi.

İhtiyar gözlüğünü kaldırdı.

— Burada ne işiniz var çocuklar, diye sordu. Evinizden fazla uzaklaşmışsınız.

Bu kez Barbara öne çıkarak,

— Bay Melichetti, küçük köpeğinizi domuzlara yem olarak verdiğiniz doğru mu, diye sordu.

O anda öleceğimi sandım. Kurukafa şöyle bir döndü ve kıza nefret dolu bir bakış fırlattı. Salvatore de Barbara'nın dizinin altına bir tekme attı.

Melichetti öyle çok güldü ki, sonunda adamı bir öksürük tuttu; neredeyse boğuluyordu. Sonunda zar zor kendine geldiğinde şöyle dedi:

— Ah be küçük kızım; bu kadar saçma bir şeyi kim söyledi sana?

Barbara dönüp Kurukafa'yı gösterdi:

— O!

Kurukafa kızardı bozardı, başını öne eğdi ve gözlerini ayakkabılarına dikti.

Barbara'nın neden böyle söylediğini biliyordum.

Birkaç gün önce büyük bir taş atma yarışı yapmıştık ve Barbara bu oyunda kaybetmişti. Ceza olarak Kurukafa ondan gömleğinin önünü açmasını ve memelerini göstermesini istemişti. Barbara on bir yaşındaydı. Memeleri bir lokmacık büyümüştü ve birkaç yıl sonra olacaklar hakkında pek bir fikir vermemişti. Barbara bu cezaya itiraz etmişti. Kurukafa da onu, "Bunu yapmazsan bizimle gelmeyi unut," diye tehdit etmişti. O anda içim fena olmuştu çünkü bu doğru bir ceza değildi. Aslında Barbara'dan hoşlanmıyordum çünkü fırsatını buldu mu insanın arkasından dolaplar çeviren biriydi ama gene de memelerini göstermesini istemek, biraz fazlaydı.

Kurukafa kararlıydı:

"Ya bize memelerini gösterirsin ya da çekip gidersin."

Barbara da dut yemiş bülbül gibi gömleğinin düğmelerini açmıştı.

Bakmaktan alamamıştım kendimi. Anneminkiler dışında bir tek benden on yaş büyük olan kuzinim Evelina'nınkileri görmüştüm. Her neyse, zihnimde hoşuma giden meme tipi diye bir şey vardı ve Barbara'nınkiler buna hiç uymuyordu. Göbeğindeki yağ kıvrımlarından pek de farklı görünmüyor, minik balonları andırıyordu.

Tabii Barbara bunu unutmamıştı ve Kurukafa ile kozlarını böyle paylaşabileceğini düşünmüştü.

Melichetti, göğsünü kaşıyarak,

— Demek sen sağda solda benim köpeğimi domuzlara yem olarak verdiğimi anlatıyorsun, ha, dedi. Köpeğimin adı Augusto idi, Roma İmparatoru'nun adını vermiştim. Öldüğünde on üç yaşındaydı. Boğazına bir tavuk kemiği saplandı. Onu Hıristiyanlara uygun bir cenaze töreniyle toprağa gömdüm. Sonra da parmağını Kurukafa'ya doğru uzattı ve, evlat, tahminime göre, bunların en büyüğü sensin değil mi, diye sordu.

Kurukafa onu yanıtlamadı.

— Asla yalan söylememelisin oğlum. Ve asla başkalarının adına leke sürmemelisin. Gerçeği söylemelisin, özellikle de senden küçük olanlara. İnsanların, Tanrı'nın ve kendinin karşısında, gerçek olandan ayrılmamalısın. Anladın mı? Melichetti vaaz veren bir rahibe benziyordu.

— Peki, evin içine çiş yapmıyor muydu, diye ısrarla sordu Barbara.

Melichetti başıyla hayır demeye çalışıyordu ama

boyunluğu onu engelliyordu.

— O, eğitimli bir köpekti. Harika bir fare avcısıydı. Huzur içinde yatsın. Sonra eliyle çeşmeyi gösterdi. Susadıysanız, şuradan için. Bütün yörenin en güzel suyudur. Ve bu söylediğim de palavra değildir.

Patlayana kadar su içtik. Soğuk ve lezzetliydi. Sonra birbirimizin üzerine su attık ve başımızı musluğun altına soktuk.

Kurukafa, Melichetti'nin bir pislik olduğunu söylemeye başladı. O sersem ihtiyarın köpeğini domuzlara attığından emindi.

Sonra gözlerini Barbara'ya dikerek şöyle dedi:

— Bunu sana ödeteceğim. Söylenerek yanımızdan uzaklaştı ve gidip tek başına yolun karşısına oturdu.

Ben, Salvatore ve Remo suda iribaş yakalama sevdasına düştük. Kız kardeşim ve Barbara çeşmenin kenarına oturdular ve ayaklarını suya soktular.

Birkaç dakika sonra yanımıza dönen Kurukafa pür heyecan bağırdı:

— Bakın! Bakın! Şunun büyüklüğüne bakın!

Hepimiz arkamızı döndük.

— Neyin?

— Şurasının!

Bize hiç görmediğimiz bir tepeyi işaret ediyordu. Ovaya bir dev tarafından bırakılmış yılbaşı kekine benziyordu. Tam karşımızda ve bizden birkaç kilometre uzaklıktaydı. Altın gibi parlıyordu ve koskocamandı. Buğdaylar tepeyi bir kürk gibi sarmıştı. Görüntüyü bozacak ne bir ağaç, ne bir tümsek, ne bir kusur vardı. Tepeyi çevreleyen gökyüzü sanki sıvı ve kirli gibiydi. Arkadaki tepeler bu büyük kubbeye oranla birer cüce gibi duruyorlardı.

Nasıl olmuştu da şimdiye dek hiçbirimiz bu te-

peyi fark etmemiştik? Onu görmüştük aslında ama şimdi gerçek anlamda fark ediyorduk. Belki de köyün manzarasıyla karışıyordu. Daha önce yalnızca Melichetti'nin çiftliğini görebilmek için gözlerimizi yola dikmiştik belki de.

Kurukafa onu göstererek,

— Tırmanalım haydi, dedi. Şu tepeye tırmanalım.

Ben de,

— Kimbilir neler vardır oralarda, dedim.

Tepe olağanüstü bir yer olmalıydı. Belki bazı acayip hayvanlar yaşıyordu. Aramızda o kadar yükseğe tırmanan olmamıştı.

Salvatore elini gözlerine siper etti ve tepenin doruğunu inceledi.

— Bahse girerim o tepeden deniz görünüyordur. Evet evet, oraya tırmanmalıyız!

Orada, öylece sessizce duruyor ve ona bakıyorduk.

Bu da Melichetti'nin domuzları gibi bir serüvendi.

— Tepenin zirvesine bayrağımızı dikelim. Böylece oraya başkası da çıkacak olursa, bizim daha önce zirveye tırmanmış olduğumuzu anlar, diye atıldım ben de.

— Ne bayrağı? Bizim bayrağımız yok ki, dedi Salvatore.

— Biz de tavuğu koyarız.

Kurukafa, tavuğun içinde olduğu torbayı aldı ve başladı havada döndürmeye.

— Tamam! Kafasını koparalım ve kıçına bir sopa sokup yere dikelim. İskeleti sopanın üzerinde kalır. Onu yukarıya ben taşırım.

Sopaya geçirilmiş tavuk iskeleti görenler bu işi

cadıların yaptığını düşünecekti.

Kurukafa sözü ikiletmeden buyurdu:

— Haydi doğru tepeye! Dönemeçlerden yürümek yok. Birbirinin peşi sıra yürümek yok. Durmak yok. Son gelen ceza alır.

Ne diyeceğimizi bilemedik.

Yarış mı yapacaktık? İyi ama neden?

Bunun nedeni açıktı. Barbara'dan intikam almak istiyordu. Barbara sonuncu olacak ve bunun cezasını ödeyecekti.

Kız kardeşimi düşündüm. Onun yarışabilmek için çok küçük olduğunu, bunun adil bir yarış sayılmayacağını ve de onunla kesinlikle kazanamayacağımı ileri sürdüm.

Barbara parmağıyla hayır işareti yapıyordu. Kurukafa'nın kendisine hazırladığı sürprizin farkındaydı.

— Ne ilgisi var? Yarış yarıştır. Peşimize takılıp buralara geldi. Yoksa bizi aşağıda beklemek zorunda.

Bunu yapamazdım. Maria'yı yalnız bırakamazdım. Timsah masalı hâlâ beynimin içinde vızıldayıp duruyordu. Melichetti bize karşı iyi davranmıştı ama gene de pek güven olmazdı. Kardeşimi öldürürse, ben anneme ne derdim?

— Kız kardeşim burada kalırsa, ben de kalırım.

Maria da ortaya atılarak,

— Ben küçük değilim! Yarışa katılmak istiyorum, deyiverdi.

— Sen sus bakayım!

Kurukafa bu işe bir çözüm buldu. O da bizimle gelecekti ama yarışa katılmayacaktı.

Bisikletleri çeşmenin arkasına attık ve yola düştük.

İşte tepeye çıkışımızın öyküsü buydu.

Maria'nın ayakkabısını giydirdim.

— Yürüyebilecek misin?

— Hayır. Çok canım yanıyor.

— Dur bakalım. İki kez bacağının üzerine üfledim. Sonra ellerimi kızgın toprağa soktum. Biraz toprak alıp kardeşimin ayak bileğine buladım. Böyle yapınca geçer, dedim. Aslında işe yaramayacağını biliyordum. Toprak sürmek arı sokmasına ve ısırgan dalamasına iyi gelirdi ama belki yutturabilirdim. Şimdi daha iyi mi?

Koluyla burnunu sildi.

— Birazcık.

— Yürüyebilecek misin?

— Evet.

Elinden tuttum.

— Haydi gidelim o zaman, zaten sonuncu olduk.

Zirveye yöneldik. Her beş dakikada bir Maria oturup bacağını dinlendiriyordu. Neyse ki biraz rüzgâr esmeye başladı da her şey daha kolaylaştı. Esinti buğdayların arasından dolaşırken insan soluğunu andıran bir ses çıkartıyordu. Ansızın yanımızdan bir hayvan geçtiğini görür gibi oldum. Kara, hızlı ve sessizdi. Acaba bir kurt muydu? Bizim oralarda kurt olmazdı aslında. Belki de bir tilki ya da köpekti.

Tırmandığımız yol çok dikti ve sonu gelmek bilmiyordu. Gözlerimizin önünde yalnızca başaklar uzanıyordu; bir lokmacık gökyüzü görebildiğimde zirveye yaklaştığımızı anladım, anlar anlamaz da tepeye vardık.

Aslında burada hiç de özel bir şey yoktu. Geri kalan her nokta gibi burası da buğdayla örtülüydü.

Başımızın üzerinde de kızgın güneş vardı.

Ufka baktım. Süt rengi bir pus her şeyin üzerine bir tül örtmüş gibiydi. Daha alçak olan öteki tepeler, Melichetti'nin çiftliği, domuzlarının ağılı, daracık bir kanal gibi duran vadi ve tarlaların arasından uzanarak bizi bisikletlerimizle buraya ulaştıran bembeyaz yol görünüyordu. Çok uzaklarda oturduğumuz mahalle seçiliyordu. Acqua Traverse Mahallesi. Buğdayların arasına serpiştirilmiş dört köy evi ve eski bir villa. Bize en yakın köy olan Lucignano sisin altına gizlenmişti.

Kız kardeşim,

— Ben de bakmak istiyorum. Bana da göster, dedi.

Aslında yorgunluktan ayakta zor duruyordum ama gene de onu omzuma aldım. Gözlüğü olmadan ne görüyordu acaba?

— Ötekiler neredeler?

Geçtikleri yerde buğdayların sapları ikiye kıvrılmış ya da kırılmıştı. Bunu izleyerek tepenin öteki yamacına vardık.

Maria elimi sıktı ve tırnaklarını derime batırdı.

— İğrenç, dedi.

Arkama baktım.

Yapmışlardı. Tavuğu kazığa geçirmişlerdi. Bir kamışın ucunda duruyordu. İki kanadı yana açılmış, iki ayağı aşağı sarkmıştı. Ruhunu Yaradan'a teslim etmeden önce cellatlarına teslim olmuş gibiydi. Kan içindeki başı bir madalyon gibi yana düşmüştü. Aralık gagasından da kan damlıyordu. Kamışın bir ucu göğsünden çıkmıştı. Karasinekler vızıldaya vızıldaya hayvancığın gözlerinin ve kanının üzerine üşüşmüşlerdi.

Sırtımdan yukarı bir ürperti tırmandı.

Biraz daha ileri yürüdük ve tepenin omurgasını aştıktan sonra inmeye başladık.

Bizimkiler hangi cehenneme kaybolmuşlardı? Neden o taraftan inmişlerdi?

Bir yirmi metre daha gittikten sonra bunun nedenini anladık.

Tepe yuvarlak değildi. Arka tarafa dönünce o kusursuz görüntüsünü yitiriyordu. Bir tür kambur gibi eğilerek ovayla birleşene dek aşağıya uzanıyordu. Tam ortada dar, kapalı, ancak zirveden ya da bir uçaktan görülebilecek bir vadi vardı.

Kille bu tepenin modelini yapmak çok kolay olurdu. Bir top yapar, sonra da tam ortadan ikiye bölerdin. Bir yarısını masanın üstüne koyar, öteki yarıyla da bir sosis, şişko bir tırtıl yapardın. Bunu yarım topa yapıştırır, tam ortaya minik bir çanakçık açardın.

İşin acayip yanı bu gizli çanağın içersinde ağaçlar büyümüştü. Meşelerden oluşan koru, rüzgârdan ve güneşten korunarak serpilmişti. Aralarında terk edilmiş bir ev vardı; yeşil dalların arasından çökmüş çatısı, kahverengi tuğlaları ve koyu renk kirişleri görünüyordu.

Patikadan aşağıya indik ve bu vadiye girdik.

Buralarda görmeyi hiç ummadığım şeyler vardı. Ağaçlar. Gölge. Serinlik.

Artık ağustosböceklerinin sesi değil, kuşların cıvıltısı duyulmaya başlamıştı. Dört bir yanda menekşe rengi sıklamenler açmıştı. Her yerde yemyeşil sarmaşıklar vardı. Mis gibi kokuyordu. Bir ağaç gövdesine dayanıp şöyle bir kestirmek geliyordu insanın içinden. Salvatore, hayalet gibi çıkıverdi ortaya.

— Gördün mü? Harika bir yer değil mi?

— Harika, dedim çevreme bakınarak. Belki su içebileceğim bir dere bile bulabilirdim.

— Neden bu kadar geç kaldın? Geri döndüğünü düşünmeye başlamıştım.

— Yok, hayır; kardeşimin ayağı incindi, onun için... Çok susadım. Su içmem gerekiyor.

Salvatore sırt çantasından bir şişe çıkardı.

— Çok az kaldı, dedi.

Maria ile uslu uslu suyu paylaştık. Ancak ağzımızı ıslatmaya yetmişti.

— Yarışı kim kazandı? Aklım cezadaydı. Yorgunluktan ölmek üzereydim. Kurukafa'nın bir kereliğine beni affedeceğini ya da cezamı erteleyeceğini umuyordum.

— Kurukafa.

— Ya sen?

— İkinci oldum. Sonra da Remo geldi.

— Ya Barbara?

— Sonuncu oldu. Her zamanki gibi.

— Cezayı kim alacak?

— Kurukafa Barbara'ya ceza vermeyi düşünüyor. Barbara ise senin ceza alman gerektiğini çünkü sona kaldığını söylüyor.

— O halde?

— Bilmiyorum, ben şöyle bir dolaşmaya çıktım. Bu ceza işinden sıkıldım artık.

Birlikte oradaki eve doğru yürüdük.

Ayakta zor duruyordu. Çınarların dallarının örttüğü bir açıklıkta yapılmıştı. Temelden çatıya dek çatlaklar içindeydi. Pencere çerçevelerinin yalnızca izi kalmıştı. Düğüm düğüm bir incir ağacı balkona çıkan merdivenlerin üzerine yayılmıştı. Kökleri, taş basamakları yerinden sökmüş, korkuluğu devirmiş-

ti. Yukarıda hâlâ mavi rengini koruyan bir kapı vardı ama iliklerine dek çürümüş, güneşten çatlamıştı. Evin ortasında yer alan büyük kemer kubbeli tavanı olan bir odaya açılıyordu. Burası ahır olmalıydı. Küflenmiş payandalar ve ahşap kirişler artık pek çok yeri çökmüş olan tavan arasını taşıyordu. Yerde kurumuş hayvan pislikleri, kül, tuğla ve kireç yığını vardı. Duvarların büyük bölümünün sıvası yok olmuştu ve alttan taşlar görünüyordu.

Kurukafa bir su tankının üstüne oturmuştu. Paslanmış bir bidona taş atıyor ve bize bakıyordu.

— Demek gelebildin, dedi ve kararlı bir ses tonuyla ekledi: Burası benimdir.

— Nasıl senin?

— Benim. İlk ben gördüm. Her şey ilk bulanındır.

Birisi arkamdan itti, neredeyse yere kalpaklanıyordum. Arkamı döndüm.

Yüzü kıpkırmızı olmuş, üstü başı pislenmiş, saçları darmadağın Barbara kavga etmek üzere üzerime yürüdü.

— Sıra senin. En son sen geldin. Kaybettin bu sefer!

Yumruklarımı ileriye uzattım.

— Ben geri döndüm. Yoksa üçüncü olacaktım. Bunu biliyorsun.

— Ne ilgisi var? Kaybettin işte!

— Cezayı kim alacak, diye sordum Kurukafa'ya. Ben mi, o mu?

Uzun uzun düşündükten sonra Kurukafa Barbara'yı işaret etti.

— Gördün mü? Gördün mü? O anda Kurukafa'yı sevdiğimi hissettim.

Barbara yerdeki kireci tekmelemeye başladı.

— Bu doğru değil! Bu doğru değil! Hep ben ceza alıyorum! Neden hep ben seçiliyorum?

Bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı ki, her zaman tüm şanssızlıkların arayıp bulduğu insanlar vardır. O günlerde bu kişi şişko Barbara Mura idi; aramızdaki günah keçisiydi.

Onun adına üzülmüştüm ama yerinde olmadığıma da seviniyordum.

Barbara aramızda bir gergedan gibi dolaşıyordu.

— O halde oylama yapalım! Her şeye o karar vermesin!

Yirmi iki yıl aradan sonra, Barbara'nın bize nasıl katlandığına hâlâ akıl sır erdiremiyorum. Herhalde yalnız kalmaktan korkuyordu.

— Tamam. Oylama yapalım, dedi Kurukafa. Bence cezayı hak eden sensin.

— Bence de, dedim.

— Bence de, diye papağan gibi tekrar etti Maria.

Hepimiz dönüp Salvatore'ye baktık. Oylama olduğunda kimse çekimser kalamazdı. Kural buydu.

— Bence de, dedi Salvatore neredeyse fısıldayarak.

— Gördün mü, dedi Kurukafa. Beşe karşı bir oyun var. Kaybettin. Sen ceza alıyorsun.

Barbara dudaklarını ve yumruklarını sıktı, sanki bir tenis topu yutmaya çalışır gibi olduğunu fark ettim. Başını öne eğdi ama ağlamadı.

Ona saygı duydum.

— Ne... yapmam gerekiyor, diye geveledi.

Kurukafa boğazını sıvazladı. Şeytani zihni işbaşı yapmıştı.

Bir an için duraladı.

— Şey yapmalısın... göstermelisin... herkese göstermelisin.

Barbara durduğu yerde sendeledi.

— Ne göstereceğim?

— Geçen sefer bize memelerini gösterdin. Bize döndü, şimdi bize deliğini gösterecek. O tüylü deliğini... Külotunu indir ve bize göster. Bizim de aynı şeyi yapacağımızı sanarak kıkırdamaya başladı ama öyle olmadı. Sanki ansızın Kuzey Kutbu'ndan gelen bir rüzgâr vadinin içinde dolaşmış gibi hepimiz buz kesmiştik.

Bu abartılı bir cezaydı. Hiçbirimiz Barbara'nın deliğini görmek istemiyorduk. Bu bizim için de ceza olurdu. Midem burulmaya başlamıştı. Oradan uzakta olmak istiyordum. Pis bir şeyler vardı... bilmiyorum. Çirkin bir şeydi bu... Ve kız kardeşimin de orada olması beni çok rahatsız ediyordu.

— Bunu aklından çıkart, dedi Barbara başını sallayarak. Beni dövsen bile umurumda olmaz.

Kurukafa ayağa kalktı ve elleri cebinde ona doğru yaklaşmaya başladı. Dişlerinin arasında bir buğday sapı tutuyordu.

Kızın önüne gelip durdu. Boynunu uzattı. Zaten boyu Barbara'dan pek uzun sayılmazdı. Hatta ondan güçlü bile değildi belki. O ikisi kavgaya tutuştuğunda arada kalmak istemezdim doğrusu. Barbara onu yere devirir, üzerine otururşa, oğlanı boğabilirdi bile.

— Yarışı kaybettin. Şimdi pantolonunu indir bakalım. Böylece cezanı çekmeyi öğreneceksin.

— Hayır!

Kurukafa ona bir tokat attı.

Barbara ağzını bir alabalık gibi açtı ve yanağını ovuşturdu. Hâlâ ağlamıyordu. Sonra bize döndü.

— Siz hiçbir şey söylemeyecek misiniz, dedi ağlamaklı. Siz de onun gibisiniz.

Biz susuyorduk.

— Tamam. Ama beni artık bir daha hiç görmeyeceksiniz. Annemin başı üzerine buna yemin ediyorum.

— Ne oldu, ağlıyor musun yoksa? Kurukafa pek memnun görünüyordu.

— Hayır, ağlamıyorum, diyebildi zavallı kız hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak.

Dizleri kahverengi yamalı yeşil bir pantolon giymişti; ikinci el pazarından alındığı belliydi. Zaten üzerine dardı ve beli göbeğinin altına düşmüştü. Belindeki bağcığı çözdü ve düğmelerini açmaya başladı.

Sarı çiçekli beyaz külotunu görür gibi oldum.

— Dur, bekle, diyen sesimi duydum; sonuncu gelen benim.

Hepsi dönüp bana baktı.

— Evet, diye yutkundum. Ben almak istiyorum.

— Neyi, diye sordu Remo.

— Cezayı.

— Hayır. Buna ben karar veririm. Kurukafa bana meydan okuyordu.

Bacaklarım titriyordu ama kimsenin bunu fark etmeyeceğini umuyordum.

— Yeniden oylama yapalım.

Salvatore benimle Kurukafa'nın arasına girdi.

— Yeniden yapılabilir, dedi.

Aramızda belirlenmiş kurallar vardı ve bunlardan biri de oylamanın yeniden yapılabileceği şeklindeydi.

Elimi kaldırdım.

— Cezayı ben hak ediyorum, dedim.

Salvatore de elini kaldırdı.

— Ceza Michele'nin, dedi.

Barbara uçkurunu bağladı ve hıçkırarak,

— Evet doğru; cezayı o almalı, dedi.

Kurukafa hazırlıksız yakalanmış gibiydi; deli gibi bakan gözlerini Remo'ya dikmişti.

— Ya sen?

Remo içini çekti.

— Barbara ceza almalı.

Maria bana,

— Ne yapmalıyım, diye sordu.

Ona başımla evet işareti yaptım.

— Ceza ağabeyimin hakkı, dedi.

Ve Salvatore konuştu:

— Dörde karşı iki. Michele kazandı. O ceza almalı.

Evin üst katına çıkmak hiç de kolay olmadı.

Merdiven diye bir şey kalmamıştı. Basamaklar bir taş yığınına dönüşmüştü. Ancak incir ağacının dallarına tutunarak tırmanabiliyordum. Çalılar kollarımı, bacaklarımı yırtıyordu. Büyükçe bir diken de sağ yanağımı çizmişti. Merdivenin kenarındaki duvara basmam söz konusu değildi çünkü ufalanırsa ısırganlar ve yabani güllerle dolu bir bahçeye düşecektim.

Kahramanlık taslamanın cezasını çekiyordum.

— Birinci kata çıkman gerekiyor. İçeriye gireceksin. Bütün evi geçeceksin, dipteki pencereden ağaca atlayıp aşağıya ineceksin.

Kurukafa'nın beni balığımı göstermeye ya da popoma sopa sokmaya zorlayacağından korkmuştum; oysa o bana tehlikeli bir şey yaptırmaya karar vermişti; bu durumda en çok düşer, yaralanırdım.

Bu daha iyiydi.

Dişlerimi sıkıyor, yakınmadan ilerliyordum.

Ötekiler bir meşenin altına oturmuşlar, Michele Amitrano'nun boynuzlarını kırmasını seyretmenin tadını çıkartıyorlardı.

Arada sırada aşağıdan bir öneri geliyordu:

— Şuradan geç. Düz yürü. Orası diken dolu. Bir böğürtlen ye, iyi gelir.

Onlara kulak asmıyordum.

Şimdi minik balkona varmıştım. Böğürtlen çalılarıyla duvar arasında incecik bir yer vardı. İçeriye süzüldüm ve kapıya geldim. Bir asma kilit ve zincirle kapatılmıştı ama pas her ikisini de yiyip bitirmişti. Bir kanadını itince kapı demirsi bir kükremeyle ardına dek açıldı.

Birdenbire onlarca kanat çırpışı sesi duydum. Tüyler uçuştu. Bir güvercin sürüsü havalandı ve çatıdaki delikten dışarıya çıktı.

Kurukafa'nın,

— Nasıl, içerisi nasıl, diyen sesini duydum.

Ona yanıt verme zahmetine katlanamayacaktım. Bastığım yere dikkat ederek içeriye girdim.

Kocaman bir odadaydım. Pek çok kiremit yere düşmüş, tavanın kirişlerinden biri aşağıya sarkmıştı. Bir köşede piramit biçimindeki bacası isten kararmış bir şömine vardı. Başka bir köşeye de mobilyalar yığılmıştı. Ters dönmüş ve paslanmış bir kuzine. Şişeler. Çömlek parçaları. Kiremitler. Delik bir ağ. Bunların tümü güvercin pisliğiyle kaplanmıştı. Ve içeride insanın iliğine dek işleyen ekşi bir koku vardı. Zemini yabanıl bitkiler ve otlar bürümüştü. Odanın dibinde kırmızıya boyalı, kapalı, büyük olasılıkla evin öteki odalarına açılan bir kapı vardı.

Demek ki oradan geçmem gerekiyordu.

Bir ayağımı yere dikkatle bastığımda ayakkabı-

mın altındaki tahta gıcırdadı ve zemin dalgalandı. O zamanlar otuz beş kilo civarındaydım. Aşağı yukarı bir damacana su ağırlığındaydım. Şu odanın ortasına konacak bir su damacanası yeri kesinlikle çökertirdi. Bunu denememek en iyisi olacaktı.

Bir sonraki kapıya varabilmek için duvarlara yapışarak yürümek daha akıllıca göründü gözüme. Soluğumu tutup bir balerin gibi parmaklarımın ucuna basarak, odanın çevresinden dolaştım. Yer tahtası çökerse en azından dört metrelik bir uçuşla, ahırın ortasına düşerdim. Kemiklerim kesin kırılırdı.

Neyse ki böyle bir şey olmadı.

Bir sonraki oda neredeyse mutfakla aynı büyüklükteydi ve zemin bütünüyle yok olmuştu. Duvara yakın yerler kırıldığı için benim geçtiğim kapıdan karşıdaki kapıya uzanan bir köprü kalmıştı yalnızca. Zemini taşıyan altı kirişten en merkezdeki iki tanesi ayaktaydı. Ötekiler, tahtakurularının kemirdiği ağaç gövdelerinden başka bir şey değillerdi.

Duvar dibinden yürüyemezdim. Bu nedenle ne yapıp edip o köprüden geçmem gerekiyordu. Köprüyü taşıyan kirişlerin ötekilerden daha iyi durumda olduğunu gösteren bir işaret de yoktu.

Kapının pervazı altına geldiğinde donup kaldım. Artık geriye dönemezdim. Beni ölene dek döverler, kemiklerimi kırarlardı. Peki ya aşağıya atlarsam? Ahırla aramdaki dört metre gözüme fazla görünmeyiverdi. Çocuklara pencereye varmanın olanaksız olduğunu söyleyebilirdim.

Bazı durumlarda insanın beyni kötü şakalar yapabiliyor.

Neredeyse on yıl kadar sonra Gran Sasso Dağı'na tekrar gittim. Yanlış bir gün seçmiştim; kar yağı-

yordu, kutup soğukları bastırmıştı; insanın kulaklarını donduran sert bir rüzgâr esiyordu ve sis inmişti. On dokuz yaşındaydım ve yalnızca bir kez kayak yapmıştım. Son derece hevesli olduğumdan hiçbir şey umurumda değildi, herkesin beni tehlikeye karşı uyarmasına kulaklarımı tıkamıştım; ben kayak yapmak istiyordum. Bir Eskimo gibi giyinip teleskiye bindim ve pistlere doğru yola çıktım.

Rüzgâr o denli güçlü esiyordu ki, tesisin motoru otomatik olarak duruyor, rüzgâr biraz hafifleyince yeniden çalışıyordu. On metre gidiyor, sonra on beş dakika duruyor, kırk metre gidiyor, yirmi dakika duruyordu. Bu durum sonsuza dek sürdü. Neredeyse delirecektim. Görebildiğim kadarıyla teleskide benden başkası yoktu. Yavaş yavaş ayaklarımın, kulaklarımın, parmaklarımın ucunu hissetmemeye başladım. Sırtıma biriken karları silkelemeye uğraşıyordum ama bu da boşuna bir uğraştı çünkü kar yavaş, sessiz ve aralıksız yağıyordu. Derken bir an geldi ve ben uyuklamaya, daha yavaş düşünmeye başladım; bunun üzerine kendimi zorladım. Uyuyakalırsam ölürdüm. Bağırdım, yardım istedim. Bana bir tek rüzgâr yanıt verdi. Aşağıya baktım. Tam pistin üzerindeydim. Yerden on metre kadar yüksekliğe asılı kalmıştım. Savaş sırasında alevler içindeki uçağından atlayan, paraşütü açılmayan ve yumuşak kara düştüğü için ölmeyen pilot geldi aklıma. On metre çok değildi. Kaskatı kesilmeden düzgün atlarsam canım yanmazdı; paraşütçüye hiçbir şey olmamıştı. Beynimin bir kısmı takıntılı biçimde, "Atla! Atla! Atla!" diye yineliyordu. Emniyeti sağlayan çubuğu kaldırdım, sallanmaya başladım. Neyse ki o anda teleski harekete geçti ve aklım başıma geldi. Teleskinin emniyet çubuğunu yerine taktım. Çok yüksek-

teydim; atlasam en azından ayaklarımı parçalardım.

O evde de aynı şeyi hissetmiştim. Kendimi aşağıya atmak istiyordum. Ama sonra Salvatore'nin bir kitabında okuduklarım aklıma geldi; kertenkeleler duvarlara tırmanabiliyorlardı çünkü ağırlıkları bedenlerine orantılı dağılmıştı. Ağırlıklarını ayaklarına, karınlarına ve kuyruklarına yayıyorlardı, ama insanlar ağırlıklarını yalnızca ayaklarına veriyorlar, bu nedenle de hareketli kumların bile içine batıyorlardı.

İşte ne yapmam gerektiğini bulmuştum.

Diz çöktüm, sonra yere uzandım ve sürünmeye başladım. Her hareketimde tuğla ve kireç parçaları düşüyordu yere. Hafif, bir kertenkele gibi hafifim diye kendi kendime tekrarlıyordum. Kirişlerin titrediğini duyuyordum. Tam beş dakika sürdü ama sonunda sağ salim karşı tarafa vardım.

Kapıyı açtım. Bu sonuncusuydu. Dipte bahçeye bakan bir pencere vardı. Uzun bir dal evin içine dek sokulmuştu. Başarmıştım. Zemin burada yarı yarıya çökmüştü. Tabanın bir kısmı duruyordu. Gene aynı teknikle duvarlara tutunarak ilerledim. Altımda loş bir oda görüyordum. Orada sönmüş bir ateşin izi, boş domates konserveleriyle makarna paketleri vardı. Buraya birileri uğrayalı pek uzun zaman geçmemişti demek ki.

Başıma bir iş gelmeden pencereye vardım ve aşağıya baktım.

Bir sıra böğürtlenin çevrelediği minik avlunun arkasından orman başlıyordu. Toprağın üzerinde kırılmış, betondan bir lavabo, paslanmış vinç kolu, sarmaşıklarla örtülmüş sıva kırıntıları, bir gaz tüpü ve bir şilte duruyordu.

Geçmem gereken dal bir metreden daha yakı-

nımdaydı. Ama gene de bulunduğum yerden ona zıplamam gerekecekti. Bir anakonda yılanı gibi kalın ve kıvrımlıydı. Beş metreden daha uzundu. Beni taşırdı. Dalın gövdeye birleştiği noktaya gelince aşağıya inmenin yolunu bulurdum.

Pencere pervazına tırmandım, istavroz çıkardım ve Amazon Ormanları'ndan çıkmış bir maymun gibi karşıya atladım. Göbeğimin üstüne düşerek dala yapıştım; kollarımla sarmaya niyetlendim ama çok kalındı. Bacaklarımı kullanmaya çalıştıysam da dalda hiç çıkıntı yoktu. Sonunda olan oldu ve kaymaya başladım. Tırnaklarımı ağacın kabuklarına geçirmeye uğraşıyordum.

Kurtuluş tam karşımda belirdi: On santim kadar uzağımda daha ince bir dal daha vardı.

Şöyle bir gayretlenerek kendimi ileri attım ve iki elimle dalı yakaladım.

Kuru bir dalmış; kırıldı.

Sırtüstü yeri boyladım. Gözlerim kapalı, kımıldamadan yatıyordum çünkü boynumun kırıldığından emindim. Acı hissetmiyordum. Dal ellerimin arasında, neden acı çekmediğimi anlamaya çalışarak yerde taş gibi yatıyordum. Belki de kolunda sigara söndürülse, bacağına çatal batırılsa bile bir şey duymayan felçlilerden biri olmuştum.

Gözlerimi açtım. Gözlerim üzerime eğilen meşe ağacının geniş gölgesine takılıp kaldı. Güneş ışınları yaprakların arasında oynaşıp duruyordu. Başımı kaldırmaya çalışmam gerekiyordu. Ve kaldırdım.

O aptal dalı yere attım. Ellerimle toprağa dokundum. Ve yumuşak bir şeyin üstünde yattığımı fark ettim. Bu, bir şilteydi.

Düşüşüm, uçuşum ve bir yerimi acıtmadan yere yapışışım yeniden gözlerimin önüne geldi. Tam ye-

re konduğum anda, boğuk ve yumuşak bir ses gelmişti kulaklarıma. Yemin ederim bunu duymuştum.

Ayaklarımı oynattım; kuru yaprakların, minik dalların ve toprağın altında yeşil dalgalı bir nesne, saydam plastikten ondüle bir saçak vardı. Sanki gizlenmek üzere oraya gömülmüştü. O eski püskü şilte de oraya özellikle konmuş gibiydi.

Beni ondüle saçak kurtarmıştı. Esneyerek, düşüşümü kolaylaştırmıştı.

Bu kadar çok esneyebildiğine göre, altı boş olmalıydı.

Orada gizli bir sığınak ya da altınlarla, değerli taşlarla dolu bir mağaraya ulaşan geçit olabilirdi.

Emekleye emekleye saçağı ileriye ittim.

Ağırdı ama yavaş yavaş birazcık da olsa yerinden oynatabildim. Ortalığı iğrenç bir küf kokusu sardı.

Şöyle bir sendeledim, bir elimi ağzıma kapattım ve ondüle kapağı biraz daha ittim.

Kocaman bir çukurun üstüne düşmüştüm.

İçerisi karanlıktı ama kapağı ittikçe yavaş yavaş aydınlanıyordu. Toprak duvarlar belli ki bahçıvan küreği ile açılmıştı. Meşenin kökleri kesilmişti.

Kapağı biraz daha itmeyi başardım. Çukur bir metreden geniş, iki-iki buçuk metreden derindi.

İçi boştu.

Hayır, bir şeyler vardı.

Yumak edilmiş bir paçavra yığını mı?

Hayır...

Bir hayvan mı? Bir köpek mi? Hayır...

Neydi bu?

Tüyleri yoktu...

Beyazdı...

Bir bacak...

Bir bacak!

Öyle telaşla geri sıçradım ki, az daha düşüyordum.

Bir bacak mı?

Derin bir soluk aldım, yeniden eğilip aşağıya baktım.

Bu bir bacaktı.

Kulaklarımın, başımın ve kollarımın ağırlaştığını, alev alev yandığını duyumsadım.

Bayılmak üzereydim.

Oturdum, gözlerimi açtım, elimi alnıma koydum, soluk aldım. Kaçmak, ötekilerin yanına sığınmak istiyordum. Ama yapamıyordum. Önce bir kez daha aşağıya bakmalıydım. Yeniden deliğe yaklaştım ve başımı uzattım.

Bu bir çocuk bacağıydı. Ve paçavraların içinden bir dirseğin ucu çıkıyordu.

Bu çukurun dibinde bir çocuk vardı.

Bir yana yatmıştı. Başını bacaklarının arasına saklamıştı.

Hareket etmiyordu.

Ölmüştü.

Kimbilir ne kadar süreyle oraya bakakaldım. Aşağıda bir kova vardı. Bir de tencere.

Belki de uyuyordu.

Küçük bir taş alıp aşağıya fırlattım. Onu bacağından vurdum. Kımıldamadı. Ölmüştü. Tam anlamıyla ölmüştü işte. Bir ürperme ensemi yalayıp geçti. Bir taş daha aldım ve boynuna attım. Sanki kımıldıyor gibi geldi. Kolu, hafif, çok hafif oynar gibiydi.

— Neredesin? Neredesin?

Bizimkiler! Kurukafa bana sesleniyordu.

Ondüle saçağı çekerek deliği kapattım. Sonra kuru yapraklar ve dallarla örtüp en üste de şilteyi

çektim.

— Michele, neredesin?

Oradan ayrılmadan önce birkaç kez geriye bakıp her şeyin yerli yerinde olup olmadığını gözden geçirdim.

Hurda'nın tepesinde pedal çeviriyordum.

Büyük ve kırmızı bir top gibi arkamda kalan güneş, buğdayların arasından battıktan sonra geriye portakal ve menekşe rengi bir ışık bıraktı.

Çocuklar bana evde neler gördüğümü, girmenin tehlikeli olup olmadığını, düşüp düşmediğimi, orada acayip şeyler bulunup bulunmadığını, ağacın üzerine uçmanın kolay olup olmadığını sordular. Bütün soruları tek heceli yanıtlarla geçiştirdim.

Sonunda sıkıldılar ve dönüş yoluna düştük. Vadiden başlayan toprak sarısı renginde bir patika tarlaların arasından geçiyor ve anayola bağlanıyordu. Bisikletle bu yolu aşmış, sessizce pedallara yüklenmiştik. Sinek sürüleri çevremizde vızıldayıp duruyordu.

Taşların aşındırdığı tekerlekleriyle Graziella marka bisikleti üstünde peşimden gelen Maria'ya, hepimizin önünden giden Kurukafa'ya ve yanından giden yaveri Remo'ya, zikzaklar çizerek ilerleyen Salvatore'ye, ona çok büyük gelen Bianchi'sinin üstündeki Barbara'ya bakıyor, çukurdaki çocuğu düşünüyordum.

Kimseye bir şey söylemeyecektim.

Kurukafa, "Her şey ilk bulanındır," derdi.

Öyleyse, çukurdaki çocuk da benimdi.

Söylersem, Kurukafa her şeyde olduğu gibi bunda da kendine övünme payı çıkartırdı. Herkese

bu çocuğu kendisinin bulduğunu, çünkü o tepeye çıkma kararını onun verdiğini söylerdi.

Bu kez böyle olmayacaktı. Ceza alan bendim, ağaçtan düşen bendim ve çocuğu bulan da bendim.

O Kurukafa'nın değildi. Barbara'nın değildi. Salvatore'nin değildi. Benimdi. Benim gizli buluşumdu.

Bir canlı mı, yoksa ölü mü bulduğumu bilmiyordum. Belki de kol kımıldamamıştı. Bana öyle gelmişti. Belki de bir cesedin kasılmalarıydı. Makasla bile ortadan kesilse yürümeye devam eden eşekarıları, ya da kafaları koparılsa bile kanatlarını çırpan tavuklar gibi bir şeydi bu da. Peki ama, orada ne arıyordu?

— Anneme ne diyeceğiz?

— Ne?

— Anneme ne diyeceğiz?

— Bilmiyorum.

— Gözlüğü sen söyler misin?

— Evet, ama sen kimseye nereye gittiğimizden söz etmeyeceksin. Anlatırsan, o tepeye tırmandığımız için gözlüğün kırıldığını söyleyecektir.

— Tamam.

— Yemin et.

— Yemin ederim. Sonra işaretparmaklarını öptü.

Acqua Traverse bugün artık Lucignano'ya bağlı bir köy. Seksenli yılların ortasında bir arazi teknisyeni oraya iki uzun sıra betonarme villa yaptırttı. Yuvarlak pencereleri, mavi parmaklıkları olan, çatılarından çelik bacalar çıkan kutu gibi evlerdi bunlar. Sonra bir Coop[1] ve sigara da satan bir bar geldi. Ve

en sonunda da Lucignano'ya uzanan iki şeritli, uçak pisti gibi dümdüz asfalt bir yol açıldı.

1978 yılında Acqua Traverse öyle küçüktü ki orada hiçbir şey yoktu. Bugünün seyahat dergilerinin kırsalda bir köy diye niteledikleri türden bir yerdi.

Hiç kimse, ihtiyar Tronca bile, köye neden bu adın verildiğini bilmiyordu. Köyde su niyetine iki haftada bir tankerle gelenin dışında hiçbir şey yoktu.

Bizim Saray diye ad taktığımız villa Salvatorelerindi. 1800'lerde yapılmış büyük, geniş, kurşuni renkte, büyük taş bir girişi ve bahçesinde palmiyesi olan bir evdi. Köyde dört ev daha vardı. Bu laf olsun diye söylenmiş bir sayı değil, gerçekten de hepi topu dört evlik bir köydü bizimki. Yığma taşın üstü sıvanmış, çatıları kiremitle kapanmış, minik pencereli dört zavallı evcik. Bizimki. Kurukafalarınki. İhtiyar Tronca ile evlerini paylaşan Remo'nun ailesinin evi. Tronca sağırdı ve karısı öldüğü için bostana bakan iki odada yaşıyordu. Bir de Barbara'nın babası olan Pietro Mura'nın evi vardı. Karısı Angela evinin altında ekmek, makarna ve sabun gibi şeyler satardı. Telefon da oradan edilirdi.

İki ev yolun bu tarafında, iki ev karşı tarafındaydı. Ortadan da delik deşik toprak bir yol geçiyordu. Köyümüzün bir meydanı yoktu. Çıkmaz sokaklar yoktu. Ama asmanın altında duran iki bank ve suyunun fazla harcanmaması için musluğu kilitli bir çeşmemiz vardı. Bütün bunlar da uçsuz bucaksız buğday tarlalarıyla çevriliydi.

Tanrı'nın ve insanların unuttuğu bu yerin elde ettiği tek hak üzerinde büyük harflerle ACQUA TRAVERSE yazan mavi bir tabelaydı.

[1] Tüketim maddeleri satan İtalyan kooperatif marketi.

Kız kardeşim,

— Babam gelmiş, diye bağırdı. Bisikletini yere attı ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

Babamın kamyonu yeşil brandalı Lupetto Fiat evin önünde duruyordu.

O zamanlar babam kamyonculuk yapardı ve haftalarca evden uzak kalırdı. Malı alıp Kuzey'e taşırdı. Bir keresinde beni de Kuzey'e götüreceğine söz vermişti. Bu Kuzey'in nasıl bir yer olduğunu hayal edemiyordum. Kuzey'in varlıklı, Güney'in yoksul olduğunu biliyordum. Bizler yoksulduk. Annem, babamın böyle çalışmaya devam etmesi halinde artık bu denli yoksul olmayacağımızı söylüyordu, bizim de durumumuz düzelecekti. Bu nedenle babamızın evde olmamasıyla ilgili olarak yakınmamalıydık. O, bizim için çalışıyordu.

Soluk soluğa eve girdim.

Babam üzerinde atlet ve külotuyla masanın başına oturmuştu. Önünde bir şişe kırmızı şarap, dudaklarının arasında ağızlığıyla sigarası, kucağında da kardeşim vardı.

Annem arkasını dönmüş, yemek pişiriyordu. Ortalığa soğan ve domates püresi kokusu yayılmıştı. Babamın birkaç ay önce getirmiş olduğu koca kutu, siyah beyaz Grundig açıktı. Vantilatör vızıldayıp duruyordu.

— Michele, bütün gün neredeydiniz? Anneniz delirmek üzereydi. Zaten kocasını merak etmekten yorulmuş şu kadıncağız bir de sizi merak edip durmasa... Kardeşinin gözlüğüne ne oldu?

Aslında sahiden kızmamıştı. Gerçekten öfkelen-

diği zaman gözleri kirpi gibi yuvalarından dışarı uğrardı. Eve döndüğü için mutluydu.

Kız kardeşim bana baktı.

— Nehir kenarında kulübe yaparken kırıldı, diye anlatırken gözlüğü cebimden çıkarttım.

Babam ağzından bir sigara dumanı bulutu savurdu.

— Gel buraya, göster bakalım.

Babam, ufak tefek, zayıf ve sinirli bir insandı. Kamyonun sürücü koltuğuna oturduğunda, direksiyonun arkasında görünmez olurdu. Siyah saçlarını briyantinle arkaya tarardı. Beyaz ve sert sakalları çenesini örterdi. Nazionali sigarası ve kolonya kokardı.

Gözlüğü eline verdim.

— Bunlar artık adam olmaz, çöp olmuşlar, diyerek masanın üzerine bıraktı. Artık sana gözlük yok.

Kız kardeşimle birbirimize baktık.

Maria telaşla,

— Peki ben ne yapacağım, dedi.

— Gözlüksüz kalacaksın. Belki bu sana bir ders olur.

Kız kardeşimin dili tutuldu.

— Olmaz, o zaman hiç göremez, diyerek araya girmeye çalıştım.

— Kimin umurunda!

— Ama...

— Ne aması... Sonra anneme dönerek Teresa, bana şu büfenin üzerindeki paketi versene, dedi.

Annem paketi getirdi. Babam kâğıdı yırttı ve paketin içinden mavi renkte, sert kadife bir kutu çıktı.

— Al bakalım.

Maria, kutuyu açtığında içinde kahverengi ve plastik bir gözlük buldu.

— Tak bakalım.

Maria gözlüğü taktı, ama hâlâ kutuyu okşamaya devam ediyordu.

Annem,

— Hoşuna gitti mi, diye sordu.

Maria,

— Evet. Hem de çok. Kutusu da çok güzel, diyerek aynaya bakmaya gitti.

Babam kendine bir bardak daha şarap koydu.

— Bunu da kırarsan, gerçekten gözlüksüz kalırsın, haberin olsun. Sonra beni kolumdan tuttu. Göster bakalım pazını.

Kolumu kıvırdım ve pazımı şişirdim.

Sözde şişirdiğim pazımı sıktı ve

— Pek de kuvvetlendiğin söylenemez. Şnav çekiyor musun, dedi.

— Evet.

Şnav çekmekten nefret ediyordum. Babam benim raşitik olduğumu, hep bunu yapmam gerektiğini söylüyordu.

— Doğru değil, dedi Maria, hiç yapmıyor.

— Arada sırada yapıyorum. Hemen hemen her gün.

— Gel buraya. Babamın kucağına oturdum ve onu öpmek istedim. Bu pislikle öpme beni. Babanı öpmek istiyorsan, önce gidip elini yüzünü yıkamalısın. Teresa, ne yapıyoruz, çocukları yemek vermeden yatağa mı yolluyoruz?

Babamın güzel bir gülümsemesi, bembeyaz, düzgün dişleri vardı. Ne ben ne de kardeşim ona çekmişiz.

Annem arkasını bile dönmeden onu yanıtladı:

— Aslında iyi olurdu! Ben bu ikisiyle artık başa çıkamıyorum! Annem gerçekten kızgındı.

— Bak şöyle yapalım: Akşam yemeği yemek ve onlara getirdiğim hediyeyi almak istiyorlarsa Michele beni bilek güreşinde yenmek zorunda. Yoksa yemek yemeden yatağı boylar.

Demek bize bir armağan getirmişti!

— Sen daha şaka yap! Annem, babamın yeniden evde olmasından ötürü sevinçliydi. Babam yola çıktığı zaman annemin midesi ağrır, suskunluğu artardı. Bir ay sonra tümden dili tutulurdu.

— Michele seni yenemez. Bu sayılmaz, dedi Maria.

— Michele, başarabileceğini göster kardeşine. Ve şu bacaklarını iyice aç. Böyle çarpık durursan hemen yenilirsin ve armağanını alamazsın.

Konumumu aldım. Dişlerimi ve babamın elini sıktım; sonra da başladım itmeye. Hiç! Kımıldamıyordu bile.

— Haydi! Kaslarının yerinde püre var herhalde. Sen sinekten bile güçsüzsün! Haydi göster gücünü Tanrı aşkına!

— Yapamıyorum, diye mırıldandım.

Bir demiri bükmeye uğraşmak gibi bir şeydi bu.

— Sen kız çocuğu olmuşsun Michele. Haydi Maria, sen de ona yardım et!

Kız kardeşim masanın üstüne tırmandı ve ikimiz, dişlerimizi sıkarak ve burnumuzdan soluyarak, babamın kolunu indirmeyi başardık.

— Armağanımız! Haydi ver armağanımızı! Maria hemen masadan yere atladı.

Babam buruşturulmuş kâğıt doldurulmuş bir kutu aldı eline. İçinde armağanım duruyordu.

— Bir sandal, diye bağırdım.

— Bu bir sandal değil, bir gondol, dedi babam.

— Gondol nedir?

— Gondollar, Venedik sandallarıdır. Ve tek bir kürekle yürütülürler.

— Kürek nedir, diye sordu kız kardeşim.

— Sandalı ilerletmek için kullanılan sopalar.

Çok güzeldi. Tamamen siyah plastikten yapılmıştı.

Gümüş rengine boyalı parçacıkları vardı ve ucunda beyaz-kırmızı çizgili tişört giymiş, hasır şapka takmış bir kukla oturuyordu.

Ama bu gondolu elimize alamayacağımız çıktı ortaya.

Bu, televizyonun üstüne konmak içindi. Ve televizyonla gondol arasında beyaz bir dantel durmak zorundaydı. Küçük bir göl gibi. Bu bir oyuncak değildi. Bu, değerli bir şeydi. Bir süs eşyası.

— Su taşıma sırası kimde? Biraz sonra yemeğe oturacağız, diye seslendi annem.

Babam televizyonun karşısına oturmuş, haberleri seyrediyordu.

Ben sofra kuruyordum.

— Sıra Maria'da. Dün ben gittim.

Maria bebeklerini yanına almış, divana oturmuştu.

— Benim canım istemiyor, sen git.

İkimiz de çeşmeye gitmeyi sevmiyorduk ve onun için bu işi sıraya bindirmiştik. Ama babam eve dönmüştü ve bu, kız kardeşim için kuralların hiçe sayılabileceği anlamına geliyordu.

Parmağımla hayır işareti yaptım.

— Sıra sende, dedim.

Maria kollarını kavuşturdu.

— Ben gitmiyorum.

— Neden?

— Başım ağrıyor.

Canı bir şey yapmak istemeyince hemen başım ağrıyor derdi. Bu onun en sevdiği bahaneydi.

— Doğru değil, başın ağrımıyor yalancı.

— Doğru işte! Ve yüzünü ekşiterek alnını ovuşturmaya başladı.

İçimden onu boğazlamak geliyordu.

— Sıra onda! O gitmek zorunda!

Tartışmamızdan bıkan annem, maşrapayı elime tutuşturdu.

— Sen git Michele, sen daha büyüksün. Bu kadar uzatmaya değmez. Bunu, sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi söyledi.

Kız kardeşimin yüzünde bir zafer gülümsemesi belirdi.

— Gördün mü?

— Bu doğru değil. Ben daha dün gittim. Gitmiyorum işte.

Annem öfkelenmeden bir adım önceki ses tonuyla,

— Söz dinle Michele, dedi.

— Hayır. Dert yanmak için babamın yanına gittim. Baba, bugün benim sıram değil; ben daha dün gittim.

Babam gözlerini televizyondan ayırdı, ilk kez görüyormuş gibi bana dikkatle baktı, ağzını ovuşturdu ve sonra,

— Sen asker kurası nedir bilir misin, dedi.

— Hayır. Nedir?

— Savaş sırasında ölümcül bir göreve gitmek üzere kimin seçileceğine karar vermek için askerler ne yaparlardı hiç duymadın mı? Bunu söyledikten sonra cebinden bir kutu kibrit çıkarttı ve bana

gösterdi.

— Hayır, duymadım.

— Üç tane kibrit alalım, diyerek üç kibriti kutudan çıkarttı. Biri senin, biri benim, biri de Maria için. Birinin renkli ucunu kopartalım. Tekinin ucunu koparttıktan sonra hepsini altları dışa gelecek biçimde parmaklarının arasında tuttu. Şimdi kim uçsuz olanı seçerse, su almaya o gidecek. Haydi seç bakalım birini...

Ben ucu olan bir kibrit çektim. Sevinçten havaya sıçradım.

— Maria sıra sende. Gel.

Kardeşim de ucu olan bir kibrit çekince ellerini çırpmaya başladı.

Babam, ucu kopuk kibriti göstererek,

— Sanırım gidip su almak bana düşüyor, dedi.

Maria ile ben gülmeye ve neşeyle bağırmaya başladık:

— Sana düşüyor! Sana düşüyor! Sen kaybettin! Haydi git su getir!

Babam bezgin bir tavırla yerinden kalktı.

— Geldiğimde ikiniz de yıkanmış olacaksınız, tamam mı?

Annem,

— Sen yorgunsun, istersen ben gideyim, dedi.

Babam,

— Sen gidemezsin. Bu ölümcül bir görev. Zaten kamyondan sigaramı da alacağım, diyerek elinde maşrapa evden çıktı.

Biz yıkandık, domates soslu makarnamızı ve omletimizi yedik, annemle babamı öptükten sonra yatağa gittik; televizyon seyretmek bile istemedik.

Gecenin bir yarısında uyandım. Kötü bir düş görmüştüm.

İsa Peygamber, Lazarus'a kalk ve yürü, diyordu. Ama Lazarus kalkmıyordu. İsa, kalk ve yürü, diye yineliyordu. Lazarus yeniden dirilmek istemiyordu. Köye su getiren tankerin şoförü Severino'ya benzeyen İsa öfkeleniyordu. Ürkütücü bir görüntüydü. İsa insana kalk ve yürü dediği zaman buyruğunu yerine getirmelisin, hele ki ölüysen! Oysa Lazarus kımıldamadan yatıyordu. Bunun üzerine İsa onu oyuncak bebek gibi sarsınca, Lazarus kalkıyor ve İsa'nın boğazına sarılıyordu. Kanlı ağzıyla, ölüleri rahat bırak diyordu.

Ter içinde gözlerimi faltaşı gibi açtım.

O geceler öyle sıcak oluyordu ki, bir kere uyanırsan bir daha asla uyku tutturamıyordun. Kardeşimle yattığımız oda ince, uzundu. Bir koridor kapatılarak odaya çevrilmişti. Pencerenin altına uç uca iki yatak konmuştu. Bir yanda duvar vardı, öteki yanda kımıldayabileceğimiz otuz santimlik bir boşluk. Odanın geri kalanı çıplak ve bembeyazdı.

Kışın buz gibi soğuk olur, yazın soluk alınmazdı.

Duvarlar ve tavan gün boyunca sıcağı emer, gece olunca da kusarlardı. Yün yastık ve şilte o anda kızgın fırından çıkmış gibiydi.

Ayaklarımın arkasında Maria'nın esmer başını görüyordum. Sırtüstü, kollarını ve bacaklarını iki yana açmış, gözlüğü gözünde uyuyordu.

Gözlüğü olmadan uyanınca korktuğunu söylüyordu. Yüzünde iz kalmasın diye annem genellikle o uyur uyumaz gelip gözlüğünü çıkartırdı.

Pencerenin önündeki sivrisinek kovucu, sinekleri öldüren koyu ve zehirli bir gaz çıkartıyordu ve o gaz aslında bize de dokunuyordu. Ama o zamanlar

kimse bu tür işlerle uğraşmazdı.

Bizimkinin yanında annemlerin odası vardı. Babam horluyordu. Vantilatör dönüyordu. Kız kardeşim içini çekiyordu. Bir baykuş tekdüze ötüyordu. Buzdolabı vızıldıyordu. Tuvaletten lağım kokusu yayılıyordu.

Yatağımın üzerinde diz çökerek oturdum ve biraz hava alabilmek için pencereden dışarı baktım.

Dolunay vardı. Tepede ve ışıltılıydı. Gündüzmüş gibi insan ta uzakları görebiliyordu. Tarlalar fosforlu gibi parlıyordu. Hava durgundu. Evler, karanlık sessizdi.

Belki de bütün Acqua Traverse'de uyanık olan bir tek bendim. Bu bana pek güzel bir şey gibi göründü.

Çocuk o çukurun dibindeydi.

Onu toprağın içinde ölü olarak yatarken hayal ediyordum. Karafatmalar, kırkayaklar, tahtakuruları cansız bedeninin üzerinde yürüyorlar, morarmış dudaklarından solucanlar çıkıyordu... Gözleri iki katı yumurtayı andırıyordu.

Büyükannem Giovanna dışında hiç ölü görmemiştim.

O da yatağında, kollarını kavuşturmuş, kara giysisini ve ayakkabılarını giymiş olarak yatıyordu. Yüzü lastiği andırıyordu. Balmumu gibi sarıydı. Babam onu öpmem gerektiğini söylemişti. Herkes ağlıyordu. Babam beni itekliyordu. Ağzımı soğuk yanağına dayamıştım. Çevredeki mumların kokusuyla karışan tatlımsı ve baygın bir koku gelmişti burnuma. Sonra gidip sabunla ağzımı yıkamıştım.

Peki ya o çocuk canlıysa?

Ya oradan çıkmak ister ve elleriyle çukurun duvarlarını tırmalar, yardım çağırırsa? Ya onu bir uma-

cı kaçırdıysa?

Pencereden dışarı sarktım ve ovanın dibinde yükselen tepeyi gördüm. Sanki yokluğun içinden çıkmış gibiydi, denizde yükselen bir adayı andırıyordu; içimde gizlediğim sırrını kuşanmış, yüksek ve kapkaraydı.

— Michele... susadım... Maria uyanmıştı. Bana bir bardak su verir misin? Konuşurken gözlerini açmıyordu ve diliyle dudaklarını ıslatmaya çalışıyordu.

— Bekle... Yerimden kalktım.

Kapıyı açmak istemiyordum. Ya büyükannem Giovanna'yı o çocukla birlikte masada otururken görürsem? Ya, gel yanımıza, bizimle yemek ye derse? Ya tabağın içinde kazığa geçirilmiş tavuk varsa?

Kimsecikler yoktu. Ay ışığı eski, çiçekli divana, beyaz tabakların durduğu büfeye, siyah-beyaz karolu yer döşemesine vuruyor, oradan uzanarak annemle babamın odasına, onların yataklarına kadar tırmanıyordu. Buzdolabını açtım, içi soğuk su dolu sürahiyi çıkarttım. Önce kendi ağzıma dayadım, sonra kardeşim için bir bardak doldurdum. Maria bunu bir dikişte bitirdi ve sağ ol dedi.

— Şimdi uyu bakalım.

— Neden Barbara'nın yerine cezayı sen üstlendin?

— Bilmem...

— Külotunu indirmesi hoşuna gitmedi mi?

— Hayır.

— Ya ben bunu yapmak zorunda kalsaydım?

— Neyi?

— Külotumu indirmek... Bunu benim için de yapar mıydın?

— Evet.

— O halde iyi geceler. Gözlüğümü çıkartayım, deyip gözlüğü kutusuna koydu ve yastığına gömüldü.

— İyi geceler.

Uykuya dalmadan önce gözlerim tavana dikili uzun uzun yattım.

Babam yeniden yola çıkmıyordu.

Kalmak için gelmişti. Anneme bir süre için otoyol görmek istemediğini ve bizimle ilgileneceğini söylemişti.

Belki de bir ara bizi yüzmeye, denize götürürdü.

II

Uyandığım zaman annemle babam hâlâ uyuyorlardı. Sütümü içip marmelatlı ekmeğimi yuttum ve hemen çıkıp bisikletime atladım.

— Nereye gidiyorsun?

Maria evin merdivenlerine tünemiş, üzerinde bir tek külotla bana bakıyordu.

— Şöyle bir dolaşacağım.

— Nerede?

— Bilmiyorum.

— Ben de seninle gelmek istiyorum.

— Olmaz.

— Ben senin nereye gittiğini biliyorum. Dağa gidiyorsun.

— Hayır. Oraya gitmiyorum. Annem ya da babam sana bir şey sorarlarsa, şöyle bir dolaşmaya gittiğimi ve hemen döneceğimi söyle.

Gene alev alev yanan bir gündü.

Sabahın sekizinde güneş fazla yükselmemişti ama şimdiden ovayı yakmaya başlamıştı. Bir önceki

gün aştığımız yolda giderken hiçbir şey düşünmüyor, tozların ve böceklerin arasında hızla pedal çevirirken, bir an önce oraya varmaya uğraşıyordum. Tepeye uzanan tarlaların arasından uzanan yollardan gittim. Arada sırada buğdayların arasından siyah beyaz kuyruklarıyla saksağanlar yükseliyordu. Birbirlerini kovalıyor, kavgalaşıyor, o tiz sesleriyle birbirlerine hakaretler yağdırıyorlardı. Bir şahin sıcak rüzgârın önüne düşmüş, adeta kımıldamadan havada daireler çiziyordu. Ve bir de uzun kulaklı kızıl bir tilkinin önümden ok gibi geçtiğini gördüm. Pedallara yükleniyor, güçlükle ilerliyordum çünkü tekerlekler taşların ve kuru toprağın üstünde zor dönüyordu. Eve yaklaştıkça tepe karşımda daha da büyüyor, göğsüme bir ağırlık çöküyor, soluğumu kesiyordu.

Ya şimdi oraya ulaştığımda karşıma umacılar ve cadılar çıkarsa?

Cadıların geceleri ıssız evlerde buluştuklarını ve partiler düzenlediklerini biliyordum; o partilere katılanlar deliriyorlardı, hem umacılar da çocukları yiyorlardı.

Dikkatli olmalıydım. Umacı beni de yakalarsa bir çukura atar ve parça parça yerdi. Önce bir kolumu, sonra bir bacağımı, sonra bir parçamı falan... Ve beni artık kimseler bulamazdı. Annem, babam umutsuzluk içinde ağlarlardı. Herkes "Michele ne iyi bir çocuktu, çok üzüldük," der dururdu. Amcamlar ve kuzinim Evelina mavi Giuletta[1] otomobillerine biner gelirlerdi. Kurukafa tabii ki ağlamazdı, Barbara da öyle. Ama kız kardeşim ve Salvatore ağlarlardı.

Her ne kadar kendi cenazeme gidebilmeyi çok

[1] Alfa Giuletta.

istesem de, ölmek istemiyordum.

O tepeye çıkmamalıydım. Deli miydim ben!

Bisikletimin burnunu çevirdim ve eve doğru gitmeye başladım. Ne var ki birkaç yüz metre gittikten sonra durdum.

Benim yerimde Tiger Jack olsaydı ne yapardı?

Bunu ondan bizzat Manitu istemiş bile olsa, asla geri dönmezdi.

Tiger Jack.

O gerçekten müthiş bir insandı. Tex Willer'in Kızılderili arkadaşı Tiger Jack.

Dünyanın bütün cadıları, haydutları ve umacıları o tepede uluslararası kongre düzenliyor bile olsa Tiger Jack bir Navajo Kızılderilisi olduğu için o tepeye gene de çıkardı çünkü o bir puma gibi çevik, sessiz ve görünmez olmayı bilirdi, bıçağıyla tüm düşmanları bir bir öldürürdü.

Kendi kendime, ben Tiger'ım, hatta daha da üstünüm çünkü ben Tiger'ın İtalyan evladıyım dedim.

Ne yazık ki hançerim, yayım ya da Winchester tüfeğim yoktu.

Tiger'ın atını gizlemesi gibi ben de bisikletimi gizledim, buğdayların arasına daldım ve kollarımın, bacaklarımın acısından duramaz hale gelene dek dörtayak üzerinde ilerledim. Sonunda sağıma soluma bakarak bir sülün gibi seke seke yürümeye başladım.

Vadiye geldiğim zaman, sırtımı bir ağaca dayayıp birkaç dakika durup soluklandım. Bir Siyu[1] gibi bir ağaçtan öteki ağacın arkasına gizlenerek ilerlemeye başladım. Kulaklarımı dikmiş, herhangi bir kuşkulu sesi yakalamaya hazırdım. Ama yalnızca kulaklarımın içinde zonklayan nabzımı duyabiliyordum.

[1] Sioux Kızılderilisi.

Sonra bir çalının arkasına çömeldim ve evi gözetledim.

Sessiz ve sakindi. Hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Cadılar gelip geçtilerse bile her şeyi yerli yerinde bırakmışlardı.

Böğürtlenlerin arasına dalıp kendimi avluya attım.

Çukur, ondüle saçak ve şiltenin altında duruyordu.

Hayal görmemiştim.

İçerisini pek iyi göremiyordum. Karanlıktı, sinek kaynıyordu ve iğrenç bir koku yayılıyordu.

Kenara çömeldim.

— Yaşıyor musun, diye seslendim.

Ses gelmedi.

— Yaşıyor musun? Beni duyuyor musun?

Durup bekledim, sonra bir taş alıp ona doğru attım. Bir ayağından vurdum. Sıska, parmakları kararmış ayağından. Bir milimetre bile kımıldamayan ayağından.

Ölmüştü. Hazreti İsa bizzat buraya gelip ona dirilmesini söylemezse, yerinden kalkmasına olanak yoktu.

Tüylerim ürperdi.

Ölü kediler ve köpekler beni korkutmazlardı. Demek ki tüyleri ölümü örtüyordu. Oysa bu bembeyaz, kolu bir yana, başı öteki yana düşmüş ceset insanı ürkütüyordu. Kan falan yoktu. Yalnızca kimsenin bilmediği bir çukurun dibinde yatan cansız bir beden.

Onda artık insani hiçbir şey kalmamıştı.

Yüzünü görmeliydim. Yüz en önemli şeydir. İnsanın yüzünden her şey anlaşılır.

Ama aşağıya inmeye korkuyordum. Onu bir dalla çevirebilirdim. Uzun bir dal gerekiyordu. Ahıra girdim, orada bir değnek buldum, kısa gelebilirdi. Geri döndüm. Avluya açıldığını sandığım kilitlenmiş bir kapı görüyordum. Onu itmeyi denedim ama ne kadar çürük olsa da bana direniyordu. Kapının üstünde bir pencere vardı. Pervaza tutunarak tırmandım ve önce başımı uzatarak içeriye atladım. Birkaç kilo fazlam ya da Barbara gibi popom olsa geçemezdim.

Kirişleri sürünerek aşarken üzerinden geçtiğim odanın içine girmiştim. İçeride makarna paketleri vardı. Açılmış domates konserveleri. Boş bira şişeleri. Gazeteler. Bir şilte. Su dolu bir bidon. Bir sepet. Gene bir önceki gün gibi her an biri içeriye girecekmiş hissine kapıldım. Bu oda evin geri kalanı gibi terk edilmemişti.

Gri bir battaniyenin altında büyük bir sandık vardı. İçinde demir bir kancayla biten uzun bir ip buldum.

Bununla aşağıya inebilirim, diye düşündüm.

Elime aldım ve pencereden fırlattım, sonra da kendim çıktım.

Yerde bir vincin paslanmış kolu duruyordu. İpi bunun çevresine bağladım. Ama gene de ipin çözülmesinden ve çukurda ölüyle birlikte kalmaktan çok korkuyordum. Babamın kamyonunun tentesine yaptığı gibi üç düğüm yaptım. Bütün gücümle çektim, düğüm çözülmedi. Bunun üzerine çukurun içine atladım.

Kendimi yüreklendirmek için, ben hiçbir şeyden korkmam, dedim ama bacaklarım titriyordu ve

beynimin içindeki bir ses gitmemem için çığlıklar atıyordu.

Ölüler hiçbir şey yapamazlar, diye düşündüm ve istavroz çıkartıp çukura indim.

Aşağısı daha da soğuktu.

Ölünün derisi morarmış, çamura ve hayvan pisliğine bulanmıştı. Çıplaktı, boyu benim kadardı ama daha zayıftı. Bir deri bir kemikti. Kaburgaları dışarı fırlamış gibiydi. Aşağı yukarı benim yaşımda olmalıydı.

Ayağımın ucuyla elini dürttüm, öylece bir kenara düştü. Bacaklarını örten örtüyü kaldırdım. Sağ ayağının bileğinde kilitli bir zincir halkası takılıydı. Oradaki deri kızarmış ve soyulmuştu. Saydam ve yoğun bir su teninden dışarı sızmış, paslı zincirin halkaları bu suya gömülmüştü.

Yüzünü görmek istiyordum. Ama başına dokunmak istemiyordum. Korkuyordum.

Sonunda epey kararsızlık çektikten sonra, bir kolumu uzattım, iki parmağımın ucuyla yüzünü örten örtüyü kaldırmak üzereydim ki, ölü bir bacağını kıvırdı.

Yumruklarımı sıkıp ağzımı sonuna dek açtım ve buz gibi donup kaldım.

O anda ölü canlıymış gibi belden yukarısını kaldırdı ve gözleri kapalı, kollarını bana doğru uzattı.

Saçlarım dimdik oldu, bir çığlık atarak geriye sıçradım; ayağımı arkamdaki kovaya çarparak devirdim ve içindeki dışkı her yere yayıldı. Çığlıklar atarak yere serildim.

Ölü de çığlık atmaya başladı.

Bokların içinde çırpınıp durdum. Sonunda umutsuz bir sıçrayışla ipe tutundum, delirmiş bir pire gibi kendimi o çukurdan dışarıya attım.

Pedalları çeviriyor, düşüp belimi kırma pahasına çukurlara dalıp çıkıyor ama gene de frene basmıyordum. Kalbim patlamak, ciğerlerim yanmak üzereydi. Bir tümseğe takılınca bisikletimle havalanıverdim. Yere doğru dürüst inemedim, ayağımı toprağa sürttüm ve deli gibi frenleri sıktım ama bu daha kötü oldu, ön tekerlek kilitlenince kayarak yolun kenarındaki hendeğe düştüm. Tir tir titreyen bacaklarımın üstünde ayağa kalktım ve çevreme bakındım. Bir dizim kanıyordu, tişörtüm olduğu gibi çocuğun kakasına bulanmıştı, sandaletimin bir şeridi kopmuştu.

Nefes al, dedim kendi kendime.

Nefes aldıkça, kalbimin yavaşladığını, soluğumun normale döndüğünü hissettim ve ansızın uykum geldi. Yere uzandım. Gözlerimi yumdum. Göz kapaklarımın altı bütünüyle kıpkırmızıydı. Hâlâ korkuyordum ama korkum midemin dibinde minik bir yanmaya dönüşmüştü. Güneş buz kesmiş kollarımı ısıtıyordu. Ağustosböcekleri kulaklarımın içinde ötüp duruyorlardı. Dizim sızlıyordu.

Gözlerimi açtığımda kocaman kara karıncalar üzerimde yürüyorlardı.

Ne kadar uyumuştum? Beş dakika da olabilirdi, iki saat de.

Hurda'nın üstüne atladım ve evin yolunu tuttum. Pedallara asılırken ölü çocuğun yerden doğruluşu ve ellerini bana uzatışı gözlerimin önünden gitmiyordu. O kapalı gözler, o çökük yüz, o açık ağız

hâlâ karşımda gibiydi.

Şimdi bana bir düş görmüşüm gibi geliyordu. Artık beni korkutmayan bir karabasan.

Canlıydı. Ölü taklidi yapmıştı. Peki neden?

Belki de hastaydı. Belki de bir canavardı.

Bir gulyabaniydi.

Geceleri kurda dönüşüyordu. Onu tehlikeli olduğu için zincire vurmuşlardı. Televizyonda gördüğüm bir filmde adamın biri geceleri kurt oluyordu ve olur olmaz insanlara saldırmaya başlıyordu. Çiftçiler ona tuzak kuruyorlar, kurt tuzağa düşünce, avcı ona ateş ediyor, kurt ölüyor ve yeniden insan oluyordu. Adam eczacıydı. Avcı da, eczacının oğlu.

O çocuğu ondüle saçağın altında zincirli tutmalarının nedeni ay ışığından korumaktı.

Geceleri kurda dönüşen gulyabaniler iyileşemezler. Onları öldürmek için de gümüş kurşun gerekir.

Ama gulyabani diye bir şey yoktur.

"Kes artık şu canavar masallarını Michele. Canavar diye bir şey yoktur. Hayaletler, gulyabaniler, kurt adamlar senin gibi salakları kandırmak için uydurulmuş masallardır. Sen canavarlardan değil, insanlardan korkmalısın." Canavarların su altında soluk alıp alamadıklarını sorduğum bir gün, babam beni böyle yanıtlamıştı.

Ama o çocuğu oraya gizledilerse, bunun bir nedeni olmalıydı.

Babam bana her şeyi açıklardı.

— Baba! Baba... Kapıyı ittim ve içeriye daldım. Baba! Sana söylemem gerekiyor... Gerisi dudaklarımda dondu kaldı.

Babam koltuğa oturmuş, gazetesini eline almış, bana o kurbağa gözleriyle bakıyordu. Kurbağa bakışlarının en korkuncunu gazoz sanıp kolonya içtiğim gün görmüştüm. Sigarasını kahve fincanının tabağına bastırdı.

Annem divana oturmuş dikiş dikiyordu, başını kaldırdı ve yeniden indirdi.

Babam burnundan derin bir soluk aldı ve şöyle dedi:

— Neredeydin bakayım bütün gün? Sonra beni baştan aşağı şöyle bir süzdü. Şu haline bir bak! Hangi cehennemde yuvarlandın böyle? Sonra yüzünü buruşturdu. Nereye düştün sen? Bok çukuruna mı? Domuz gibi kokmuşsun! Sandaletlerin de kopmuş! Saatine baktı. Saatin kaç olduğunu biliyor musun?

Sessizlik içinde duruyordum.

— Ben sana söyleyeyim. Üçü yirmi geçiyor. Öğle yemeğine gelmedin. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Lucignano'ya kadar gidip seni aradım. Dün canını kurtarmıştın ama bugün kurtaramayacaksın.

Babam çok öfkelendiği zaman bağırmaz, böyle alçak sesle konuşurdu. Bu beni daha çok korkuturdu. Öfkelerini dışa vurmayan insanlardan bugün bile çekinirim.

Bana kapıyı gösterdi.

— Canının çektiğini yapmak istiyorsan, çek git. Ben seni istemiyorum. Defol!

— Dur baba, sana bir şey söylemem gerekiyor.

— Sen bana hiçbir şey söyleyemeyeceksin. Şu kapıdan çıkıp gideceksin...

Yalvardım:

— Baba... bu çok önemli bir şey...

— Şimdi üç saniye içinde çekip gitmezsen, ben bu koltuktan kalkar, seni Acqua Traverse tabelasına

kadar tekmeleyerek götürürüm. Ve ansızın sesinin tonunu yükseltti: Defol!

Başımla olur işareti yaptım. Ağlamak istiyordum. Gözlerim yaşla dolmuştu, kapıyı açtım ve merdivenleri indim. Yeniden Hurda'ya atladım ve nehre doğru pedal çevirdim.

Nehir, kışın çok yağmur yağdığı zamanlar dışında hep kuruydu. Sarı tarlalar arasında uzun, albino bir yılan gibi uzanırdı. Beyaz ve sivri taşlar, kızgın kayalar ve tutam tutam tutan otların olduğu bir dere yatağıydı aslında. İki tepe arasındaki sarp bölümün dışında genişleyerek, yazları kara bir çamura dönüşen bir bataklık oluşturuyordu.

Ona göl diyorlardı.

İçinde ne balık, ne iribaş vardı; yalnızca sivrisinek ve böcek yumurtalarıyla doluydu. Ayağını suya soksan geri çektiğinde kara ve pis kokulu çamura bulanmış olurdu.

Oraya keçiboynuzu ağacı için giderdik.

Büyük, yaşlı ve tırmanması kolay bir ağaçtı. Üzerine bir ev kurmayı hayal ederdik. Kapısı, çatısı, ip merdiveni ve geri kalan her şeyi tamam bir ev. Ama hiçbir zaman ne tahtamız, ne çivimiz, ne de bu işi kotaracak becerimiz olmuştu. Bir keresinde Kurukafa dalların arasına bir somya takmıştı. Ama acayip rahatsız bir şeydi. İnsanın her yerini acıtıyor, çiziyordu. Giysilerini yırtıyordu. Ve çok kımıldarsan, aşağı düşüyordun.

Uzun bir süredir kimse keçiboynuzuna çıkmıyordu. Oysa ben hâlâ bu işten hoşlanıyordum. Onun gölgesinde, yaprakların arasına gizlenmek beni rahatlatıyordu. Onun üzerindeyken, sanki bir geminin

gözetleme direğindeymişsin gibi, ta uzakları görebiliyordun. Acqua Traverse buğdayların arasında kaybolup gitmiş, minik bir lekeydi sanki. Ayrıca oradan Lucignano'ya uzanan yolu da görebilirdin. Orada otururken babamın kamyonunun yeşil tentesini herkesten önce fark ederdim.

Her zamanki yerime tırmandım, çatal yapan bir dalın üzerine ata biner gibi oturdum, artık asla eve dönmemeye karar verdim.

Babam beni istemiyorsa, benden nefret ediyorsa, beni önemsemiyorsa, ben de burada kalırdım. Öksüz çocuklar gibi ailesiz yaşayabilirdim.

"Ben seni istemiyorum. Defol git!"

Tamam, dedim kendi kendime. Ama ben eve dönmeyince sen çok daha kötü olacaksın. O zaman bu ağacın altına gelip dönmem için yalvaracaksın ama ben gelmeyeceğim ve sen yanıldığını anlayacaksın; oğlun artık yuvasına dönmeyip bir keçiboynuzu ağacında yaşamaktadır.

Tişörtümü çıkarttım, sırtımı ağaca dayadım, başımı ellerimin arasına aldım ve çocuğun bulunduğu tepeye bakmaya başladım. Çok uzaktı, ovanın ta bitimindeydi, güneş orada batmaktaydı. Güneş, etrafındaki bulutlara ve gökyüzüne kırmızı ışıklar saçan portakal rengi bir tepsiydi.

— Michele, in aşağıya!

Uyandım ve gözlerimi açtım.

Neredeydim ben?

Keçiboynuzuna tünemiş olduğumu fark ettim.

— Michele!

Ağacın altında Graziella marka bisikletine binmiş Maria vardı. Esnedim.

— Ne istiyorsun? Gerindim. Sırtım çok acımıştı.

Kardeşim bisikletten indi.

— Annem eve dönmen gerektiğini söylüyor.

Tişörtümü yeniden giydim. Hava soğumaya başlamıştı.

— Hayır. Artık asla dönmeyeceğim. Bunu ona söyle; ben burada kalıyorum!

— Annem akşam yemeğinin hazır olduğunu söyledi.

Geç olmuştu. Hâlâ biraz ışık vardı ama yarım saat sonra karanlık bastıracaktı. Bu da pek hoşuma gitmiyordu.

— Artık onların çocuğu olmadığımı ve yalnızca senin onların evladı olduğunu söyle.

Kız kardeşim kaşlarını kaldırdı.

— Peki, benim ağabeyim de mi olmayacaksın?

— Hayır.

— Demek ki odada tek başıma yatabileceğim; peki senin çizgi romanlarını da alabilir miyim?

— Hayır, bunun konuyla ilgisi yok.

— Annem dedi ki, sen gelmezsen o buraya gelip seni sopayla dövecekmiş. Sonra da eliyle inmem için işaret etti.

— Umurumda değil. Nasılsa o ağaca tırmanamaz.

— Tabii ki tırmanır. Annem ağaca tırmanabilir.

— Ben de ona taş atarım.

Maria bisikletine bindi.

— Bak, annem kızacak ona göre!

— Babam nerede?

— Yok.

— Nerede?

— Dışarı çıktı. Geç dönecekmiş.

— Nereye gitti.

— Bilmiyorum. Geliyor musun?

Fena halde acıkmıştım.

— Yemekte ne var?

— Yumurta ve püre, dedi derken uzaklaşırken. İkisi de en sevdiğim yemekti. Özellikle ikisini birbirine karıştırınca, harika olurdu.

Keçiboynuzundan yere atladım.

— Tamam geliyorum, ama bir tek bu akşam için, dedim.

Yemekte kimse konuşmadı.

Sanki evde ölü vardı. Ben ve kardeşim masaya oturmuştuk.

Annem bulaşık yıkıyordu.

— Yemeğiniz bitince, ses etmeden doğru yatağa gidin, dedi.

Maria,

— Ya televizyon, diye sordu.

— Televizyon yok bu akşam. Biraz sonra babanız dönecek ve sizi ayakta görürse canınıza okur.

Ben,

— Babam çok mu kızgın, diye sordum.

— Evet.

— Ne dedi?

— Böyle davranmaya devam edersen, gelecek yıl seni papaz okuluna verecekmiş.

Ben ne zaman kötü bir şey yapsam, babam beni papaz okuluna yollamaya karar verirdi.

Dayısı orada rahip olduğu için Salvatore ile annesi sık sık San Biagio Manastırı'na giderlerdi. Bir gün Salvatore'ye manastırda olmanın nasıl bir şey olduğunu sormuştum.

— Boktan bir şey, demişti. Bütün gün dua ediyorsun, akşam olduğunda seni bir odaya kapatıyorlar, çişin bile gelse çıkamıyorsun; üstelik hava buz gibi bile olsa ayağına yalnızca sandalet giyebiliyorsun.

Ben rahiplerden nefret ediyordum ama oraya asla gitmeyeceğimi biliyordum çünkü babam onlardan benden daha çok nefret ediyordu ve onların domuz olduğunu söyleyip duruyordu.

Tabağımı lavaboya koydum.

— Babamın öfkesi hiç geçmeyecek mi?

Annem,

— Geldiğinde uyumuş olursan, belki geçer, dedi.

Annem asla bizimle birlikte sofraya oturmazdı.

Yemeğimizi dağıtır ve ayakta yerdi. Tabağını buzdolabının üstüne koyardı. Az konuşurdu ve ayakta dururdu. O her zaman ayaktaydı zaten. Yemek pişirirken. Çamaşır yıkarken. Ütü yaparken. Ayakta durmuyorsa, uyurdu. Televizyondan sıkılırdı. Yorgun olduğunda yatağına yatar ve adeta ölürdü.

Bu hikâye olup bittiğinde annem otuz dört yaşındaydı. Hâlâ güzeldi. Beline kadar inen uzun kara saçlarını hep açık tutardı. Badem gibi iri kara gözleri, büyük bir ağzı, bembeyaz ve sağlam dişleri vardı. Çenesi sivriydi. Araplara benzerdi. Uzun boylu, yapılı, iri göğüslü, ince belliydi; geniş kalçaları insanda dokunma isteği uyandırırdı.

Lucignano pazarına gittiğimizde bütün erkeklerin gözlerini anneme diktiklerini fark ederdim. Meyvecinin yandaki tezgâhtakine bir dirsek attığını, annemin poposuna baktıklarını, sonra gözlerini

göğe çevirdiklerini görürdüm. Ben onun elini tutar, eteğine yapışırdım.

O benim, onu rahat bırakın, diye bağırmak gelirdi içimden.

Tankerle su taşıyan Severino,

— Teresa, sen insanın aklına kötü şeyler getiriyorsun, derdi.

Annem böyle şeylerle ilgilenmezdi. Onları görmezdi. Aç gözlerin üzerinde dolaştığını fark etmezdi. Giysisinin V yakasına atılan bakışlar onu ne kızdırır, ne sevindirirdi.

Yüzünden duyguları okunmazdı.

Sıcaktan soluk almanın olanağı yoktu. Yataktaydık. Karanlıkta.

— Adı meyveyle başlayan bir hayvan biliyor musun, diye sordu Maria.

Düşünmeye başladım.

— Sen biliyor musun?

— Evet.

— Sana kim söyledi peki?

— Barbara.

Aklıma bir şey gelmiyordu.

— Yoktur, dedim.

— Var, var, dedi.

Aklıma gelen bir sözcüğü attım.

— Pescatore.[1]

— Sayılmaz çünkü bu bir hayvan değil.

Zihnim bomboştu; bildiğim tüm meyve adlarını aklımdan geçiriyordum ama boşuna..

— Armut?

— Hayır.

[1] Pescatore: balıkçı, Pesca: şeftali.

— Erik?

— Hayır.

— Bilmiyorum. Yenilgiyi kabul ediyorum. Hangisiymiş?

— Söylemem.

— Şimdi söylemen gerekiyor.

— Tamam, söylüyorum. Coccodrillo.[1] Elimle alnıma vurdum. Doğru ya! Coccodrillo, dedim. Çok kolaydı. Ne aptalım!

— İyi geceler, dedi Maria.

— İyi geceler, dedim.

Uyumaya çalıştım ama uykum yoktu; yatağın içinde dönüp duruyordum.

Pencereden dışarıya baktım. Ay artık top gibi değildi ve dört bir yan yıldız doluydu. Çocuk bu gece kurda dönüşemezdi. Tepeye baktım. Bir an sanki tepede minik bir ışığın yanıp söndüğünü görür gibi oldum.

Kimbilir o terk edilmiş evde neler olup bitiyordu.

Belki de içerideki çıplak ve yaşlı cadılar çukurun çevresinde dişsiz ağızlarını açarak gülüyorlar, çocuğu yukarı çekip ona dans ettiriyorlardı... Belki de canavar oradaydı, Çingenelerle birlikte çocuğu pişirip yiyorlardı.

Artık bana dünyanın bütün altınını verseler o tepeye dönmezdim. Bir yarasaya dönüşmek ve o evin üzerinde uçabilmek isterdim. Salvatore'nin babasının evinin girişindeki holde sergilediği zırhı giyip tepeye çıkabilirdim ancak. Üzerimde o zırh varken cadılar bana bir şey yapamazlardı.

[1] Coccodrillo: timsah, Cocco: hindistancevizi.

III

Ertesi sabah rahat uyandım; karabasan görmemiştim. Bir süre daha gözlerimi açmadan, kuş seslerini dinleyerek yattım.

Sonra yeniden yerinden doğrulan ve kollarını bana uzatan çocuk geldi gözlerimin önüne.

— İmdat, diye bağırdım.

Ne aptalım! Çocuk bunun için kalkmıştı. Benden yardım istemişti ve ben onu bırakıp kaçmıştım.

Külotumla odadan çıktım. Babam kahve makinesini kuruyordu. Barbara'nın babası masada oturuyordu.

— Günaydın, dedi babam. Öfkesi geçmişti.

— Merhaba Michele, dedi Barbara'nın babası. Nasılsın?

— İyiyim.

Pietro Mura bodur, tüm ağzını örten kara bıyıkları, kare kafası olan bir adamdı. Fanilasının üzerine, ince beyaz çizgili bir takım giymişti. Yıllarca Lucignano'da berberlik yapmıştı; işleri hiçbir zaman iyi gitmemişti, sonunda birileri modern saç kesimleri ve manikür yapılan bir salon açtığında dükkânını

kapayıp gelmişti. Şimdi çiftçilik yapıyordu ama Acqua Traverse'de hâlâ berber diye çağrılırdı.

Saçlarını kestirmek isteyenler evine giderlerdi. Seni mutfakta, saka kuşlarının kafesinin yanına güneşli bir yere oturtur, bir çekmeceyi çeker, içinden dürülmüş bir kadife çıkartırdı. Temiz tarakları ve iyice yağlanmış makasları bu kadife rulonun içinden çıkardı.

Pietro Mura'nın Toscana sigaralarına benzeyen kalın ve kısa parmakları makasın deliklerinden zorlukla geçerdi; saçı kesmeye başlamadan önce makası iyice açar, başının üzerinde aşağı yukarı dolaştırırdı. Bunu yapınca zihnindeki düşüncelerin iyi mi kötü mü olduğunu anladığını söylerdi.

Ben de o böyle yaparken, dondurma, kayan yıldızlar ya da annemi ne kadar sevdiğim gibi güzel şeyler düşünmeye çalışırdım.

Bana baktı ve şöyle dedi:

— Ne bu saçların uzunluğu, serseri mi olacaksın?

Ben başımla hayır işareti yaptım.

Babam kahveyi fincanlara boşalttı.

— Dün beni kızdırdı. Böyle davranmayı sürdürürse onu papaz okuluna yollayacağım.

Berber gene bana dönerek,

— Sen rahiplerin saçlarını nasıl kestiklerini biliyor musun, diye sordu.

— Başın tepesini saçsız bırakıyorlar, dedim.

— Aferin. Demek ki uslu durmak senin yararına olacak.

— Haydi, giyin de kahvaltını et, dedi babam. Annen sana sütle ekmek bıraktı.

— O nereye gitti?

— Lucignano'ya pazara.

— Baba, sana bir şey söylemem lazım. Çok önemli bir şey.

Babam ceketini giydi.

— Akşama söylersin. Şimdi çıkıyorum. Kız kardeşini uyandır ve sütü ısıt. Bir yudumda kahvesini içip bitirdi.

Berber de kendi kahvesini bitirdi ve birlikte evden çıktılar.

Maria'nın da kahvaltısını verdikten sonra sokağa indim.

Kurukafa ve ötekiler güneşin altında futbol oynuyorlardı.

Siyah beyaz bir sokak köpeği olan Togo, topun peşinde koşuyor, çocukların ayaklarına dolanıyordu.

Togo yaz başında Acqua Traverse'de belirivermiş, bütün köyün koruması altına girmişti. Kurukafa'nın babası bahçesinde ona bir kulübe yapmıştı. Herkes yemek artıklarını verdiği için göbeği davul gibi şişmişti. İyi huylu bir köpekti ve okşadığın ya da evin içine aldığın zaman heyecanlanıyor, yere çömelip çiş yapıyordu.

— Sen kaleye geç, diye bağırdı bana Salvatore.

Geçtim. Kimse kalede durmak istemezdi. Ben severdim. Herhalde ellerimin ayaklarımdan daha becerikli olmasından kaynaklanıyordu bu. Zıplamak, tozun içine atlamak, yuvarlanmak hoşuma gidiyordu. Golleri ben kurtarıyordum. Oysa ötekiler sadece gol atmak istiyorlardı.

O sabah çok gol yedim. Ya top ellerimin arasından kayıyor ya da ben geç çıkıyordum. Dikkatim dağınıktı.

Salvatore yanıma geldi.

— Michele, neyin var, diye sordu.

— Neyim mi var?

— Çok kötü oynuyorsun.

Ellerimin içine tükürdüm, kollarımı ve bacaklarımı iki yana açtım ve Zoff gibi gözlerimi kıstım.

— Şimdi yakalayacağım. Hepsini yakalayacağım.

Kurukafa, Remo'yu geçti, sert ve kesin bir vuruş yaptı topa. Sert ama kolay bir toptu; insanın ya yumruğu ile itebileceği ya da karnına yiyeceği cinsten. Bunu yakalamaya çalıştım ama ellerimden kaçtı.

— Gol, diye haykırdı Kurukafa, sanki Juventus'a gol atmış gibi bir yumruğunu havaya kaldırdı.

Tepe beni çağırıyordu. Gidebilirdim. Babam da annem de yoktu. Öğle yemeğinden önce eve dönmem yeterdi.

— Canım oynamak istemiyor, dedim ve çekip gittim.

Salvatore peşimden geldi.

— Nereye gidiyorsun?

— Hiçbir yere.

— Biraz dolaşalım mı?

— Sonra. Şimdi işim var.

Korku içinde kaçmış, her şeyi olduğu gibi bırakmıştım. Ondüle saçak ve şilte bir tarafa atılmıştı, çukurun ağzı açıktı ve ip içeriye sallanıyordu.

Çukurun bekçileri geldiyse, gizlerinin ortaya çıktığını anlamışlardı, bunu da bana ödetirlerdi.

Ya çocuk artık orada değilse?

Bütün cesaretimi toplayıp içeriye bakmalıydım.

Aşağı sarktım.

Çocuk örtüye sarılmıştı.

Sesimi ayarladım.

— Merhaba... Merhaba... Merhaba... Ben dün gelen çocuğum... Hani aşağı inmiştim... Hatırladın mı?

Yanıt yoktu.

— Beni duyuyor musun? Sağır mısın? Bu aptalca bir soruydu. İyi misin? Canlı mısın?

Kolunu kaldırdı, bir elini uzattı ve bir şeyler mırıldandı.

— Nasıl, anlamadım!

— Su.

— Su mu? Susadın mı?

Kolunu kaldırdı.

— Bekle.

Suyu nereden bulacaktım şimdi? Birkaç boya tenekesi vardı ama içleri boştu. Çamaşır teknesinde biraz vardı ama yemyeşildi ve içi sinek kaynıyordu.

İpi almak için içeriye girdiğimde, yerde su dolu bir bidon gördüğümü anımsadım.

— Hemen döneceğim, dedim ve kapının üstündeki pencereden içeri daldım.

Bidon yarı yarıya doluydu ama temizdi ve kokmuyordu. İçilebilecek suya benziyordu.

Karanlık bir köşede, bir kalasın üzerinde teneke konserve kutuları, mum artıkları, bir tencere ve boş şişeler vardı. Bir şişe aldım, iki adım attıktan sonra dönüp tencereyi de aldım.

Fazla derin olmayan beyaz emaye tencerenin sapları ve kenarları maviydi, üzerinde kırmızı elma resimleri vardı. Aynısı bizim evde de vardı. Bizimkini annemle Lucignano pazarından almıştık. Maria elmalar hoşuna gittiği için bir yığın tencere içinden bunu seçmişti.

Bu daha eski bir tencereye benziyordu. Kötü yıkanmıştı, dibine yapışmış yemek kalıntıları vardı.

Parmağımı üzerinde dolaştırıp kokladım.

Domates sosu kokuyordu.

Tencereyi yerine koydum, şişeyi suyla doldurdum ve bir mantarla kapattım. Sepeti de alıp dışarı çıktım.

İpi çektim, sepeti ucuna bağladım ve şişeyi de içine koydum.

— Sana indiriyorum, diye seslendim. Yakala.

Üzerindeki örtüyü açmamaya çalışarak ve sendeleyerek sepette şişeyi aradı, ağzını açtı, bir damlasını bile dökmeden minik tencereye boşalttı, şişeyi yeniden sepete koydu ve ipi şöyle bir çekti.

Sanki her zaman, her gün aynı şeyi yapar gibi bir hali vardı. İpi çekmediğim için ikinci bir kez sepeti sarstı ve öfkeyle bir şeyler homurdandı.

Sepeti yukarı çektiğimde başını öne eğdi, tencereyi havaya kaldırmadan suyu içmeye başladı; bir köpek gibi dörtayak üzerinde duruyor ve içiyordu. Bitirdiği zaman bir kenara devrildi ve bir daha kımıldamadı.

Geç olmuştu.

— O zaman... Hoşçakal... Deliğin üzerini örttüm ve oradan ayrıldım.

Acqua Traverse'ye doğru bisikletimle ilerlerken, çiftlikte bulduğum tencereyi düşünüyordum.

Bizimkiyle aynı olması garibime gidiyordu. Neden bilmem, belki de pek çok benzeri arasından Maria onu seçtiği içindi. Sanki özel, o elmalarla daha güzel bir tencereydi.

Tam yemek zamanında eve döndüm.

— Çabuk ol, git ellerini yıka, dedi babam. Sofrada kız kardeşimin yanına oturmuştu. Annemin ma-

karnayı süzmesini bekliyorlardı.

Banyoya koşup ellerimi sabunladım, saçımı taradım, tam annem makarnayı tabaklara koyarken yetiştim.

Annem elma desenli tencereyi kullanmamıştı. Tezgâhın üstünde kuruyan bulaşıklara baktım ama orada da göremedim. Dolabın içinde olmalıydı.

Babam ağzını lokmasıyla doldurduktan sonra,

— Birkaç gün sonra birisi gelip bizde kalacak, dedi. Uslu durmanız gerekiyor. Ağlayıp zırlamak yok. Beni rezil etmeyin sakın.

Dayanamayıp sordum:

— Kim bu gelen?

Kendine bir bardak şarap doldurdu.

— Bir arkadaşım.

Kız kardeşim,

— Adı nedir, diye sordu.

— Sergio.

— Sergio, diye yineledi kardeşim. Ne komik bir ad.

İlk kez biri bize kalmaya geliyordu. Noel'de amcamlar gelirdi ama hiç bizde uyumazlardı. Yerimiz yoktu.

— Ne kadar kalacak, diye sordum.

Babam yeniden tabağını doldurdu.

— Bir süre.

Annem önümüze birer dilim biftek koydu.

Günlerden çarşambaydı. Ve çarşamba biftek günüydü.

Biftek sağlığımız için gerekliydi ama ben de, Maria da nefret ederdik. Ben büyük bir çaba göstererek bu sert kösele parçasını yutardım ama kardeşim yutamazdı. Maria bunu saatlerce çiğner, beyaz bir top olup ağzında şişene dek evirir çevirirdi. Artık

dayanamaz hale gelince masanın altına yapıştırırdı. Et orada mayalanırdı. Annem bir türlü uyanmazdı. "Bu koku da nereden geliyor? Ne olabilir?" der dururdu. Sonunda günün birinde, masanın içinde bulunan ve çatal kaşıkların konduğu çekmeceyi tümden çekip çıkarınca Maria'nın foyası ortaya çıktı. Korkunç lokma topları arı kovanları gibi tahtalara yapışmış duruyorlardı.

Maria artık bu numarayı da yapamaz olmuştu. Gene söylenmeye başladı:

— İstemiyorum. Et sevmiyorum.

Annem hemen sinirlendi.

— Maria, o eti yiyeceksin!

— Yiyemem. Başıma ağrılar giriyor. Sanki kardeşimden zehir yemesini istiyorlardı.

Annem ona bir tokat patlattı ve Maria vızıldamaya başladı.

Şimdi yatağı boylayacak, diye geçirdim içimden.

Ama babam tabağı aldı ve annemin gözlerinin ta içine baktı.

— Onu rahat bırak Teresa. İstemiyorsa yemez. Ne yapalım.

Yemekten sonra annemle babam dinlenmeye gittiler. Ev fırın gibiydi ama onlar gene de uyumayı başarıyorlardı.

Tencereyi aramak için uygun bir zamandı. Dolabı açtım ve didik didik ettim. Sonra artık kullanılmayan şeylerin konduğu sandığa baktım. Dışarıya çıktım ve evin arkasına çamaşır teknesinin, bostanın, çamaşır ipinin bulunduğu yere gittim. Annem arada sırada tabakları orada yıkar ve güneşte kuru-

maya bırakırdı.

Yoktu. Elmalı tencere sırra kadem basmıştı.

Pergolanın altında durmuş okyanusa tükürme yarışı yapıyor, futbol oynamak için güneşin biraz alçalmasını bekliyorduk ki babamın beyaz gömleğini, yabanlık pantolonunu giymiş, merdivenlerden indiğini gördüm. Elinde şimdiye dek hiç görmediğim mavi bir çanta vardı.

Maria ile ayağa kalktık ve tam kamyona binerken yanına gittik.

Kamyonun kapısına yapıştım ve,

— Baba, baba, nereye gidiyorsun? Gene yola mı çıkıyorsun, diye sordum.

Kardeşim de,

— Seninle gelebilir miyiz, diye yalvardı.

Gerçekten de canımız kamyonla dolaşmayı çekiyordu epeydir. İkimiz de bizi kremalı pasta ve çörek yemeğe götürdüğü günü hatırlıyorduk.

Motoru çalıştırdı.

— Üzgünüm çocuklar. Bugün olmaz.

Ben arabanın içine sızmaya çalıştım.

— Ama artık bir yere gitmeyeceğini, evde kalacağını söylemiştin bize...

— Hemen döneceğim. Yarın ya da öbür gün. İnin haydi... Babamın acelesi vardı, bizimle tartışmak istemiyordu.

Kız kardeşim biraz daha ayak diremeyi denedi. Ben denemedim bile çünkü belli ki sonuç alamayacaktık.

Babamızın büyük yeşil kutusunun içinde, toza karışarak uzaklaşmasını seyrettik.

Gecenin bir yarısında uyandım.

Bir düş yüzünden değil. Bir gürültü yüzünden.

Gözlerim yumulu, sesleri dinledim.

Sanki denizdeydim. Onu duyuyordum. Ama bu demir bir denizdi; cıvatalar, çiviler ve vidalardan oluşan tembel bir okyanus kumsalın kıyısını dövüyordu. Hurda demirden miskin dalgalar büyük bir gümbürtü ile kıyılara çarpıp kırılıyordu.

Bu gürültüye bir köpek sürüsünün uluması ve inlemesi eşlik ediyordu; bu demirden gürültüyü kesmeyen ama artıran berbat bir koroydu.

Pencereden dışarı baktım. Ay ışıklarıyla yıkanan bir tepenin yamacında bir biçerdöver ilerliyordu. Madeni ve devasa bir çekirgeye benziyordu; iki küçük yuvarlak gözü, sivri bıçaklarla dolu geniş bir ağzı vardı sanki. Buğday yutan ve saman pisleyen mekanik bir böcekti. Gündüz çok sıcak olduğu için gece çalışıyordu. Bu deniz gümbürtüsü çıkartan bu makineydi.

Köpek ulumalarının nereden geldiğini biliyordum.

Kurukafa'nın babasının köpek çiftliğinden. Italo Natale evinin arkasına teneke bir kulübe yapmıştı ve buraya av köpeklerini doldurmuştu. Onlar yaz kış hep orada, demir bir telin arkasında olurlardı. Sabahları Kurukafa'nın babası onlara yemek vermeye geldiğinde havlarlardı.

O gece, bilmem neden hepsi bir ağızdan ulumaya başlamışlardı.

Tepeye baktım.

Babam oradaydı. Kardeşimin yemediği yemeği çocuğa götürmüştü, bu nedenle yola çıkmış numarası yapmış, eline de yemeği koyduğu o çantayı al-

mıştı.

Akşam yemeğinden önce buzdolabını açmıştım ama biftek yoktu.

— Anne, biftek nerede?

Annem şaşkınlıkla bana bakmıştı.

— Şimdi de canın et mi istiyor?

— Evet.

— Bitti. Baban yedi.

Doğru değildi. Onu çocuğa götürmüştü.

Çünkü o çocuk benim kardeşimdi.

Salvatore'nin ağabeyi Nunzio Scardaccione gibi. Nunzio kötü kalpli bir deli değildi ama ben ona bir türlü bakamazdım. Onun deliliğinin bana bulaşacağını sanırdım. Nunzio elleriyle saçlarını yolar, saçları yutardı. Başının tepesinde saçlar açılmış, kabuk bağlamıştı, salyaları akardı. Annesi saçlarını koparmasın diye bir şapka ve eldiven giydirirdi ama o bu kez kanatana kadar kollarını ısırmaya başlamıştı. Sonunda onu alıp akıl hastahanesine götürmüşlerdi. Ben de rahatlamıştım.

Belki de çukurdaki çocuk benim Nunzio gibi deli doğmuş kardeşimdi, babam beni ve kız kardeşimi korkutmamak için onu o çukura kapatmıştı. Daha doğrusu bütün Acqua Traverse çocuklarını korkutmamak için.

Belki de ben o çocukla ikizdim. Aynı boydaydık ve sanki yaşımız da aynı gibiydi.

Doğduğumuz zaman annem ikimizi de beşiğimizden almış, bir sandalyeye oturmuş ve ikimize birden meme vermişti. Ben emmeye başlamıştım ama o annemin meme başını ısırmış, koparmaya çalışmıştı. Memesinden kan ve süt boşanan annem evin içinde çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı: "Deli bu! Deli bu! Al götür bunu! Götür bunu! Öldür bu

çocuğu çünkü bu deli!"

Babam da onu bir çuvala koymuş, öldürmek için tepeye götürmüş, toprağa yatırmış, tam buğdayların arasında bıçakla öldürecekken ne de olsa evladı olduğu için içi elvermemişti, orada bir çukur kazıp çocuğunu orada büyütmüştü.

Annem onun hâlâ yaşadığını bilmiyordu.

Ben biliyordum.

n yol da
a döndü

sem, ba-
dü. Çok
laşmak-
Görme-
alıydı.
zla ora-
unaydı.
sam, bi-
r, ilerle-
ım, toz

ıldı ve
erdim.

ekerle-
ım. So-
mıldat-
in yal-

asında,
imden

Kuru-
at kö-

IV

Erkenden uyandım. Güneş yükseliyordu ama ben yatağımdan çıkmadım. Ne var ki daha fazla bekleyemedim. Annem ve Maria hâlâ uyuyorlardı. Kalktım, dişlerimi fırçaladım, çantama peynir ekmek koyduktan sonra dışarı çıktım.

Gündüzleri tepede bir tehlike olmayacağına karar vermiştim; kötü şeyler yalnızca geceleri olurdu.

O sabah gökyüzünde bulutlar belirmişti. Pırıl pırıl maviliğin üzerinde hızla ilerliyorlar, buğday tarlalarında kara kara lekeler bırakırken sımsıkı tuttukları yağmurları kimbilir nereye taşıyorlardı.

Hurda'mın üstünde ıssız tarlaların arasından ok gibi ilerliyordum.

Çukurda bir dilimcik bile ekmek bulsam, onun benim kardeşim olduğunu anlayacaktım.

Neredeyse eve varmıştım ki, uzakta kırmızı bir toz bulutu kalktı. Alçaktı. Hızlıydı. Buğdayların arasında ilerleyen bir buluttu. Güneşin pişirdiği toprakta ilerleyen bir otomobilin çıkartacağı toz bulutuydu bu. Uzaktaydı ama bana ulaşmasına az kalmıştı. Motorun homurtusunu duymaya başlamıştım

bile.

Ses terk edilmiş evden geliyordu. Zaten yol da yalnızca eve çıkıyordu. Bir otomobil yavaşça döndü ve tam karşımda beliriverdi.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Geri dönsem, bana yetişirdi; yola devam etsem beni görürdü. Çok acele karar vermem gerekiyordu çünkü yaklaşmaktaydı artık. Beni çoktan görmüştü belki de. Görmediyse de kaldırdığı kızıl toz bulutundan olmalıydı.

Bisikletimi çevirdim ve olabildiğince hızla oradan uzaklaşmak için pedallara asıldım. Boşunaydı. Ben pedalları ne kadar hızlı çevirmeye çalışsam, bisiklet o kadar tutuklaşıyor, dengesi bozuluyor, ilerlemek istemiyordu. Dönüp arkama bakıyordum, toz bulutu daha da büyüyordu.

Saklan, dedim kendi kendime.

Gidonu çevirdim, bisikletim bir taşa takıldı ve ben bir haç gibi buğdayların arasına uçuverdim. Otomobil iki yüz metre kadar gerideydi.

Hurda, yolun kenarında yatıyordu. Ön tekerleğini yakaladım ve yanıma çektim. Yere yapıştım. Soluk bile almıyordum. Tek bir kasımı bile kımıldatmıyordum. Çocuk İsa'ya beni görmemeleri için yalvarıyordum.

Çocuk İsa duamı kabul etti.

Üstüme başıma konan atsineklerinin arasında, ellerim kızgın toprağa gömülü yatarken önümden kahverengi bir Fiat 127'nin geçtiğini gördüm.

Felice Natale'nin 127'siydi bu.

Felice Natale, Kurukafa'nın ağabeyiydi. Kurukafa kötü bir çocuksa, bu oğlan ondan bin kat kötüydü.

Felice yirmi yaşındaydı. Acqua Traverse'ye geldiğinde hem ben hem öteki çocuklar için hayat bir cehenneme dönerdi. Bizi döver, topumuzu keser, varımızı yoğumuzu yürütürdü.

Zavallı bir şeytandı. Tek bir arkadaşı, tek bir sevgilisi yoktu. Acılar içinde kıvranan ruhunun öcünü biz küçüklerden alırdı. Bu anlaşılır bir durumdu. Yirmi yaşındaki hiç kimse Acqua Traverse'de yaşayamazdı; yaşasa da sonu kendi saçını yolan Nunzio Scardaccione gibi olurdu. Felice, Acqua Traverse'de kafese kapatılmış bir kaplan gibiydi. O dört ev arasında öfkeyle, kızgınlıkla, önüne çıkana saldırma niyetiyle dönüp dururdu. Neyse ki arada sırada Lucignano'ya giderdi. Ama orada da arkadaş edinememişti. Okuldan çıktığım zaman onun meydandaki bir bankta tek başına oturduğunu görürdüm.

O yıl pantolonlarda bol paça modaydı, gömlekler ise iyice dar ve rengârenkti; kışın koyun postundan montlar giyiliyordu; erkekler saçlarını uzatıyordu. Felice ise buna uymuyor, saçlarını kısacık kesip briyantinle arkaya tarıyordu; sinekkaydı tıraş oluyor, üzerine de asker ceketleri, komando pantolonları giyiyordu. Boynuna da bir mendil bağlıyordu. 127'sinin tepesinde dolaşır dururdu; silahlardan hoşlanır, Pisa'da paraşütçülük yaptığını, uçaklardan atladığını anlatır dururdu. Ama hiçbiri doğru değildi. Herkes onun askerliğini Brindisi'de yaptığını bilirdi. Barakuda balığı gibi sivri bir yüzü, yeni doğmuş bir timsah gibi seyrek ve küçük dişleri vardı. Bir keresinde bize bunların hâlâ süt dişleri olduğunu, yenilerinin çıkmadığını söylemişti. Ağzını açmazsa güzel bir çocuk denilebilirdi ama ağzını fırın gibi açtı mı, bir de güldü mü, karşısındaki iki adım geri kaçardı. Bizi dişlerine bakmaya zorladığı da

olurdu.

Sonra günlerden bir gün hiç kimseye tek söz etmeden çekip gitmişti.

Kurukafa'ya ağabeyinin nereye gittiğini sorduğumuzda,

— Kuzey'e gitti. Çalışmaya, derdi.

Bu da bize yeter de artardı.

Oysa şimdi zehirli bir ayrıkotu gibi bitivermişti işte. Sulu kaka rengindeki 127'sinin tepesinde. Üstelik de terk edilmiş evden geliyordu.

Demek ki çocuğu çukura koyan oydu. İşte şimdi anlaşılmıştı her şey.

Ağaçların arasına gizlenerek vadide kimsenin olup olmadığını gözden geçirdim.

Yalnız olduğuma karar verince, ormandan çıkıp her zamanki minik kapıdan içeriye girdim. Makarna kutuları, bira şişeleri, elma desenli tencerenin yanı sıra, yerde iki tane açılmış tonbalığı konservesi duruyordu. Köşede katlanmış askeri bir uyku tulumu vardı.

Felice. Bu onundu. Onun burada uyku tulumuna sarınıp tonbalığını keyifle yiyişi gözümün önüne geliyordu.

Bir şişe su doldurdum, ipi aldım, dışarı götürdüm ve vincin sapına bağladım. Ondüle saçağı ve şilteyi yerden kaldırdım, aşağıya baktım.

Kahverengi battaniyeye sarınmış, kirpi gibi kıvrılmış yatıyordu.

Aşağıya inmek istemiyordum ama Maria'nın yemediği bifteğin parçalarının aşağıda olup olmadığı-

nı merak ediyordum. Felice'nin tepeden indiğini görsem de bu çocuğun kardeşim olduğu düşüncesini de zihnimden atamıyordum.

Peyniri çantamdan çıkarttım ve seslendim:

— Gelebilir miyim? Sana su getiren çocuğum. Hatırlıyor musun? Sana yemek getirdim. Peynir. Kaşarpeynir. Biftekten bin kat iyidir. Bana saldırmazsan, sana vereceğim.

Bana yanıt vermedi.

— İnebilir miyim?

Yoksa Felice çocuğu boğazlamış mıydı?

— Sana kaşarı atıyorum. Al. Ve aşağıya attım.

Peynir tam yanına düştü.

Örümcek gibi kara ve hızlı bir el battaniyenin altından çıktı, peyniri bulana dek yeri yokladı, onu alıp yok etti. Peyniri yerken, günler süren açlıktan sonra bir parça et bulan sokak köpekleri gibi bacakları titriyordu.

— Su da var... İndireyim mi sana?

Koluyla bir işaret yaptı.

İndim.

Yanına geldiğimi hissedince duvara doğru büzüştü.

Çevreye bakındım, bifteğin izi yoktu.

— Sana bir şey yapmayacağım. Susadın mı? Ona şişeyi uzattım. Temiz su, iç.

Battaniyeyi sırtından indirmeden doğrulup oturdu. Küçük, hırpani bir hayalete benziyordu. Sıska bacakları, beyaz, ince dallar gibiydi. Bir tanesi zincire bağlıydı. Bir kolunu çıkardı, elimden su şişesini kaptı ve peynir gibi o da battaniyenin altında yok oldu.

Şişe hayaletin karıncayiyeninkini andırır uzun burnuna dönüşmüştü. Çocuk su içiyordu.

Suyu yirmi saniyede bitirdi. Bitirince de geğirdi.

— Adın ne, diye sordum.

Bana yanıt vermeye gerek görmeden gene battaniyesinin altına büzüştü.

— Babanın adı ne?

Boşuna yanıt bekliyordum.

— Benim babamın adı Pino, ya seninki? Senin babanın adı da mı Pino?

Bir süre yüzüne baktım, sonra,

— Felice, dedim. Onu tanıyor musun? Demin gördüm onu. Arabayla iniyordu... Başka söyleyebilecek bir şey gelmiyordu aklıma. Gideyim istiyor musun? İstersen giderim. Gene ses yoktu. Tamam, gidiyorum. İpi tuttum. Hoşçakal o zaman...

Gene bir fısıltı, bir mırıltı duydum, battaniyenin altından bir şey çıktı.

Yanına yaklaştım.

— Konuştun mu, diye sordum.

Gene mırıldandı.

— Anlamıyorum. Daha yüksek sesle söyle.

— Ayılar.... diye bağırdı.

Yerimden sıçradım.

— Ayılar mı? Ne ayıları?

Sesinin tonunu alçalttı.

— Çamaşırcı ayılar... dedi.

— Çamaşırcı ayılar mı?

— Çamaşırcı ayılar. Mutfak penceresini açık bırakırsan, çamaşırcı ayılar içeriye girer ve o gün ne pişmişse, kekleri ya da kurabiyeleri çalar, dedi son derece ciddi bir sesle. Sözgelimi sen, evin önündeki çöp kovasını açık bırakırsan, çamaşırcı ayılar gece gelir ve her şeyi yer.

Ansızın yayına başlayan bozuk bir radyo gibiy-

di.

— Kovanın ağzını sımsıkı kapatman gerekir yoksa her şeyi dökerler.

Neden söz ediyordu acaba? Sözünü kesmeyi denedim.

— Burada ayılar yoktur. Kurt da yoktur. Bir tek tilki vardır. Sonra da sordum: Sen dün tesadüfen bir dilim biftek yedin mi?

— Çamaşırcı ayılar ısırır, çünkü insandan korkarlar.

Neyin nesiydi bu çamaşırcı ayılar? Ne yıkıyorlardı? Çamaşır mı? İyi de ayılar yalnızca çizgi romanlarda konuşurlar. Bu çamaşırcı ayı konusundan hiç hoşlanmamıştım.

Israr ettim:

— Lütfen bana söyler misin, dün akşam biftek yedin mi? Çok önemli bu.

O ise beni şöyle yanıtladı:

— Ayıcıklar bana senin solucanların efendisinden korkmadığını söyledi.

Beynimin içinden bir ses bana onu dinlememi, hemen kaçmam gerektiğini söylüyordu.

İpe tutundum ama bir türlü gidemiyordum, büyülenmiş gibi ona bakıp duruyordum.

O ise ısrar ediyordu:

— Sen solucanların efendisinden korkmuyorsun.

— Solucanların efendisi mi? O da kim?

— Solucanların efendisi der ki: Hey, şapşal şey! Şimdi sana yiyecek yolluyorum. İçindekileri al ve kovayı bana geri yolla. Yoksa aşağı inerim ve seni bir solucan gibi ezerim. Evet, seni solucan gibi ezerim. Sen koruyucu melek misin?

— Ne?

— Sen benim koruyucu meleğim misin?

Kekeledim.

— Ben... Ben... Hayır... Ben melek değilim...

— Sen meleksin. Sesin aynı melek sesi gibi.

— Hangi melek?

— Hani konuşan, her şeyi söyleyen.

— Konuşanlar çamaşırcı ayılar değil mi? Bu anlamsız sözlerin nereye varacağını bilemiyordum. Bana sen söylemiştin.

— Ayıcıklar konuşurlar ama bazen de yalan söylerler. Melek her zaman doğruyu söyler. Sen koruyucu meleksin. Sesinin tonunu gene yükseltti. Bana söyleyebilirsin.

Kendimi çok güçsüz hissediyordum. Kaka kokusu ağzımı, burnumu, beynimi uyuşturmuştu.

— Ben melek değilim... Ben Michele'yim. Michele Amitrano. Ben... diye mırıldandım, duvara dayandım ve yere kaydım. O kalktı, kollarını merhamet dilenen bir cüzamlı gibi bana uzattı, birkaç dakika böyle durdu, bir adım atınca benim ayaklarımın dibine, battaniyesiyle dizlerinin üstüne düştü.

Mırıldanarak bir parmağıma dokundu.

Ben çığlık attım. Sanki iğrenç bir denizanası, zehirli bir örümcek dokunmuş gibi hissettim. O kemikli elciğiyle, o kara, uzun ve eğri büğrü tırnaklarıyla dokunuvermişti işte.

Çok yavaş konuşuyordu.

— Ne, ne dedin?

— Ne dedin? Ben öldüm, diye yanıtladı beni.

— Ne?

— Ne mi? Öldüm mü? Öldüm mü? Öldüm. Ne?

— Daha yüksek sesle konuş. Daha yüksek, lütfen..

Sonra çatlak, sanki tahtayı çizen tebeşir gibi tiz

bir çığlık attı.

İpi yokladım, yakaladım ve kendimi yukarıya çektim; ayağımla duvara vurdukça çocuğun üstüne çamur yağdırdım.

Ama o hâlâ bağırıp duruyordu:

— Ben öldüm mü? Öldüm. Öldüm mü?

Atsinekleri tepemde, pedalları hızla çeviriyordum.

Bir daha asla, asla o tepeye dönmeyeceğime yeminler ediyordum. Asla, iki gözüm kör olsun, o deliyle konuşmayacaktım.

Ölü olduğunu da nereden çıkarmıştı?

Yaşayan hiç kimse kendini ölü sanamazdı. Bir insan öldü mü ölür. Ve cennete gider. Ya da en azından cehenneme.

Peki, ya haklıysa?

Ya gerçekten ölmüşse? Ya onu dirilttilerse? Kim? Yalnızca İsa Peygamber insanları diriltebilir. Başka kimse değil. Cenneti hatırlıyor musun? Daha önce kim olduğunu hatırlıyor musun? Deliriyorsun çünkü beynin çürümüş ve sen çamaşırcı ayılardan söz ediyorsun.

O benim ikizim değildi, hatta kardeşim bile değildi. Babamın onunla ilgisi yoktu. Biftek yoktu. Tencere bizimki değildi. Bizimkini annem çöpe atmıştı.

Babam döner dönmez ona her şeyi anlatacaktım. Bana öğrettiği gibi. O da bir şeyler yapacaktı.

Tam karayoluna kavuştuğumda ondüle kapağı hatırladım. Oradan kaçarken çukuru açık bırakmıştım.

Felice yukarı çıkarsa, oraya birinin gittiğini,

burnunu sokmaması gereken yere burnunu soktuğunu anlardı. Bir çukurun dibindeki zincirli deliden korktuğum için kendi ele veremezdim. Felice oraya çıkanın ben olduğumu anlarsa, kulağımdan tutar, yerlerde sürüklerdi.

Bir keresinde Kurukafa'yla birlikte Felice'nin arabasına binmiştik. 127'nin bir uzay gemisi olduğunu hayal ediyorduk. O aracı sürüyor, ben Marslılara ateş ediyordum. Felice bizi yakalamış, dışarı, yolun ortasına atmış, tavşan gibi kulaklarımızdan sürüklemişti. Umutsuzca ağlıyorduk ama o yumuşamıyordu. Neyse ki annem kapıya çıkmıştı ve onu sopalayarak kovalamıştı.

Her şeyi olduğu gibi bırakmak, eve koşmak, odama kapanıp dergilerimi okumak isterdim ama kendi kendime küfürler ederek geri gittim. Bulutlar yok olmuştu, ortalık yanıyordu. Tişörtümü çıkartıp Hintliler gibi başıma bağladım. Elime bir değnek aldım. Felice ile karşılaşırsam, kendimi koruyacaktım.

Çukura mümkün olduğunca yaklaşmamaya çalıştım ama gene de aşağıya bakmadan edemedim.

Onu bıraktığım pozisyonda, battaniyenin altında kolunu uzatmış oturuyordu.

O lanet olası ondüle saçağın üstüne atlayıp bin parçaya bölmek geldi içimden, yerine ittim ve deliği kapattım.

Eve döndüğümde annem bulaşık yıkıyordu. Tavayı mutfağın içine attı.

— Bak bak, kim gelmiş!

O kadar sinirlenmişti ki, çenesi titriyordu.

— Nereye gittiğini öğrenebilir miyim acaba? Korkudan öldüm... Baban geçen gün seni dövmedi ama bu sefer yiyeceksin köteği.

Daha bir bahane bile uyduramadan beni kovalamaya başladı. Keçi gibi mutfağın bir ucundan öteki ucuna zıplıyordum; kız kardeşim mutfak masasına otumuş, başını sallayarak beni seyrediyordu.

— Nereye kaçıyorsun? Gel buraya!

Divanın üstünden atladım, masanın altından geçtim, koltuğun üzerine bastım, yerlerde süründüm ve odama sığınıp yatağın altına saklandım.

— Çık dışarı!

— Hayır. Beni döversin.

— Tabii döverim. Kendi isteğinle çıkarsan daha az dayak yersin.

— Hayır, çıkmayacağım!

— Tamam.

Bir el bileğime kenetlendi. İki elimle yatağın ayağına yapıştım ama elden bir şey gelmiyordu. Annem çok güçlüydü, o lanet olası demir ayak ellerimin arasından kayıyordu. Sonunda direnmeyi bıraktım ve kendimi onun iki dizi arasında buldum. Yeniden yatağın altına kaçmaya çalıştım ama annem pantolonumu indirdi ve bir bavulmuşum gibi beni kolunun altına sıkıştırdı.

Çığlık çığlığa bağırıyordum:

— Bırak beni! Yalvarırım! Bırak beni!

Divanın üstüne oturdu, beni dizlerinin üstüne yatırdı, pantolonumu ve donumu indirdi; ben bir kuzu gibi melerken saçlarını arkaya atıp başladı popomu kıpkırmızı etmeye.

Annemin elleri çok ağırdı. Tokatları yavaş ama kararlı olurdu, halı döver gibi ses çıkartırdı.

— Seni her yerde aradım. Bu bir. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Bu iki. Sen beni öldüreceksin, bütün gün nereye kayboluyorsun? Bu üç. Benim beş para etmez bir anne olduğumu düşünecekler. Bu dört. Çocuklarını terbiye edemiyor diyecekler.

Ben,

— Yeter, diye bağırıyordum. Yeter! Sana yalvarıyorum anne, n'olur dur!

Radyoda bir ses *'Croce. Croce e delizia. Delizia al cor!'* diye şarkı söylüyordu.

Dünmüş gibi anımsıyorum. Bütün hayatım boyunca *La Traviata*'yı ne zaman dinlesem, popom havada, annemin dizlerinde yatışımı ve onun popomu davul gibi dövüşünü anımsarım.

— Ne yapıyoruz, diye sordu Salvatore.

Bankın üstüne oturmuş, buğdayların arasına atılmış bir şofbeni taşa tutuyorduk. Vuran puan kazanıyordu. Ötekiler, yolun dibinde saklambaç oynuyorlardı.

Rüzgârlı bir gündü ama gün batarken, esinti dinmiş, boğucu sıcak bastırmış; tarlaların ardında yeni yorgun ve eflatun bulutlar belirmişti.

Taşı çok uzağa fırlattım.

— Bilmiyorum. Bisiklete binemem, popom acıyor. Annem beni dövdü.

— Neden?

— Eve geç geldiğim için. Annen seni dövüyor mu?

Salvatore bir taş attı ve şofbeni bir güzel vurdu.

— Kazandım; üçe bir olduk. Sonra başını salladı. Hayır. Dövemiyor. Çok şişko çünkü.

— Çok şanslısın. Benim annemse çok güçlü ve

bir bisikletin bile peşinden koşabilir.

Gülmeye başladı.

— İmkân yok!

Yerden daha küçük bir taş aldım ve attım. Bu kez neredeyse tutturuyordum.

— Sana yemin ederim. Bir keresinde Lucignano'da otobüse binecektik. Durağa geldiğimizde otobüs yeni kalkmıştı. Annem öyle hızlı koştu ki, otobüse yetişip kapısını yumrukladı. Şoför mecburen durdu.

— Annem koşarsa ölür herhalde!

— Baksana, dedim. Bayan Destani'nin bize Lazarus'un öyküsünü anlattığını hatırlıyor musun?

— Evet.

— Sence Lazarus yeniden doğduğu zaman, ölmüş olduğunu biliyor muydu?

Salvatore bu konuyu düşündü.

— Hayır. Bence hastalandığını sanıyordu.

— Peki nasıl yürüyordu? Ölülerin gövdesi kaskatı olur. Hani bir ölü kedi bulmuştuk; nasıl kaskatıydı hatırlıyor musun?

— Hangi kedi?

Attığı taş yeniden şofbeni vurdu. Müthiş isabet ettiriyordu.

— Nehrin kenarındaki kara kedi... Hatırlıyor musun?

— Evet, hatırlıyorum. Kurukafa onu ikiye bölmüştü.

— Birisi ölüp de dirilirse artık normal yürüyemez ve beyni çürüdüğü için delirir, değil mi?

— Sanırım öyle olur.

— Sence insan yeniden canlanabilir mi, yoksa yalnızca İsa Peygamber mi yeniden diriltebilir?

Salvatore kafasını kaşıdı.

— Bilmiyorum. Teyzem gerçekten olmuş bir şey anlatmıştı. Birisinin oğluna araba çarpmış ve çocuk ezilip ölmüş. Babası artık ayakta duramaz olmuş, çok perişanmış, bütün gün ağlıyormuş. Bir gün kalkmış bir büyücüye gitmiş ve oğlunu diriltmesi için bütün parasını ona vermiş. Büyücü şöyle demiş: "Eve git ve bekle. Oğlun bu gece dönecek." Babası beklemeye başlamış ama oğlu gelmemiş, o da gidip yatmış. Tam uyumak üzereyken mutfakta bir ayak sesi duymuş. Mutlulukla kalkmış ve oğlunun ezilmiş, bir kolu kopmuş, başı yarılmış, beyni akmış olarak karşısında durduğunu görmüş. Oğlan ölmesine kadınların peşinde koşarak onu yolun ortasında bırakan babasının neden olduğunu söylemiş.

— Sonra?

— Bunun üzerine babası benzini almış ve oğlanı ateşe vermiş.

— İyi yapmış.

Ben de nihayet bir taş isabet ettirmiştim. Dört iki olduk!

Salvatore bir taş aramak için eğildi.

— Evet, iyi yapmış.

— İyi de, sence bu gerçek bir öykü mü?

— Hayır.

— Bence de değil.

Neredeyse çişimi altıma yapacaktım ki uyandım. Babam dönmüştü. Sesi mutfaktan geliyordu.

Başkaları da vardı. Tartışıyorlar, birbirlerinin sözünü kesiyorlar, birbirlerine hakaret ediyorlardı. Babam çok kızgındı.

O akşam yemek yer yemez yatmıştık.

Annemin çevresinde pervane olmuş, barışmak

için yalvarmıştım. Hatta oturup patates bile soymuştum ama annem bütün gün surat asmıştı bana. Akşam yemeğinde önümüze bir tabak yemek koymuş, biz sessizce bunları yutarken o mutfakta dolaşarak sokağa bakıp durmuştu.

Kız kardeşim uyuyordu. Yatakta dizlerimin üstüne oturdum ve pencereden dışarıya baktım.

Bizim kamyon büyük, siyah ve gümüş armalı, tam zengin işi bir otomobilin yanına park etmişti.

Çişimi altıma yapacaktım ama banyoya gitmek için mutfaktan geçmek zorundaydım. O kadar insan varken utanıyordum ama neredeyse kaçıracaktım.

Kalktım ve kapıya yanaştım. Tokmağı tuttum. Saydım.

— Bir, iki, üç... dört, beş, altı. Ve açtım kapıyı.

Hepsi masanın çevresine oturmuştu.

Kurukafa'nın babası Italo Natale. Berber Pietro Mura. Angela Mura. Felice. Babam. Ve şimdiye dek hiç görmediğim bir ihtiyar. Bu da babamın arkadaşı Sergio olmalıydı.

Sigara tüttürüyorlardı. Yüzleri yorgun ve kırmızı, gözleri küçücük olmuştu.

Masanın üstü boş şişelerle, izmarit dolu küllüklerle, Nazionali ve Milde Sorte marka sigara paketleriyle, ekmek kırıntısıyla doluydu. Vantilatör dönüyordu ama bir şeye yaradığı yoktu. Sıcak bayıltıcıydı. Televizyon açıktı ama sesi kapatılmıştı. Ortalık domates, ter ve sivrisinek kovucu kokuyordu.

Annem kahve yapıyordu.

Bir Dunhill paketinden sigara alan ihtiyara baktım.

Sonradan adının Sergio Materia olduğunu öğ-

rendim. O zaman altmış yedi yaşındaydı ve Roma'dan geliyordu. Yirmi yıl önce Monte Mario semtindeki bir kürkçüyü ve Banca dell'Agricoltura'nın merkez şubesini soymakla ün yapmıştı. Soygundan bir hafta sonra Bologna Meydanı'nda hazır yemek satan bir şarküteriyi satın almıştı. Parayı işletmek istiyordu ama jandarmalar onu tam açılış günü yakalamışlardı. Epey hapis yatmış, sonra iyi halden çıkıp Güney Amerika'ya göç etmişti.

Sergio Materia zayıftı. Kafası keldi. Kulaklarının üstünde çıkan beyazımsı ve seyrek saçlarını uzatıp atkuyruğu yapmıştı. Uzun bir burnu, çukur gözleri, beyaz kirli sakalı vardı. Uzun ve sarışınımsı kaşları alnına yapıştırılmış püskülleri andırıyordu. Boynu buruşuk ve sanki çamaşır suyu lekesi kalmış gibi beyaz lekeliydi. Mavi bir takım elbise, kahve rengi bir gömlek giymişti. Altın çerçeveli gözlüğünü parlak kel kafasına kaldırmıştı. Altın bir zincir göğüs kıllarının arasından sarkıyordu. Bileğinde som altın bir saat vardı.

Öfkeden delirmişti.

— Baştan beri birbiri ardına yanlışlar yaptınız. Acayip bir konuşması vardı. Hele şu ibnenin teki... Felice'yi gösterdi. Köpek pisliğine bakar gibi bakıyordu onun yüzüne. Bir kibrit çöpü alıp dişlerini temizlemeye başladı.

Felice masaya eğilmiş, çatalla masaya desenler çiziyordu. Aynen annesinin kardeşini haşlarken aldığı ifadeyi takınmıştı.

İhtiyar boğazını temizledi:

— Yukarıda size güvenemeyeceğimi söylemiştim. Hiç de becerikli değilsiniz. Boktan bir fikirdi bu. Yanlış üstüne yanlış yaptınız. Ateşle oynadınız. Kibrit çöpünü tabağa attı. Ben de aptalın tekiyim!

Burada oturmuş zaman yitiriyorum... İşler planlandığı gibi yürüseydi şu anda Brezilya'da olacaktım ama şimdi işte şu boktan köydeyim hâlâ...

Babam araya girmeye çalıştı:

— Dinle Sergio.. Sakin ol biraz... İşler daha...

Ama ihtiyar onu susturdu:

— Ne işinden bahsediyorsun sen? Sen özellikle sesini kes çünkü ötekilerden daha da beter çıktın. Hem de neden biliyor musun? Çünkü işin ciddiyetinin farkına bile varamıyorsun. Aklın buna bile yetmiyor. Her şey tamam, her şey güvence altında derken birbiri ardına her şeyi mahvettin. Geri zekâlının tekisin sen!

Babam onu yanıtlamaya kalkıştı ama sözünü yuttu ve bakışlarını yere indirdi.

Babama geri zekâlı demişti.

Sanki ben mideme bir bıçak yemiştim. Şimdiye dek hiç kimse babamla böyle konuşmamıştı. Babam Acqua Traverse'nin reisiydi. Oysa şu kimbilir nereden çıkıp gelmiş iğrenç ihtiyar ona herkesin önünde hakaret ediyordu.

Babam neden onu kovmuyordu?

Ansızın kimse bir şey söylemez oldu. İhtiyar yeniden dişlerini temizlemeye ve lambaya bakmaya başladığında herkes dilsiz kesilmişti adeta.

İhtiyar imparator gibiydi. İmparator kızgın olduğunda herkes susmalıdır. Babam dahil.

Barbara'nın babası, iskemlesinde sallana sallana,

— Haberler! İşte haberler başlıyor, dedi. Tamam, başlıyor!

— Kalk! Teresa kalk! Işığı da söndür, dedi babam anneme.

Bizim evde televizyon seyrederken ışıklar söndürülürdü. Bu zorunlu bir durumdu. Annem önce televizyonun sesini açtı, sonra ışığı söndürdü.

Odaya bir loşluk çöküverdi. Herkes televizyona döndü. Sanki İtalya'nın ulusal maçı vardı.

Kapının arkasına gizlenmiştim, onları ekranın ışığıyla maviye boyanmış kara siluetler gibi gördüm.

Spiker, Floransa yakınlarında çarpışan iki trenden söz ediyordu; birkaç kişi ölmüştü ama bizden kimse bu haberle ilgilenmedi.

Annem kahveye şeker koyuyordu. Onlar da, bana bir şeker, bana iki şeker, bana şekersiz, diyorlardı.

Barbara'nın annesi,

— Belki de söylemezler. Dün de söylemediler. Belki de artık ilginç bile değildir, dedi.

— Sen sussana, diye homurdandı ihtiyar.

Gidip çiş yapmak için uygun bir andı. Annemlerin odasına atlasam gerisi kolaydı. Oradan banyoya girerdim ve karanlıkta çişimi yapardım.

Kara bir panter olduğumu hayal ettim. Odadan dört ayağımın üstünde çıktım. Kurtulmama birkaç adım kalmıştı ki Kurukafa'nın babası divandan kalktı ve karşıma çıkıverdi.

Yere yapıştım. Italo Natale masadan sigarasını alıp yeniden divana oturdu. İçimi çekip ilerlemeye devam ettim. Kapı oradaydı, başarmıştım. Tam gevşemeye başlamıştım ki, hep bir ağızdan bağırdılar:

— İşte! İşte! Susun! Kesin sesinizi!

Divanın arkasından başımı uzattım, ekranı gördüğüm anda yüreğime iniyordu.

Spikerin arkasında çocuğun fotoğrafı vardı.

Çukurdaki çocuğun.

Sarışındı. Tertemiz, saçları taralı, güzel mi güzel

bir çocuktu; kareli bir gömlek giymiş, gülümsüyor, elinde elektrikli treninin lokomotifini tutuyordu.

Spiker konuşmayı sürdürdü:

— Sanayici Giovanni Carducci'nin iki ay önce Pavia'da kaçırılan oğlu Filippo Carducci'nin aranmasına aralıksız devam ediliyor. Jandarmalar şimdi yeni bir iz peşindeler...

Bundan sonrasını duyamadım.

Çığlıklar atıyorlardı. Babam ve ihtiyar ayağa kalktılar.

Çocuğun adı Filippo idi. Filippo Carducci.

— Şimdi Bayan Luisa Carducci'nin bu sabah çocuğunu kaçıranlara ilettiği mesajı yayınlıyoruz.

— Şimdi ne istiyor bu piç kurusu, dedi babam.

— Orospu! Çirkin orospu, diye kükredi arkadan Felice.

Babam ona bir tokat yapıştırdı.

— Kes sesini!

Barbara'nın annesi de ekledi:

— Salak!

— Lanet olasıcalar! Yeter artık, diye haykırdı ihtiyar. Şunu dinlemek istiyorum.

Ekranda bir hanım belirdi. Son derece şıktı. Sarışındı. Ne genç, ne yaşlıydı ama güzeldi. Kitap dolu bir odada deri bir koltuğa oturmuştu. Gözleri yaşlıydı. Sanki kaçacaklarmış gibi ellerini sıkı sıkı kavuşturmuştu. Burnunu çekti ve gözlerimizin içine bakarak şöyle dedi:

— Ben Filippo Carducci'nin annesiyim. Oğlumu kaçıranlara sesleniyorum. Size yalvarıyorum. Onun canını yakmayın. O uslu, terbiyeli ve çok ürkek bir çocuktur. Ona iyi davranmanız için yalvarıyorum size. Sizin de sevgiyi ve hoşgörüyü tanıdığınızı biliyorum. Çocuklarınız olmasa bile, eminim bir annenin

çocuğunun kaçırılmasının ne anlama geldiğini anlarsınız. İstediğiniz fidye çok, çok yüksek ama ben kocam, Filippo'yu geri alabilmek için sahip olduğumuz her şeyi vereceğimizi bilmenizi istiyoruz. Onun kulağını kesmekle tehdit ettiniz. Yalvarıyorum, yalvarıyorum, yapmayın bunu... Gözlerini kuruladı, soluk aldı ve devam etti: Elimizden geleni yapıyoruz. Lütfen. Merhametli olursanız, Tanrı sizleri hoş görecektir. Filippo'ya annesinin ve babasının onu unutmadığını ve onu sevdiklerini söyleyin.

Babam parmaklarıyla makas işareti yaptı.

— İki kulağını da keselim. İki.

İhtiyar ekledi:

— Orospu o zaman öğrenir televizyonda konuşmak ne demekmiş!

Ve hepsi hep bir ağızdan haykırmaya başladılar.

Odama sızdım, kapıyı kapadım, pencereye tırmandım ve çişimi aşağıya yaptım.

Televizyondaki o hanımın çocuğunu kaçıranlar babam ve ötekilermiş demek!

Çişim kamyonun yeşil tentesine akarken, damlalar sokak lambasının ışığında parlıyordu.

Annem bana her zaman,

"Dikkatli ol Michele," derdi; "sakın gece dışarıya çıkma. Karanlık inince kara adam çıkar ve çocukları yakalayıp Çingenelere satar."

Demek benim babam kara adamdı.

Gündüzleri iyiydi ama geceleri kötüydü.

Bütün ötekiler Çingene'ydiler. İnsan kılığına girmiş Çingeneler. Ve o ihtiyar da Çingenelerin kralıydı; babam da onun uşağı. Ama annem değildi; hayır, olamazdı.

Çingenelerin çok hızlı koşan, tilki kulaklı, horoz kuyruklu cüceler olduğunu düşünürdüm. Oysa sıradan insanlardı.

Peki onu neden geri vermiyorlardı? Deli bir çocuğu ne yapacaklardı? Filippo'nun annesi perişandı, bu belli oluyordu. Bunu televizyondan söylüyorsa, demek ki, oğlunu çok önemsiyordu.

Babam da onun kulaklarını kesmekten söz ediyordu.

— Ne yapıyorsun?

Maria uyanmıştı.

Pipimi donumun içine soktum.

— Yok bir şey.

— Çiş yapıyordun, seni gördüm.

— Tutamadım.

— Aşağıda n'oluyor?

Maria'ya babamızın kara adam olduğunu söylersem delirebilirdi. Omuzlarımı silktim.

— Hiç.

— Peki neden kavga ediyorlar?

— İşte.

— Nasıl işte?

Attım kafadan:

— Tombala oynuyorlar.

— Tombala mı?

— Evet. Numaraları kim çekecek diye kavgalaşıyorlar.

— Kim kazanıyor?

— Sergio, babamın arkadaşı.

— Geldi mi?

— Evet.

— Nasıl biri?

— İhtiyar. Uyu şimdi.

— Uyuyamıyorum. Hem çok sıcak, hem çok gü-

rültü var. Ne zaman gidecekler?

Aşağıdakiler hâlâ bağrışıyorlardı.

Pencereden yere indim.

— Bilmiyorum.

— Michele bana bir masal anlatırsan, belki uyuyabilirim.

Babam bize Afrika'daki Agnolotto'nun masallarını anlatırdı. Agnolotto bir kent köpeğiydi ve bir sandığın içine gizlenince yanlışlıkla Afrika'ya aslanların, fillerin arasına düşmüştü. Bu masala bayılırdık. Agnolotto, çakallara bile kafa tutardı. Kız arkadaşı da bir dağ sıçanıydı. Babam yoldan her dönüşünde bize bu masalın yeni bir bölümünü anlatırdı.

Maria ilk kez benim bir masal anlatmamı istiyordu, çok gururlanmıştım. İşin kötüsü ben hiç masal bilmiyordum.

— Şey... Ben bilmem... diye söylendim.

— Bu doğru değil. Biliyorsun.

— Hangi masalı biliyorum?

— Hani bir kez Barbara'nın annesinin anlattığı masalı anımsıyor musun? Pierino Pierone'nin masalı..

— Ah evet.

— Onu anlatır mısın bana?

— Tamam, ama hepsini aklımda tutamadım.

— Çadırın altında anlatmak ister misin?

— Evet. Böylece en azından mutfaktan gelen çığlıkları işitmezdik. Kardeşimin yatağına girdim ve çarşafı başımıza çektik.

— Anlat haydi, diye fısıldadı kulağıma.

— Bir zamanlar meyve yemek için hep ağaçlara tırmanan bir Pierino Pierone varmış. Bir gün tam ağacın tepesindeyken, Cadı Bistrega gelmiş. Ve ona şöyle demiş: Pierino Pierone, bana bir armut ver;

karnım zil çalıyor! Ve Pierino Pierone ona bir armut atmış.

Kardeşim sözümü kesti.

— Cadı Bistrega'nın nasıl biri olduğunu anlatmadın.

— Doğru. Çok çirkinmiş. Kafasının tepesinde saç yokmuş. Atkuyruğu varmış ve burnu upuzunmuş. Boyu upuzunmuş ve çocukları yermiş. Kocası da kara adammış...

Bunu anlatırken gözümün önüne Filippo'nun kulaklarını kesip cebine koyan babam geldi. Ve babam kamyonun aynasına tavşan ayağı yerine çocuğun kulaklarını asıyordu.

— Bu doğru değil. Cadı evli değildir. Doğru anlat. Ben masalı biliyorum.

— Pierino Pierone'nin ona attığı armut inek pisliğinin içine düşmüş.

Maria gülmeye başladı. İçinde kaka olan konulara bayılırdı.

— Cadı Bistrega bir kez daha şöyle demiş: Pierino Pierone, bana bir armut ver; karnım zil çalıyor! Çocuk bunu tut, diyerek bir armut daha fırlatmış ama bunu da inek çişinin ortasına atmış. Tabii armut pis olmuş.

Maria gene kıkırdadı. Bana bir dirsek attı.

— Masalda bu yoktu. Sayılmaz. Numara yapma.

Kız kardeşimin yanında masallar birazcık bile değiştirilemezdi.

— O zaman...

İyi de aşağıda ne oluyordu? Bir tabak kırmışlardı galiba. Ses tonumu yükselttim:

— O zaman Pierino Pierone ağaçtan inmiş ve armutu eliyle vermiş. Cadı Bistrega çocuğu yakalamış ve bir çuvala koyup omzuna vurmuş. Pierino Pierone hep kocaman dolmalık biberler yediği için cadı onu taşıyamamış ve beş dakikada bir mola vermek zorunda kalmış. Bir seferinde çişi geldiği için çuvalı yere bırakmış ve bir ağacın arkasına gizlenmiş. Pierino Pierone dişleriyle ipi kesmiş, dışarı çıkmış ve çuvalın içine bir çamaşırcı ayı koymuş...

— Çamaşırcı ayı mı?

Bunu özellikle söylemiştim; bakalım Maria bu hayvanı hiç duymuş muydu?

— Evet, bir çamaşırcı ayı.

— Nedir o?

— Çamaşırlarını nehir kenarında bırakırsan, bunlar gelir ve senin çamaşırlarını yıkar.

— Peki nerede yaşarlar?

— Kuzey'de.

— Peki, sonra?

Maria, Pierino Pierone'nin çuvala taş doldurduğunu biliyordu ama bir şey demedi.

— Cadı Bistrega çuvalı yeniden sırtına yüklemiş; eve geldiğinde kızına şöyle demiş: Margherita Margheritone, aşağıya gel, kapıyı aç ve Pierino Pierone'yi kaynatmak için kazanı ateşe koy. Margherita Margheritone suyu ateşe koymuş ve Cadı Bistrega çuvalın ağzını açmış; çamaşırcı ayı o anda dışarı fırlamış, her ikisini de ısırıp bahçeye inmiş ve tavukları yemiş, çöpleri altüst etmiş. Cadı o kadar kızmış ki Pierino Pierone'yi bulmak için yeniden yollara düşmüş. Onu bulmuş, çuvala koymuş ve hiçbir yerde durmamış. Eve geldiğinde Margherita Margheritone'ye, şunu al, bodruma kapa, yarın yiyelim, demiş.

Masalın tam burasında sustum.

Maria uyuyordu ve bu berbat bir masaldı.

V

Ertesi sabah ihtiyarı bizim tuvalette buldum.

Kapıyı açtığımda lavaboya eğilmiş, başını aynaya yapıştırmış, sigarası dudaklarının arasında tıraş oluyordu. Sırtında yırtık pırtık bir fanila vardı; sararmış donunun altından iki kılsız ve sıska bacak iniyordu. Ayaklarına fermuarları açık kara botlar giymişti.

Talk pudrasının ve tıraş losyonunun gizlemeye çalıştığı ekşi bir kokusu vardı.

Bana döndü, yüzünün yarısı köpüklüydü, bir elinde ustura, şiş gözleriyle beni baştan aşağı süzdü.

— Sen de kimsin?

Bir parmağımı göğsüme koyarak,

— Ben mi, dedim.

— Evet, sen.

— Michele... Michele Amitrano.

— Ben de Sergio. Günaydın.

Elimi uzattım.

— Memnun oldum. Okulda böyle yanıtlamayı öğretmişlerdi.

İhtiyar usturasını suda temizledi.

— Tuvalete girmeden önce kapıya vurmak gerektiğini bilmiyor musun? Annenler sana bunu öğretmediler mi?

— Özür dilerim. Gitmek istiyordum ama yere çakılmış gibi durup duruyordum. Hani sokakta bir sakat görürsün ve bakmamaya çalışırsın ama gözünü ondan alamazsın ya, onun gibi bir şey olmuştu.

Boynunu tıraş etmeye başladı.

— Sen Pino'nun oğlu musun?

— Evet.

Bana aynadan baktı.

— Sessiz bir tip misindir?

— Evet.

— Sessiz çocukları severim. Aferin. Demek ki babana çekmemişsin. Peki söz dinler misin?

— Evet.

— O zaman dışarı çık ve kapıyı kapat.

Hemen annemin yanına koştum. Bizim odada Maria'nın yatağındaki çarşafı kaldırıyordu. Onu giysisinden çekiştirdim.

— Anne! Anne, banyodaki o ihtiyar da kim?

— Beni rahat bırak Michele, çok işim var. O Sergio, babanın arkadaşı. Sana geleceğini söylemiştik. Birkaç gün bizim evde kalacak.

— Peki nerede uyuyacak?

— Kardeşinin yatağında.

— Ya o?

— O bizimle yatacak.

— Peki ben?

— Kendi yatağında yatacaksın.

— İhtiyar bu odada benimle mi yatacak yani?

Annem derin bir soluk aldı.

— Evet.

— Gece mi?

— Aptal mısın nesin? Gündüz mü yatacaktı yani?

— Onunla Maria yatamaz mı? Ben de seninle uyurum.

— Saçmalama. Sonra yatağa temiz çarşaf sermeye başladı. Çık dışarı, yapacak işlerim var.

Kendimi yere attım ve bileklerine yapıştım.

— Anne, yalvarırım sana, lütfen, ben o adamla beraber yatmak istemiyorum. Yalvarırım, ben seninle olmak istiyorum. Senin yatağında yatayım.

Annem homurdandı:

— Olmaz. Çok büyüksün.

— Anne yalvarırım sana. Bir köşeye çekilirim. Minicik, minicik olurum.

— Kes artık. Beni ayağa dikti ve gözlerimin içine baktı. Michele, artık seninle ne yapacağımı bilemiyorum. Neden hiç söz dinlemiyorsun? Ben artık dayanamıyorum. Zaten pek çok sorunumuz var, bir de sen beni uğraştırıyorsun. Anlamıyorsun. Lütfen...

Başımı salladım.

— İstemiyorum. Ben o adamla uyumak istemiyorum. Ben uyumayacağım, o kadar.

Yastığın kılıfını çıkarttı.

— Ne yazık ki böyle olmak zorunda. İşine gelmiyorsa, babana söylersin.

— Ama o beni kaçırır...

Annem yatak yapmayı bıraktı ve bana döndü:

— Ne dedin? Tekrar et bakayım.

Fısıldayarak,

— Beni kaçırır... dedim.

Kara gözleriyle beni şöyle bir inceledi.

— Sen ne demek istiyorsun?

— Siz onun beni kaçırmasını istiyorsunuz... Sen benden nefret ediyorsun. Kötü kalplisin. Sen ve babam benden nefret ediyorsunuz. Ben biliyorum.

— Kim söylüyor bunları sana? Beni bileğimden yakaladı ama sıyrılıp kaçtım.

Merdivenlerden inerken annemin bana seslendiğini duyuyordum:

— Michele! Michele, buraya gel!

— Ben orada uyumam. Ben o adamla yatmam.

Nehir kenarına kaçtım ve keçiboynuzuna tırmandım.

Ben kesinlikle o ihtiyarla aynı odada uyumayacaktım. O Filippo'yu kaçırmıştı. Uyur uyumaz beni de kaçıracaktı. Bir çuvala koyup götürecekti.

Sonra da kulaklarımı kesecekti.

İyi ama insan kulaksız yaşayabilir mi? Ölmez mi? Ben kulaklarıma bağlıydım. Babam ve ihtiyar belki çoktan Filippo'nun kulağını kesmişlerdi. Ben ağacımın üstünde, o ise çukurun dibindeydi, artık kulakları yoktu belki de.

Acaba başını sargıyla sarmışlar mıydı?

Gitmeliydim. Ona annesini, annesinin onu hâlâ çok sevdiğini, bunu televizyonda söylediğini ve herkesin duyduğunu anlatmalıydım.

Ama korkuyordum; ya oraya gittiğimde babam ve ihtiyarla burun buruna gelirsem?

Ufka baktım. Gökyüzü geniş ve kurşuniydi; ağırlığı buğday tarlalarının üzerine çökmüştü. Tepe şuracıktaydı, sıcaklığın pusu ardında devasa bir görünümü vardı.

Dikkatli davranırsam beni görmezler, dedim

kendi kendime.

— *O partigiano, portami via, che mi devono seppellir. O partigiano, portami via. O bella ciao ciao ciao,*[1] diye şarkı söyleyen bir ses duydum.

Aşağıya baktım. Barbara Mura, Togo'nun boynuna bir ip bağlamış suya doğru çekiştiriyordu.

— Annen şimdi seni yıkayacak. Tertemiz olacaksın. Sevindin mi? Tabii ki sevindin! Ama Togo hiç de sevinmişe benzemiyordu. Poposunu yere yapıştırmış, pençelerini gösteriyor, yüzünü iki yana sallıyor, boynundaki ipten kurtulmaya çalışıyordu. Pek güzel olacaksın. Sonra seni Lucignano'ya götüreceğim. Gidip orada dondurma yiyeceğiz ve sana tasma alacağım. Köpeği kucağına alıp öptü, sandaletlerini çıkarttı, suya doğru bir-iki adım attı ve onu pis kokulu balçığa soktu.

Togo sıyrılmaya uğraşıyordu ama Barbara onu hem kuyruğundan hem boynundan sıkı sıkı tutuyordu. Onu suyun dibine itti. Köpeğin çamurun içinde gözden kayboluşunu seyrettim.

Sonra yeniden şarkı mırıldanmaya başladı: *O bella ciao! Bella ciao! Bella ciao, ciao, ciao!*

Köpeği bir türlü dışarı çekmiyordu.

Onu boğmak istiyordu.

Deli gibi bağırdım:

— Ne yapıyorsun? Çıkar onu sudan!

Barbara bir adım geri sıçradı, neredeyse suya düşüyordu. Yeniden suyun yüzeyine çıkan köpek topallaya topallaya kıyıya çıktı.

Bir zıplayışta ağaçtan indim.

— Sen ne yapıyorsun burada, diye sordu Barbara öfkeyle.

[1] Hey partizan, al götür beni, burada beni gömecekler. Hey partizan, al götür beni. Hey güzel kız, merhaba, merhaba, merhaba.

— Sen ona ne yapıyordun?

— Hiç, onu yıkıyordum.

— Bu doğru değil. Onu öldürmek istiyordun.

— Hayır!

— Yemin et!

— Sana Tanrı ve bütün azizler üstüne yemin ederim! Bir elini kalbine koydu. Keneler ve pireler hayvanı yiyip duruyorlar. Onun için onu yıkıyordum.

İnansam mı, inanmasam mı, bilmiyordum.

Bir kayanın üstünde sevinçle kuyruğunu sallayan Togo'yu yakalayıp kucağına aldı.

Köpek başından geçenleri unutmuşa benziyordu.

— Bak, yalan mı söylüyormuşum gör! Togo'nun bir kulağını kaldırdı.

— Tanrım, ne iğrenç!

Kulağının çevresi ve içi kene kaynıyordu.

İnsanın midesini bulandırıyordu. Köpeğin derisine gömdükleri kafalarıyla, kara bacaklarıyla ve koyu kahverengi, yumurta gibi şiş karınlarıyla iğrençtiler.

— Gördün mü? Kanını emiyorlar.

Yüzümü buruşturdum.

— Yani çamurla yıkayınca gidecekler miydi?

— Televizyonda Tarzan fillerin çamurda banyo yaparak üzerlerindeki hayvanlardan temizlendiklerini anlatmıştı.

— İyi ama Togo, fil değil ki.

— Olsun, o da bir hayvan.

— Bence bu keneleri elle temizlemek gerekiyor, dedim. Çamurla çıkmazlar.

— Nasıl yani?

— Ellerimizle.

— Peki kim yapacak bunu? Ben iğrenirim.

— Ben bir deneyeyim. İki parmağımla kocaman, şiş bir keneyi yakaladım, gözlerimi yumdum ve böceği hızla çektim. Togo biraz inledi ama kene çıkmıştı. Onu bir taşın üstüne koyup inceledik. Bacaklarını kımıldatıp duruyordu ama kanla şişmiş olduğundan kımıldayamıyordu.

— Geber seni vampir, geber! Barbara yerden aldığı bir taşla onu ezdi ve kırmızı bir lekeye dönüş türdü.

Sonra yirmi kadar kene temizledim.

Barbara köpeği tutarak bana yardımcı oluyordu. Biraz sonra ben de sıkıldım. Togo da artık dayanamıyordu. Dokunur dokunmaz inlemeye başlıyordu.

— Ötekileri de bir başka gün temizleriz, tamam mı, dedim.

— Tamam. Barbara çevresine bakındı. Ben gidiyorum. Sen ne yapıyorsun?

— Biraz daha burada kalacağım. O uzaklaşır uzaklaşmaz Hurda'ya atlayıp Filippo'nun yanına gidecektim.

İpi yeniden Togo'nun boynuna geçirdi.

— O zaman, sonra görüşürüz, değil mi, dedi ve uzaklaştı.

— Tabii.

Sonra durdu.

— Sizin evde biri var. Şu gri arabalı adam. Akrabanız mı?

— Hayır.

— Bugün bizim eve de geldi.

— Ne istiyormuş?

— Bilmiyorum. Babamla konuşuyordu. Sonra birlikte gittiler. Galiba senin baban da kamyonla onlara katıldı.

Tabii işte. Filippo'nun kulaklarını kesmeye gidiyorlardı.

Suratını buruşturarak bana,

— Sen o adamdan hoşlanıyor musun, diye sordu.

— Hayır.

— Ben de.

Sessizleşti. Sanki yanımdan ayrılmak istemiyormuş gibiydi. Sonra döndü ve teşekkür sözcükleri mırıldandı.

— Ne için?

— Geçen gün için... Benim yerime cezayı üstlendiğin için.

Omuzlarımı kaldırdım.

— Boş ver, dedim.

— Baksana... dedi. Kıpkırmızı olmuştu. Benimle nişanlanmak ister misin?

Bu kez benim yüzüm kıpkırmızı oldu.

—Ne?

Eğilip Togo'yu okşadı.

— Nişanlanalım.

— Sen ve ben mi?

— Evet.

Başımı öne eğdim ve ayaklarımın ucuna baktım.

— Şey... Pek istemem.

Tuttuğu soluğunu bıraktı.

— Bir şey olmaz. Aynı yaşta bile değiliz. Sonra ellerini saçlarının arasında dolaştırdı. Hoşçakal o zaman.

— Hoşçakal.

Peşinden Togo'yu sürükleyerek uzaklaştı.

Ansızın yılanlardan korkmaya başladım.

O güne dek tepeye tırmandığımda yılanlar aklıma bile gelmemişti.

Şimdi nisan ayında burnu bir yılan tarafından sokulan köpeğin görüntüsü gözlerimin önünden gitmez olmuştu. Zavallı hayvancık kulübenin bir köşesine uzanmıştı, hızlı hızlı soluyordu, bakışları sabitlenmişti, dişetlerinde beyaz köpükler vardı ve dili dışarı sarkmıştı.

— Artık yapacak bir şey yok, demişti Kurukafa'nın babası. Zehir kalbine girdi.

Hepimiz çevresini sarmış onu seyrediyorduk.

— Onu Lucignano'ya, veterinere götürelim, diye önermiştim.

— Parayı sokağa atmış oluruz. Hırsızın teki o; iğneyle hayvana su verir, ondan sonra bize ölü köpeği iade eder. Haydi siz de onu rahat bırakın da dağılın. Böyle söyleyerek bizleri dışarı atmıştı. Maria ağlamaya başlamıştı.

Şimdi buğdayların arasından geçiyordum ve sanki dört bir yanda yılan görüyormuşum gibi geliyordu. Bir bıldırcın gibi atlıyor, elimdeki değnekle toprağa vuruyordum ama çekirgelerle ağustosböceklerinden başkasını kaçırtamıyordum. Güneş başımı ve boynumu yakıyordu, hafifçecik bir esinti bile yoktu, uzaktan görünen ova alev alev yanıyordu.

Vadinin yamacına geldiğimde bitkin düşmüştüm. Birazcık gölge ve bir yudum su özleyerek ormanın içine daldım.

Ortalık her zamankinden farklıydı. Durdum.

Kuşların, ağustosböceklerinin ve çekirgelerin sesinin dışında müzik duyuluyordu.

Hemen bir ağaç gövdesinin arkasına gizlendim.

Oradan bir şey göremiyordum ama sanırım müzik sesi evden geliyordu.

Hemen oradan kaçmalıydım ama merakımdan bir göz atmadan gidemeyecektim. Biraz dikkatli davranırsam, ağaçların arasında kalırsam, beni görmezlerdi. Çınarların arasına gizlenerek açıklık alana doğru ilerledim.

Müzik daha yükseldi. Ünlü bir şarkı çalıyordu. Onu pek çok kez duymuştum. Sarışın bir hanımla yakışıklı bir bey söylüyorlardı. Onları televizyonda görmüştüm. Seviyordum bu şarkıyı.

Tam ağaçların bittiği yerde yeşil otlar yükselmişti; hemen onların arkasından sürünmeye başladım.

Başımı uzatıp çevreyi gözetledim.

Evin önünde Felice'nin 127'si duruyordu, hem kapıları hem bagaj kapağı açıktı. Müzik otomobilin radyosundan geliyordu, ses kötü, cızırtılıydı.

Felice ahırdan çıktı. Külotlaydı. Ayaklarında lastik çizmeler vardı, boynunda her zamanki mendil bağlıydı. Kollarını açmış dans ediyordu ve bir göbek dansçısı gibi kıvırtıyordu.

— *Hiç değişme, hiç değişme, hiç değişme...* Radyoyla birlikte şarkıcıların taklidini yapıyordu.

Sonra duruyor ve erkek şarkıcıyla birlikte bağırıyordu.

— *Sen benim dünüm, yarınımsın. Her ânımsın. Huzursuzluğumsun.*

Biraz da kadın şarkıcıya eşlik ediyordu.

— *Şimdi, artık, deneyebilirsin. Bana işkence edebilirsin. Artık buradasın.*

Sonra birini işaret etti.

— *Sen kemanları ve gülleri uzaklara götüren rüzgâr gibisin.*

— *Palavra, palavra, palavra...*

— *Dinle beni...*

— *Palavra, palavra, palavra...*

— *Yalvarırım.*

Çok başarılıydı. Hepsini tek başına yapıyordu. Hem kadını hem erkeği seslendiriyordu. Erkekle birlikte söylerken sesini kalınlaştırıyordu. Gözlerini kısıyor, ağzını hafif aralıyordu.

— *Palavra, palavra, palavra...*

— *Sana yemin ederim.*

Sonra kendini yere attı, tozun içinde eğilip bükülmeye başladı. İki koluyla hareketler yapıyor, bir tokat atıyor, bir şarkı söylüyordu.

— *Palavra, palavra, palavra, aramızda yalnızca sözler var...*

Oradan çekip gittim.

Acqua Traverse'de çocuklar güzellik mi, çirkinlik mi oynuyorlardı.

Kurukafa, Barbara ve Remo güneşin altında acayip pozisyonlarda donmuş duruyorlardı.

Salvatore başını duvara dönmüş bağırıyordu:

— Güzellik mi çirkinlik mi! Döner dönmez Kurukafa'yı gördü.

Kurukafa her zaman abartırdı. Üç adım atacağına on beş adım atar ve yakalanırdı. Sonra da itiraz ederdi. Ona kalırsa bütün dünya hile yapıyordu. O hiç yapmazdı, o bir ermişti. Ve ona bir şey söylersen, seni iteklemeye başlardı. Öyle ya da böyle her zaman kazanan o olurdu. Evcilik bile oynansa kazanacak bir şey bulurdu.

Pedalları yavaş yavaş çevirerek evlerin arasından geçtim. Yorgun ve öfkeliydim. Filippo'ya annesinden söz edememiştim.

Babamın kamyonu evin altında, ihtiyarın gri arabasının yanında duruyordu.

Açtım. Kahvaltı etmeden kaçmıştım. Ama canım yukarı çıkmak istemiyordu.

Kurukafa yanıma geldi.

— Nereye yok olmuştun?

— Şöyle bir dolaştım.

— Sen kendi kafana göre takılıyorsun. Nerelere gidiyorsun? İnsanın kendi başına bir şey yapmasını sindiremiyordu.

— Nehrin kıyısına gittim.

Beni şöyle bir süzdü.

— Ne yapmaya?

Omuzlarımı silktim.

— Hiç. Ağacın üstünde oturdum.

Çürük bir elma yemiş gibi yüzünü buruşturdu.

Togo yanımıza geldi ve bisikletimin lastiğini kemirmeye başladı.

Kurukafa onu bir tekme attı.

— Defol pis köpek! Git de o boktan dişlerinle büyük arabaların lastiklerin kemir.

Togo duvarın üstünde oturan Barbara'nın yanına kaçtı ve kucağına çıktı. Barbara bana merhaba işareti yaptı. Ben de ona elimle şöyle bir işaret yaptım.

Kurukafa bu sahneyi izledi.

— Ne o, yoksa şişkonun arkadaşı mı oldun, dedi.

— Hayır...

Doğru söyleyip söylemediğimi anlamak için beni şöyle bir süzdü.

— Hayır, sana yemin ederim.

Sonra rahatladı.

— Ah, tamam. Maç yapalım mı?

Canım istemiyordu ama hayır demek tehlikeli olabilirdi. Çok sıcak değil mi?

Gidonumu tuttu.

— Sen biraz oyunbozanlık yapıyorsun, biliyor musun?

Korktum.

— Neden? Kurukafa ansızın beni yakalayıp bisikletten aşağı çekebilir ve canıma okuyabilirdi.

— Çünkü öyle.

Neyse ki Salvatore geldi. Topu başının üstünde sektiriyordu; sonra onu ayağıyla durdurup kolunun altına aldı.

— Merhaba Michele.

— Merhaba.

Kurukafa ona da sordu.

— Canın oynamak istiyor mu?

— Hayır.

Kurukafa bozulmuştu.

— İkiniz de pislikten başka şey değilsiniz! Ben de ne yapacağım, biliyor musunuz? Lucignano'ya gideceğim. Ve öfkeyle yürüdü gitti.

Biz kıkırdadık, sonra Salvatore bana,

— Gidip Subbuteo oynayalım mı, diye sordu.

— Pek canım istemiyor.

Sırtıma bir şaplak indirdi.

— Tamam. O zaman sonra görüşürüz. Hoşçakal, dedi. Topunu zıplatarak uzaklaştı.

Salvatore'den hoşlanıyordum. Her zaman sakin oluşunu ve beş dakikada bir alınganlık göstermemesini seviyordum. Kurukafa'ya bir şey söylemeden önce üç kez düşünmen gerekirdi.

Bisikletimle çeşmeye kadar gittim.

Maria emaye leğeni almış, Barbie'sine yüzme havuzu yapmıştı.

İki tane Barbie'si vardı, biri normal, biri de tek kolu kopuk, saçsız ve kapkara bir bebekti.

Onu bu hale sokan bendim. Bir akşam televizyonda Jean d'Arc'ın öyküsünü dinlemiştim ve Barbie'yi yakalayıp ateşe fırlatmıştım. Bir yandan da bağırıyordum: "Yan! Cadı! Alev alev yan!" Gerçekten yanmaya başladığını fark ettiğimde onu bir ayağından tutmuş, çorba tenceresinin içine atmıştım.

Annem bisikletimi bir hafta zincirlemiş, bütün çorbayı bana içirmişti. Maria bir tane daha alması için anneme çok yalvarmıştı. "Doğum gününde. Şimdilik bununla oyna. Hıncını da o aptal ağabeyinden çıkar," demişti annem de. Maria zamanla bebeğine alışmıştı. Güzel Barbie'nin adı Paola, yanık olanın ki ise, Zavallıcık idi.

— Merhaba Maria, dedim bisikletten inerken.

Gölge yapıp beni görebilmek için bir elini alnına koyarak,

— Babam seni çok aradı... Annem de çok kızgın, dedi.

— Biliyorum.

Zavallıcık'ı aldı ve onu havuza koydu.

— Onu hep kızdırıyorsun.

— Ben yukarı çıkıyorum.

— Babam, Sergio ile konuşması gerektiğini, ayak altında dolaşmamamızı söyledi.

— İyi ama, karnım acıktı...

Pantolonunun cebinden bir kayısı çıkarttı.

— İster misin?

— Evet. Sıcak ve yumuşaktı ama onu iştahla yutup çekirdeğini uzağa tükürdüm.

Babam balkona çıktı, beni görünce yukarı çağırdı.

— Michele, buraya gel. Gömlek ve pantolon giy-

mişti.

Canım konuşmak istemiyordu.

— Gelemem, işim var!

Yukarı çıkmam için işaret etti.

— Buraya gel.

Bisikletimi duvara dayadım, başım öne eğik çıktım basamakları.

Babam son basamağa oturmuştu.

— Gel, yanıma otur. Gömlek cebinden bir paket Nazionali sigarası çıkarttı, birini ağzına soktu ve yaktı.

— Seninle baş başa konuşmamız gerekiyor.

Pek kızgın görünmüyordu.

Bir süre sessiz kaldık. Çatıların, sapsarı tarlaların ötesine baktık.

— Çok sıcak değil mi?

— Çok.

Ağzından bir duman bulutu daha saldı.

— Bütün gün nereye gittiğini öğrenebilir miyim?

— Hiçbir yere.

— Doğru değil. Bir yerlere gidiyorsun.

— Çevrede dolaşıyorum.

— Yalnız başına mı?

— Evet.

— Neden? Arkadaşlarınla olmaktan hoşlanmıyor musun?

— Yo, hoşlanıyorum. Ama yalnızlıktan da hoşlanıyorum.

Gözleri boşluğa takılı, başıyla evet işareti yaptı. Ona baktım. Yaşlanmış görünüyordu, siyah saçlarının arasından beyazlar çıkmıştı ve yanakları içe çökmüştü; sanki bir haftadır uyumuyordu.

— Anneni kızdırmışsın.

Saksıdan bir dal biberiye koparttım ve parmaklarımın arasında çevirmeye başladım.

— Özellikle yapmadım.

— Sergio ile aynı odada yatmak istemediğini söyledi.

— İstemiyorum...

— Neden peki?

— Çünkü sizinle uyumak istiyorum. Sizin yatağınızda. Hep birlikte. Birbirimize sokulursak, sığışırız.

— Onunla yatmazsan, Sergio ne düşünür?

— Umurumda değil.

— Konuklara böyle davranılmaz. Ya sen birinin evine gitsen ve kimse seninle uyumak istemese? Ne düşünürdün?

— Umurumda olmazdı. Ben tek başına yatacağım bir oda isterdim. Otel gibi.

Gülümsedi ve iki parmağıyla izmaritini sokağa fırlattı.

Ona sordum:

— Sergio senin şefin mi? Bu nedenle mi bizde kalmak zorunda?

Büyük bir şaşkınlıkla baktı bana.

— Nasıl şefim yani?

— Her şeye o karar veriyor.

— Hayır, hiçbir şeye karar vermiyor. O benim dostum.

Bu doğru değildi. İhtiyar onun arkadaşı değil, şefiydi. Bunu biliyordum. Ona hakaret bile edebiliyordu.

— Baba, sen Kuzey'e gittiğinde nerede uyuyorsun?

— Neden soruyorsun?

— İşte...

— Neresi olursa, bazen otelde, bazen kamyonda.

— Peki geceleri Kuzey'de neler oluyor?

Bana baktı, burnundan derin bir soluk aldı ve sordu:

— Ne var? Dönmeme sevinmedin mi?

— Sevindim.

— Doğru söyle.

— Evet, sevindim.

Beni kuvvetle kollarının arasında sıktı. Onun kokusunu duyuyordum. Kulağıma fısıldadı:

— Bana sıkı sıkı sarıl Michele, sıkı sıkı sarıl! Bana ne kadar güçlendiğini göster!

Ona olabildiğince sıkı sarılırken, içimden ağlamak geliyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, boğazım düğümleniyordu.

— Ne oluyor, ağlıyor musun?

Hıçkırdım.

— Hayır, ağlamıyorum.

Cebinden bumburuşuk bir mendil çıkarttı.

— Sil şu gözyaşlarını; bir gören olsa, seni kız sanacak. Michele, bu günlerde yapacak çok işim var ve sen söz dinlemelisin. Annen yorgun. Kapris yapmaktan vazgeç. Uslu durursan, işim biter bitmez seni deniz kenarına götürürüm. Deniz bisikletine bineriz.

Duraksadım.

— Deniz bisikleti nedir?

— Kürek yerine bisiklet gibi pedalları olan bir sandal.

Gözyaşlarımı sildim.

— Onunla Afrika'ya kadar gidilir mi?

— Afrika'ya kadar pedal çevirmen gerekir.

— Ben bu Acqua Traverse'den gitmek istiyorum.

— Niye, burayı artık sevmiyor musun?

Mendilini iade ettim.

— Kuzey'e gidelim.

— Neden buradan gitmek istiyorsun?

— Bilmem... Burada olmaktan hoşlanmıyorum.

Uzaklara baktı.

— Gideceğiz.

Bir dal biberiye daha koparttım. Mis gibi kokuyordu.

— Sen çamaşırcı ayıları biliyor musun?

Kaşlarını çattı.

— Çamaşırcı ayı mı?

— Evet.

— Hayır, neden?

— Hiç... Çamaşırları yıkayan ayılar... Belki de yokturlar.

Babam ayağa kalktı ve sırtını esnetmek için gerindi.

— Aaah! Bak, ben eve dönüyorum, Sergio ile konuşmam gerekiyor. Biraz sonra yemek hazır olacak, bu arada git biraz oyna. Kapıyı açtı, tam içeriye girecekken, durdu. Annen erişte yaptı. Sonra ondan özür dilersin.

O anda Felice geldi. 127'sini bir toz bulutunun içine park etti ve sanki arabanın içinde bir oğul arı varmış gibi telaşla çıktı.

— Felice, diye bağırdı babam. Bir dakika yukarı gel.

Felice olur işareti yaptı ve yanımdan geçerken, enseme bir tokat atıp,

— Nasılsın, şapşalaki, dedi.

Şu anda Filippo'nun yanında kimse yoktu demek ki.

Kaka kovası doluydu. Su tenceresi boştu.

Filippo başını battaniyeye gömmüştü. Çukura indiğimi fark etmemişti bile.

Bileği daha kötüleşmişe benziyordu; daha mor ve şişti. Sinekler üzerine üşüşmüşlerdi.

Yanına yaklaştım.

— Hey! Beni duymuşa benzemiyordu. Hey, beni duyuyor musun? İyice yaklaştım. Beni duyuyor musun?

— Evet, diyerek içini çekti.

Demek ki babam kulaklarını kesmemişti.

— Senin adın Filippo değil mi?

— Evet.

Yolda gelirken sözlerimi hazırlamıştım.

— Sana çok önemli bir şey söylemeye geldim. Bak... Annen seni çok sevdiğini söylüyor. Seni çok özlemiş. Bunu dün televizyonda söyledi. Merak etmemen gerektiğini söyledi... Yalnız kulaklarını değil, seni bütün olarak istiyor.

Ses yoktu.

— Beni duydun mu?

Ses yok.

Yineledim:

— O halde.. Annen seni sevdiğini söylüyor. Seni özlediğini söylüyor. Bunu dün televizyonda söyledi. Merak etmemen gerekiyormuş. Ve istediği bir tek kulakların değilmiş...

— Benim annem öldü.

— Nasıl öldü.

Battaniyenin altından yanıt verdi:

— Annem öldü.

— Ne diyorsun sen? Yaşıyor. Ben onu televizyonda gördüm.

— Hayır, öldü.

Bir elimi kalbime koydum.

— Sana kardeşim Maria'nın başı üstüne yemin ederim ki, yaşıyor. Onu dün gece gördüm, televizyona çıkmıştı. İyiydi. Sarışın. Zayıf. Yüksek, kahverengi bir koltuğa oturmuştu. Kocaman bir koltuktu. Ve arkasında da bir gemi tablosu asılıydı. Doğru mu değil mi?

— Evet, gemi tablosu. Yavaş yavaş konuşuyordu.

Sesi battaniyenin içinde gömülüyordu.

— Ve senin elektrikli bir trenin var. Bacası olan bir de lokomotifi. Onu da gördüm.

— Trenim artık yok. Kırıldı. Dadım onu attı.

— Dadı mı? Dadı kim?

— Liliana. O da öldü. Peppino da öldü. Babam da öldü. Büyükannem Arianna da öldü. Hepsi öldüler. Hepsi öldüler ve bunun gibi bir çukurda yaşıyorlar. Ve bir çukurda da ben varım. Ve ay da delik deşik bir top ve içinde başka ölüler var.

— Bu doğru değil. Bir elimi sırtına koydum. Hiçbir şey görünmüyor. Ay da normal. Annen ölmedi. Onu gördüm. Beni dinlemen gerekiyor.

Bir süre sustu, sonra sordu:

— Peki o zaman neden buraya gelmiyor?

Başımı salladım.

— Bilmiyorum.

— Neden gelip beni almıyor?

— Bilmiyorum.

— Ben neden buradayım?

— Bilmiyorum. Sonra da neredeyse kendimin bile duyamayacağım bir sesle: Seni buraya koyan benim babam.

Bana bir tekme attı.

— Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Beni rahat bırak. Sen koruyucu melek değilsin. Sen kötü kalplisin. Defol! Ve ağlamaya başladı.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

— Ben kötü kalpli değilim. Benim hiçbir şeyle ilgim yok. Yalvarırım ağlama.

Tekmelemeye devam etti.

— Git buradan! Defol!

— Dinle beni...

— Defol!

Ayağa fırladım.

— Ben buraya senin için geldim, bütün bu yolu iki kere tırmandım ve sen beni kovuyorsun. Tamam, ben gidiyorum, ama bir daha asla gelmeyeceğim. Asla. Burada yalnız başına kalacaksın. İpi çektim ve yukarı tırmanmaya başladım. Ağladığını duyuyordum. Senin koruyucu meleğin de değilim!

— Dur, bekle...

— Ne istiyorsun?

— Kal...

— Hayır. Bana git dedin, gidiyorum.

— Yalvarırım. Beş dakika daha kal.

— Tamam. Beş dakika. Ama delilik yaparsan giderim.

— Yapmayacağım.

Aşağıya indim. Ayağıma dokundu.

— Neden o battaniyenin altından çıkmıyorsun, diye sordum ve yanına çömeldim.

— Açamam, körüm.

— Nasıl körsün?

— Gözlerim açılmıyor. Açmak istiyorum ama kapalı kalıyorlar. Karanlıkta görüyorum. Karanlıkta kör değilim. Bir an duraksadı. Biliyor musun, bana döneceğini söylemişlerdi.

— Kim?

— Çamaşırcı ayılar.

— Bıktım artık şu çamaşırcı ayılardan! Babam öyle bir hayvanın olmadığını söyledi. Susadın mı?

— Evet.

Çantamı açtım ve şişeyi çıkarttım.

— Al işte.

— Gel. Battaniyeyi kaldırdı.

Yüzümü buruşturdum.

— Bunun altına mı? İğreniyordum. Ama girersem kulaklarının yerinde durup durmadığını görebilirdim.

Bana dokunmaya başladı.

— Kaç yaşındasın? Parmaklarını burnumda, ağzımda, gözlerimde dolaştırıyordu.

Donmuş kalmıştım.

— Dokuz. Ya sen?

— Dokuz.

— Ne zaman doğdun?

— On iki eylül. Ya sen?

— Yirmi kasım.

— Adın ne?

— Michele. Michele Amitrano. Sen kaça gidiyorsun?

— Dörde. Ya sen?

— Dörde.

— Aynı.

— Aynı.

— Susadım.

Ona şişeyi verdim.

İçti.

— Güzel, sen de ister misin?

Ben de içtim.

— Battaniyeyi biraz kaldırabilir miyim? Sıcak-

tan ve kokudan bayılmak üzereydim.

— Biraz.

Hava alabileceğim kadar battaniyeyi açtım ve yüzüne baktım.

Kapkaraydı. Pislik içindeydi. Sarı ve ince saçları toprakla karışmış, kuru ve sert bir yumak olmuştu. Pıhtılaşmış kan gözkapaklarını mühürlemişti. Dudakları kapkara ve çatlaktı. Kabuklar ve sümükler burun deliklerini tıkamıştı.

— Yüzünü yıkayabilir miyim, diye sordum.

Boynunu uzattı, başını kaldırıp, kupkuru dudaklarıyla gülümsemeye çalıştı. Dişleri de kapkara olmuştu.

Tişörtümü çıkartıp suyla ıslattım ve yüzünü silmeye başladım.

Temizlediğim yerlerde teni bembeyaz oluyordu; öyle beyaz oluyordu ki, sanki haşlanmış bir balığınki gibi saydamlaşıyordu sanki. Önce alnını, sonra yanaklarını sildim.

Gözlerini ıslattığım zaman bana,

— Yavaş, canım acıyor, dedi.

— Tamam, yavaş yavaş yapıyorum.

Gözlerindeki sert ve kupkuru çapakları temizleyemiyordum. Tıpkı köpeklerin gözleri gibiydi. Köpekler gözlerindeki çapakları temizleyince görebilirler. Islata ıslata çapakları yumuşattım, sonunda gözkapaklarından biri açıldı ama hemen yeniden kapandı. Parlak güneş ışığı gözünü rahatsız etmişti.

— Aaaaaah, diye bağırdı ve başını bir devekuşu gibi battaniyesinin altına soktu.

Onu iteklemeye başladım.

— Görüyor musun? Görüyor musun, sen kör değilsin! Hiç de kör değilsin!

— Gözlerimi açık tutamıyorum.

— Çünkü hep karanlıktasın da ondan. Ama görüyormuşsun, değil mi?

— Evet. Küçükmüşsün.

— Küçük değilim. Dokuz yaşındayım.

— Saçların siyah.

— Evet.

Çok geç olmuştu. Eve dönmem gerekiyordu.

— Artık gitmem gerekiyor. Yarın gene gelirim.

Başını battaniyenin altından çıkartmadan,

— Söz veriyor musun, dedi.

— Söz, dedim.

İhtiyar odama girdiğinde canavarları korkutmaya hazırlanıyordum.

Küçükken düşüme hep canavarlar girerdi. Büyümüş olduğum halde gene canavar gördüğüm oluyordu, ama artık onları kandıramıyordum.

Beni korkutmak için uyuyakalmamı bekliyorlardı.

Sonunda kötü düşler görmemek için bir yöntem buldum.

O şekilsiz ve korkunç yaratıkları kapatacak bir yer buldum ve ondan sonra huzur içinde uyuyabildim.

Gevşiyor, gözkapaklarımın ağırlaşmasını bekliyordum ve tam uyuyakalacakken, tam o anda onların hep birlikte bir yokuştan tırmandıklarını görüyordum. Lucignano Meryemi törenlerinde halkın yürüdüğü gibi.

Cadı Bistrega kamburdu ve yüzü bumburuşuktu. Gulyabani dört ayaklı, yırtık giysili ve beyaz pençeliydi. Kara adam, taşların arasında yılan gibi kayan gölgeydi. Lazarus böceklerin kemirdiği, sinek

bulutu içinde bir ceset-yiyendi. Canavar küçük ve kısık gözlüydü, kocaman ayakkabıları vardı, sırtında taşıdığı çuvalın içine çaldığı çocukları koymuştu. Çingeneler tavuk ayakları üstünde yürüyen bir tür tilkiydiler. Halkalı adam elektrik mavisi bir tulum giymişti, çok uzaklara atabildiği bir ışık halkası taşıyordu. Balık adam denizin derinliklerinde yaşıyor, annesini sırtında taşıyordu. Denizanası çocuğun kol ve bacaklarının yerine ahtapot kolları vardı.

Hepsi birlikte ilerliyorlardı. Varmak istedikleri belirli bir nokta yoktu. Dehşet saçıyorlardı. Kimse durup onlara bakmıyordu.

Ansızın altın renginde, çıngıraklı, rengârenk ışıklı bir otobüs çıkıyordu ortaya. Tepesinde çığlık çığlığa bağıran bir megafon vardı. "Baylar, bayanlar! Arzular otobüsüne binin! Bu harika otobüse binerseniz sizi tek kuruş almadan sirke götürecektir! Bugün sirk bedava! Binin! Binin!"

Bu beklenmedik fırsata sevinen canavarlar hep birlikte otobüse biniyorlardı. O anda göbeğimin açıldığını, büyük bir yarık oluştuğunu hayal ediyordum, tüm canavarlar sessizce içeri giriyorlardı.

O aptallar oranın sirk olduğunu sanırken yarığı kapatıyor ve onları aldatmış oluyordum. Şimdi artık kötü düş görmemek için ellerimi karnıma koyarak uyuyakalmak yetiyordu.

Onları tam yakalayıp içeri sokmuştum ki, ihtiyar odaya girdi; dikkatim dağıldı ve ellerimi karnımdan çektim. Canavarlar hep birden kaçtılar. Gözlerimi kapattım, uyuyor numarası yaptım.

İhtiyar bir sürü gürültü yapıyordu. Bavulunu karıştırıp duruyordu. Öksürüyordu. Ofluyordu.

Başımı bir kolumla örtüp neler çevirdiğine baktım.

Odaya bir ışık huzmesi giriyordu. İhtiyar Maria'nın yatağında oturuyordu. Sıska, kambur ve esmerdi. Sigara içiyordu. Dumanı içine çektiğinde karga burnunun ve gözlerinin kızıla boyandığını görüyordum. Tütün ve kolonya kokusu duyuyordum. Arada bir başıyla hayır işareti yapıyordu. Sonra biriyle kavga edermiş gibi uflayıp pufluyordu.

Soyunmaya başladı. Botlarını, çoraplarını, pantolonunu, gömleğini çıkarttı. Donuyla kaldı. Sıska kemiklerine tutturulmuş gibi duran buruşuk bir derisi vardı. Sigarasını pencereden attı. İzmarit gecenin karanlığında bir kıvılcım gibi uçtu gitti. Saçlarının bağını açınca hasta ve ihtiyar bir Tarzan'a benzedi. Yatağa uzandı.

Artık onu göremiyordum ama yakınımdaydı.

Ayaklarımdan yarım metre ötedeydi. Bir kolunu uzatsa beni bileğimden yakalardı. Bir kirpi gibi büzüştüm.

Uyumamalıydım. Uyursam beni yakalayabilirdi. Bir şeyler icat etmeliydim. Yatağıma çiviler koymalıydım. O zaman uyuyakalmazdım.

Boğazını temizledi.

— Burası sıcaktan yanıyor. Sen nasıl duruyorsun?

Soluk almayı kestim.

— Uyumadığını biliyorum.

Beni aldatmaya çalışıyordu.

— Kurnazın tekisin sen... Benden hoşlanmıyorsun değil mi?

Hayır, senden hoşlanmıyorum! Böyle diyebilmek isterdim. Ama yapamazdım. Uyuyordum. Aslında uyanıkken de bunu söyleme cesaretini bulamazdım.

— Çocuklarım da beni sevmezlerdi. Yerden an-

nemin onun için bıraktığı şişeyi aldı ve birkaç yudum içti. Sidik gibi sıcak, diye söylendi. İki çocuğum vardı. Bir yaşıyor ama ölmüş gibi. Yaşayanın adı Giuliano. Senden daha büyük. Artık burada yaşamıyor. Gitti. Hindistan'a. Beş yıl önce. Bir komünde yaşıyor. Beynini saçmalıklarla doldurdular. Kafasını kazıttı. Baştan aşağı turuncular giyiyor ve kendini Hintli sanıyor. İnsanın defalarca yaşadığına inanıyor. Bir köpek gibi uyuşturucu çekiyor, zaten orada bir köpek gibi geberip gidecek. Ben de gidip onu oradan alacak değilim.

Bir öksürük nöbeti tuttu. Kuru kuru. Ciğerleri adeta parçalanıyordu. Soluklanıp yeniden konuşmaya başladı:

— Francesco beş yıl önce öldü. Ekimde otuz iki yaşında olacaktı. İyi bir çocuktu, onu severdim. Bir sigara daha yaktı. Günün birinde bir kızla tanıştı. Onu gördüm ve hiç sevmedim. O dakika sevmedim. Beden eğitimi öğretmeni olduğunu söylüyordu. Orospunun tekiydi... Sıska bir sarışın... Yarımkan Slav... Slavlar en kötüleridir. Zavallının tekiydi ama Francesco'yu görünce ona yapıştı; çünkü Francesco iyi çocuktu, cömertti, şu çevresindekilerin alay konusu olan tiptendi. Kimbilir onu kandırmak için neler yaptı. Sonradan o orospunun bir büyücüyle dolaplar çevirdiğini söylediler bana. O boktan herif kimbilir ne faturalar çıkardı. İkisi birden oğlumu düzdüler. Oğlumun kadidini çıkarttılar. Zayıfladı. Güçlü bir delikanlıydı oğlum ama iskelete döndü; ayakta duracak hali kalmamıştı. Günün birinde geldi ve evleniyorum, dedi. Artık yapacak bir şey kalmamıştı. Ben kızın onu mahvettiğini söyledim ama hayat önünde sonunda onun hayatıydı. Evlendiler. Otomobille balayına çıktılar. Deniz kenarına, Positano'ya, Amalfi'ye gideceklerdi. İki gün geçti aramadılar. Normaldir, diyordum, ne olsa balayındalar. Arayacaktır. Oysa bil bakalım kim aradı? Sorrento Emniyeti. Hemen oraya gitmem gerektiğini söylediler. Neden diye sordum. Bana telefonda söyleyemezlermiş. Öğrenmek istiyorsam gitmem gerekirmiş. Oğlum için olduğunu söylediler. Ben nasıl giderdim? Gidemezdim ki. Bir kontrol yapsalar mahvolurdum. Şartlı salıvermeye uygun davranmadığım için aranıyordum. Beni yeniden içeri tıkarlardı. Tanıdığım birine arattım onları. O da bana oğlumun öldüğünü söyledi. Nasıl ölmüş? O da bana kendini öldürdüğünü, iki yüz metrelik bir yardan atladığını söyledi. İki yüz metreden aşağı uçmuş ve kayalara çarpıp parçalanmış. Benim oğlum mu? Francesco mu kendini öldürecekti. Beni kandırmaya mı çalışıyorlardı? Ben oraya gidemezdim ki! Bunun üzerine ne olduğunu anlaması için annesi olacak manyağı yolladım oraya.

— Ne olmuş, sözleri kaçtı ağzımdan.

— Söylediklerine göre Francesco manzara seyretmek için yolun kenarında durmuş. Kız arabadaymış, oğlum onun fotoğrafını çekmiş, sonra duvara çıkmış ve aşağıya atlamış. Karısının resmini çeken biri sonra gidip atlar mı? Onu bulduklarında, fotoğraf makinesi boynunda asılıymış, kuşu pantolonunun dışındaymış, bedeni ezilmişmiş. Sence kendini öldürmek isteyen biri, resim çekip, kuşunu dışarı çıkarıp atlar mı? Ne saçmalık değil mi? Ben neler olduğunu biliyorum... Manzara falan bahane. Francesco işemek için durmuştur. Yol ortasına yapmak istememiştir. Terbiyeli bir gençtir. Duvarın arkasına geçmişken orospu onu arkadan itivermiştir. Ama kimse bana inanmıyor. Bir itişte uçmuştur. Öl-

dürülmüştür.

— Peki neden?

— Aferin. Neden? Ben de bilmiyorum. Tek kuruşu bile yoktu. Gerçekten bilemiyorum. Geceleri uyku uyuyamıyorum. Ama orospu bunu ödedi... Onu... Neyse, boş ver... Geç oldu... İyi geceler.

Sigarayı pencereden atıp yattı; ikinci dakikada uyumuş, üçüncü dakikada horlamaya başlamıştı.

VI

Uyandığımda ihtiyar yoktu. Yatağı dağınıktı, pencerenin içinde buruşturulmuş boş bir Dunhill paketi, yerde kirli külotu ve yarı boş su şişesi duruyordu.

Gene sıcaktı. Ağustosböcekleri ötüyordu.

Kalktım ve mutfağa baktım. Annem ütü yapıyor, radyo dinliyordu. Kız kardeşim yere oturmuş oynuyordu. Kapıyı kapattım.

İhtiyarın bavulu yatağın altındaydı. Açıp içine baktım.

Giysiler. Bir parfüm şişesi. Bir şişe Stock 84. Bir karton sigara. Bazı fotoğrafların durduğu bir dosya. İlk resim uzun boylu ve zayıf bir delikanlıya aitti; üzerinde mavi bir tamirci tulumu vardı. Gülümsüyordu. İhtiyara benziyordu. Kuşu dışarıda uçurumdan atlayan Francesco olmalıydı bu.

Dosyada gazetelerden kesilmiş haberler de vardı. Francesco'nun ölümünden söz ediyordu. Karısının da resmi vardı; televizyon dansçılarına benziyordu. Bir de kapağı renkli plastik, çizgili bir okul defteri buldum. Açtım. İlk sayfada şöyle yazıyordu:

Bu defter Filippo Carducci'ye aittir. Dört C.

İlk sayfalar yırtılmıştı. Karıştırdım. İçinde yazı alıştırmaları, ders özetleri ve bir de kompozisyon vardı.

Pazar günü ne yaptığını anlat.

Pazar günü babam döndü. Babam uzun süre Amerika'da yaşar ve arada sırada eve döner. Orada havuzu, trampleni ve çamaşırcı ayıları olan bir villası var; çamaşırcı ayılar bahçede yaşıyorlar. Ben de oraya gideceğim. Babam iş için Amerika'ya gidiyor ve dönerken bana armağanlar getiriyor. Bu kez bana bir tür tenis raketine benzeyen ama ayağa takılarak kar üzerinde yürümeye yarayan bir şey getirdi. Onlar olmazsa insan kara batar ve ölebilir bile. Ben dağa gittiğim zaman karda yürüyüşe çıkarken bunları takacağım. Babam bu raketleri Eskimoların kullandığını söyledi. Eskimolar Kuzey Kutbu'nda buz üstünde yaşarlar ve evleri de buzdan yapılmıştır. Bu evlerde buzdolabı yoktur çünkü olsaydı da hiçbir işe yaramazdı. Onlar genellikle fok ve bazen de penguen yerler. Babam beni de oraya götüreceğini söyledi. Ben Peppino da bizimle gelebilir mi diye sordum. Peppino bizim bahçıvanımızdır; bütün bitkileri budar, kış geldiğinde dökülen tüm yaprakları süpürmek zorundadır. Peppino en az yüz yaşındadır ve bir bitki görür görmez onu budar. Çok yorulur ve akşamları ayaklarını sıcak suya sokar. Bizimle Kuzey Kutbu'na gelirse hiçbir iş yapmak zorunda kalmaz çünkü orada bitki olmadığı, yalnızca kar olduğu için Peppino dinlenebilir. Babam Peppino'nun bizimle gelip gelemeyeceğini düşüneceğini söyledi. Havaalanına gidip babamı karşıladıktan sonra, hep birlikte

restorana gidip yemek yedik. Annemle babam benim ortaokulu nerede okuyacağımı konuştular. Pavia'da mı kalmalıyım, yoksa Amerika'ya mı gitmeliyim? Ben bir şey söylemedim ama bütün arkadaşlarım burada olduğu için Pavia'yı yeğlerim. Amerika'da da çamaşırcı ayılarla oynayabilirim. Yemekten sonra eve döndük ve akşam bir yemek daha yedim. Sonra yattım. Pazar günü bunları yaptım. Ödevlerimi cumartesi gününden yapmıştım.

Filippo'nun defterini kapatıp dosyaya koydum.

Bavulun dibinde kıvrılmış bir havlu gördüm. Açtım, içinde bir tabanca vardı. Kocamandı, kabzası ahşaptı ve karaydı. Kaldırdım. Çok ağırdı. Belki de doluydu. Yerine koydum.

Radyoda, 'Geçmişle bağlarımı koparttığım bir gün, çayırda bir yusufçuğu izlerken' adlı şarkı çalıyordu.

Annem hem dans ediyor hem ütü yapıyor hem de şarkı söylüyordu. '*Tam başardığımı sandığım an, yere düştüm!*'

Neşesi yerindeydi. Bir haftadan beri öfkeli bir köpekten beterdi, ama şimdi sevinçli bir şekilde, o boğuk, erkeksi sesiyle şarkı söylüyordu. '*Aptalca bir cümle, bayağı bir yanlış anlama beni telaşa verdi...*'

Pantolonumun düğmelerini ilikleyerek odamdan çıktım. Bana gülümsedi.

— Bakın işte! Konukla uyumak istemeyen çocuk... Günaydın! Gel bana bir öpücük ver! Kocaman bir öpücük istiyorum. Bakalım beni ne kadar kocaman öpebileceksin!

— Beni yakalayacak mısın?

— Evet. Seni yakalayacağım.

Koşmaya başladım ve onun kucağına atladım; annem beni havada yakaladı ve yanağıma koca bir öpücük kondurdu. Sonra sımsıkı tutarak havada döndürmeye başladı. Ben de ona bir sürü öpücük kondurdum.

— Ben de! Ben de, diye bağırmaya başladı Maria. Bebeklerini havaya fırlattı ve o da bize katıldı.

— Sıra bende! Sıra bende! Sen çekil aradan, dedim ona.

— Michele böyle yapma! Annem Maria'yı da kucağına aldı. İkiniz de gelin! Ve başladı odanın içinde dönerek gırtlağı patlayana kadar şarkı söylemeye... *'Depoda pek çok sandık vardır... kimi kara, kimi sarı, kimi aldır...'*

Odanın bir köşesinden öteki köşeye... Bir köşeden ötekine... Sonunda üçümüz birden divana devrildik.

— Dinleyin... Kalbimi dinleyin... Bakın kalbim nasıl atıyor... anneniz... ölüyor... Soluk soluğaydı. Elimizi göğsüne koyduk, altında sanki davullar çalıyordu.

Birbirimize sokulup yastıkların üzerinde yattık. Sonra annem saçlarını düzeltti ve sordu:

— Sergio bu gece seni yemedi mi?

— Hayır.

— Uyumana izin verdi mi?

— Evet.

— Horluyor muydu?

— Evet.

— Nasıl horluyordu, yap bakayım.

Onun taklidini yapmaya çalıştım.

— İyi ama bu domuz sesi! Domuzlar böyle yapar. Maria, sen babanın horlamasını yap bakayım.

Maria da babamın taklidini yaptı.

— Beceremiyorsunuz. Ben şimdi size babanız nasıl horluyor göstereyim.

Aynı yapıyordu. Islığını bile taklit ediyordu.

Çok güldük.

Sonra kalktı ve giysisini çekiştirdi.

— Sana süt ısıtayım.

— Babam nerede, diye sordum.

— Sergio ile çıktı... Gelecek hafta bizi deniz kenarına götüreceğini söyledi. Lokantaya gidip midye bile yiyeceğiz.

Maria ile ben divanın üstünde zıplamaya başladık.

— Denize! Denize! Midye yemeye!

Annem tarlalara doğru baktı ve kepenkleri kapattı.

— Umarım iyi olur.

Kahvaltımı ettim. Pandispanya vardı. Süte batırıp iki dilim yedim. Kimseye göstermeden bir dilim daha kestim ve onu peçeteye sarıp cebime attım.

Filippo buna sevinecekti.

Annem sofrayı topladı.

— Kahvaltını bitirince bu tatlıyı Salvatore'nin evine götür. Temiz bir gömlek giy.

Annem çok güzel yemek yapardı. Kek ya da fırında hamurlu bir yemek pişirdiğinde, ekmek yaptığında, fazla fazla yapar, Salvatore'nin annesine satardı.

Dişlerimi fırçaladım, olimpiyat armalı tişörtümü giydim, tepsi ellerimin arasında çıktım.

Esinti yoktu. Güneş evlerin üzerine dimdik iniyordu.

Maria, merdivenlerde bir lokmacık gölgelik bulmuş, Barbieleriyle oraya yerleşmişti.

— Sen bebeklere ev yapmayı bilir misin, diye sordu.

— Elbette. Aslında hiç yapmamıştım ama zor olmamalıydı. Babamın kamyonunda bir büyük kutu var. Onu keser ve ev yaparız. Sonra da boyarız. Ama şimdi zamanım yok. Salvatorelere gitmem gerekiyor. Sokağa indim.

Kimseler yoktu. Yalnızca tozun içinde eşelenen tavuklar ve çatıların altına gizlenen kırlangıçlar vardı.

Garajdan gürültüler geliyordu. Felice'nin 127'si motor kapağı kaldırılmış olarak oradaydı. Altından bir çift büyük ve siyah lastik çizme görünüyordu.

Felice, Acqua Traverse'de kaldığında bütün gün arabasıyla uğraşırdı. Onu yıkardı. Yağlardı. Tozunu alırdı. Hatta Amerikan polis otoları gibi üstüne bir de siyah şerit çekmişti. Motoru söker, sonra takamaz, bazı somunları kaybeder, bizi zorla Lucignano'ya yollar ve bunları aldırırdı.

— Michele! Michele, buraya gel! Felice otomobilin altından deli gibi bağırıyordu.

Durdum.

— Ne istiyorsun, diye sordum.

— Bana yardım et.

— Edemem. Annemin yolladığı bir şeyi taşıyorum. Tatlıyı bir an önce Salvatore'nin annesine vermek, Hurda'ya atlamak ve Filippo'ya koşmak istiyordum.

— Buraya gel.

— Gelemem. Bir işim var.

Kükredi.

— Gel dedim! Gelmezsen, seni gebertirim!

— Ne istiyorsun?

— Buraya sıkıştım. Kımıldayamıyorum. Altındayken lanet olası bir tekerlek kırıldı. Yarım saattir buradan çıkamıyorum.

Motorun içinden eğilip aşağı baktım ve Felice'nin kapkara suratıyla kırmızı ve umutsuz gözlerini gördüm.

— Gidip babanı çağırayım mı?

Felice'nin babası gençken otomobil tamircisiymiş, oğlu arabasını kurcaladığında deli gibi öfkelenirdi.

— Aptal mısın sen? Canıma okur... Bana yardım et.

Gidebilir ve onu orada öylece bırakabilirdim. Çevreme bakındım.

— Bunu aklına bile getirme... Önünde sonunda buradan çıkacağım ve çıktığımda seni bir nane şekeri gibi ezeceğim. Senden geriye bir tek annenlerin çiçek götürdüğü mezarın kalacak, dedi Felice.

— Ne yapmamı istiyorsun?

— Arabanın içinden krikoyu al ve tekerleğin yanına koy.

Koydum ve manivelayı çevirdim. Araba yavaş yavaş yükseldi.

Felice sevinç çığlıkları atıyordu.

— İşte böyle. Aferin. İşte şimdi çıkıyorum.

Kayarak dışarı çıktı. Tişörtü kapkara yağ olmuştu. Eliyle saçlarını düzeltti.

— Öleceğim sandım. Hepsi şu boktan Romalının yüzünden. Küfürler okuyarak eğilip doğrulmaya başladı.

— İhtiyarın mı?

— Evet. Ondan nefret ediyorum. Yeniden ayağa dikildi ve mısır çuvallarını tekmelemeye başladı.

Ona arabayla tepeye kadar çıkamayacağımı söyledim. O yolda benim amortisörler mahvolur ama hayvan herif dinlemedi bile. O kendi lanet Mercedesiyle neden çıkmıyormuş ki? Neden o gitmiyor ki? Ben artık dayanamayacağım. Şunu yapma, bunu yapma. İki kere deniz kenarına gittim diye gebertiyordu beni. O bok parçası burada değilken, her şey daha iyiydi. Ama ben çekip gideceğim... Traktöre bir yumruk attı ve tahta sandıkları kırarak öfkesini boşalttı. Bana bir daha aptal olduğumu söylerse ona öyle bir yumruk atacağım ki, duvara yapışacak... Durdu ve bunları duyduğumun farkına vardı. Beni tişörtümden yakaladı, havaya kaldırdı, yüzümü yüzüne yapıştırdı. Sana söylediklerimi kimseye anlatmayacaksın tamam mı? Tek bir kelimeyi ağzından kaçırdığını duyarsam senin balığını keser, brokolimle yerim... Cebinden bir bıçak çıkarttı ve burnumun iki santim ötesine uzattı. Anladın mı?

— Anladım, diye geveledim.

Beni yere fırlattı.

— Kimseye söylemeyeceksin! Şimdi yok ol bakalım. Ve yeniden garaja girdi.

Ben de keki kaptığım gibi oradan uzaklaştım.

Scardaccione ailesi Acqua Traverse'nin en varlıklı ailesiydi.

Salvatore'nin babası Avukat Emilio Scardaccione'nin çok toprağı vardı. Özellikle hasat zamanlarında onun yanında çalışmaya gelen pek çok kişi olurdu. Bunlar dışarıdan gelen gündelikçi işçilerdi. Uzaklardan gelirlerdi. Kamyonların tepesinde ya da yürüyerek.

Babam da kamyon şoförlüğüne başlamadan önce uzun yıllar mevsimlik işçi olarak Avukat Scardaccione'nin yanında çalışmıştı.

Salvatore'nin evine girmek için önce ferforje bir kapıdan giriliyor, sonra bahçede kare biçiminde tıraşlanmış taflanların ve palmiyelerin arasından yürünüyor, içinde kırmızı balıkların yüzdüğü taş havuzun yanından geçiliyor ve yüksek mermer basamaklı merdiven tırmanılıyordu.

Eve girer girmez kendini karanlık, penceresiz bir koridorda bulurdun; koridor o kadar uzundu ki, bisikletle geçilse yeriydi. Bir yanda her zaman kapalı olan yatak odaları, öteki yanda da salon vardı. Tavanında melekler resmedilmiş bu büyük odanın ortasında kocaman ve parlak bir masa, çevresinde sandalyeler bulunurdu. Altın yaldızlı çerçeveli iki tablo arasında içinde değerli fincanlar ve kâselerin, üniformalı insanların fotoğraflarının sergilendiği bir vitrin vardı. Kapının yanında bir elinde topuz, bir elinde çivili top tutan zırh duruyordu. Avukat bunu Gubbio kentinden satın almıştı. Dokunmak yasaktı çünkü düşüveriyordu.

Gündüzleri kepenkler hiç açılmazdı. Kışın bile kapalıydılar. Ortalık eski ahşap ve kapalı ev kokuyordu. İnsan kendini kilisede sanıyordu.

Salvatore'nin annesi Bayan Scardaccione bir buçuk metre boyunda şişman bir hanımdı ve saçlarına file takardı. Sosis gibi şiş bacakları hep ağrır, bu nedenle Noel'de ve Paskalya'da, o da yalnızca Lucignano'daki berbere gitmek için evden çıkardı. Hayatını evin tek aydınlık odası olan mutfakta kardeşi Lucilla Teyze'yle buharlar ve domates sosu kokusu içinde geçirirdi.

İki foka benzerlerdi. Başlarını aynı anda öne eğerler, aynı anda gülerler, el çırparlardı. Saçları per-

malı ve eğitimli iki fok. Bütün gün kumaşları eprimiş iki koltuğa oturur, hizmetçi Antonia'nın bir şeyleri yanlış yapmaması, fazla dinlenmemesi için çevreyi kolaçan ederlerdi.

Avukat Scardaccione kentten dönene dek ev düzene sokulmalıydı. Ama Avukat asla dönmezdi. Ve döndüğünde de hemen gitmek isterdi.

— Lucilla! Lucilla! Bak kim gelmiş! Letizia Scardaccione ben mutfağa girince seslenmeye başladı.

Lucilla Teyze başını dikiş makinesinden kaldırdı ve gülümsedi. Burnunun üstündeki şişe dibi gözlük gözlerini küçücük gösteriyordu.

— Michele! Güzel Michele! Ne getirdin, kek mi?

— Evet hanımefendi. İşte burada. Tepsiyi ona teslim ettim.

— Antonia'ya ver.

Antonia masada oturmuş dolmalık biberleri dolduruyordu.

Antonia Ammirati on sekiz yaşındaydı, zayıf sayılırdı. Kızıl saçlı, mavi gözlüydü, annesiyle babası o küçükken trafik kazasında ölmüşlerdi.

Antonia'nın yanına gidip keki verdim. Elinin tersiyle, başımı okşadı.

Antonia'dan çok hoşlanıyordum, çok güzeldi, onunla nişanlanabilmeyi çok isterdim ama hem benden çok büyüktü hem de Lucignano'da televizyon antenleri takan bir delikanlıyla nişanlıydı.

Letizia Scardaccione,

— Annen ne kadar marifetli, değil mi, dedi.

— Ne de güzel, diye ekledi Lucilla Teyze.

— Sen de pek güzel bir çocuksun. Doğru değil mi, Lucilla?

— Çok güzel.

— Antonia, Michele güzel değil mi? Büyük olsa onunla evlenir miydin?

Antonia güldü.

— Hem de hemen evlenirdim.

Lucilla Teyze yanağımı şöyle bir yakaladı, neredeyse kopartıyordu.

— Ya sen, sen alır mıydın Antonia'yı?

Kıpkırmızı oldum ve başımla hayır işareti yaptım.

İki kardeş neşeyle öyle bir gülme tutturdular ki, bir türlü susmadılar.

Sonra Letizia Scardaccione bir torba aldı.

— Bunun içinde Salvatore'ye küçük gelen giysiler var. Al bunları. Pantolonlar çok uzun gelirse ben sana kısaltırım. Alırsan bana bir iyilik yapmış olursun. Bak bakalım uyacaklar mı sana.

Çok sevinmiştim. Giysiler neredeyse yepyeniydi. Ama annem bizim kimseden sadaka almamamızı söylerdi. Hele bu ikisinden. Benim giysilerimin harika olduğunu ve ne zaman yenileneceğine kendisinin karar vereceğini yineleyip dururdu.

— Teşekkür ederim hanımefendi ama alamam.

Lucilla Teyze bir teneke kutu aldı ve ellerini çırptı.

— Bak burada ne var. Ballı karamelalar! Ballı karamela sever misin?

— Çok severim hanımefendi.

— Buyur o zaman.

Bunu kabul edebilirdim. Annem bilemezdi çünkü hepsini yer bitirirdim. İstediğim kadar aldım. Ceplerime doldurdum.

Letizia Scardaccione seslendi:

— Kardeşine de ver. Bir daha gelirken onu da

getir.

Bir papağan gibi yineledim:

— Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

— Gitmeden önce git Salvatore'ye de bir merhaba de. Odasında. Ama yanında çok kalma e mi? Bugün öğretmeni gelecek, müzik çalışması gerekiyor.

Mutfaktan çıktım, o hüzünlü siyah mobilyalarla dolu uzun koridordan geçtim. Nunzio'nun odasının önüne geldim. Kapısı kilitliydi.

Bir keresinde kapıyı açık bulmuş, içeriye girmiştim.

İçeride demir parmaklıklı, kösele kayışları olan yüksek bir yataktan başka bir şey yoktu. Tam ortada zemin taşları çizilmiş ve kırılmıştı. Yapının önünden geçerken Nunzio'nun kapıdan pencereye doğru ileri geri yürüdüğünü görürdün.

Avukat onu iyileştirebilmek için her şeyi denemişti. Bir keresinde onu Padre Pio'ya[1] götürmüşlerdi ama Nunzio bir Meryem Ana heykeline asılarak onu devirmişti; rahipler de onu kiliseden kovmuşlardı. Akıl hastanesine gireli beri Acqua Traverse'ye dönmemişti.

Söz verdiğim gibi Filippo'nun yanına gitmeliydim. Ona kek ve karamela götürmeliydim. Ama hava çok sıcaktı. Biraz daha bekleyebilirdi. Zaten onun için değişen bir şey yoktu. Hem canım biraz Salvatore ile olmak istiyordu.

Odasından piyano sesi yayılıyordu. Kapısını tıklattım.

— Kim o?

[1] Mucizeler gösteren bir ermiş rahip.

— Michele.

— Michele mi?

Kapıyı açtı, aranan bir suçlu gibi çevresine bakındı, beni içeriye çekip kapıyı kilitledi.

Salvatore'nin odası büyük, boş ve yüksek tavanlıydı. Bir duvarın önünde yüksek bir piyano duruyordu. Bir başka duvarın önünde de neredeyse merdivenle tırmanmayı gerekecek kadar yüksek bir yatak vardı. Kitapların kapak renklerine göre dizildiği uzun bir kitaplık dikkat çekiyordu. Oyuncaklar büyük bir sandığın içinde dururdu. Beyaz ve ağır perdeden süzülerek içeri giren güneş ışınlarında dans eden toz zerrecikleri seyrediliyordu.

Odanın ortasında, yerde Subbuteo futbol oyununun sahasını simgeleyen örtü seriliydi; onun üzerinde de Juventus'un ve Torino'nunkiler duruyordu.

Bana,

— Ne işin var burada, diye sordu.

— Hiç. Kek getirdim. Kalabilir miyim? Annen piyano dersin olduğunu söyledi...

— Evet, kal, sonra sesinin tonunu alçalttı, ama piyano çalmadığımı fark ederlerse, beni rahat bırakmazlar, dedi.

Bir plak alıp pikaba koydu.

— Şimdi ben çalıyorum sanırlar. Ve ciddi bir tonda ekledi: Bu Chopin.

— Chopin de kim?

— Çok başarılı biri.

Salvatore ile aynı yaştaydık ama o bana daha büyükmüş gibi gelirdi. Biraz benden daha uzun boylu olduğu, biraz da hep temiz beyaz gömlekler, uzun, ütülü pantolonlar giydiği için böyle düşünürdüm herhalde. Konuşurken kullandığı o ağırbaşlı ses tonundan da olabilirdi. Onu piyano çalma konusunda

zorluyorlardı; haftada bir Lucignano'dan bir öğretmen geliyor ve özel ders veriyordu; o da müzikten nefret etse bile yakınmıyor hep şöyle diyordu:

— Büyüdüğüm zaman bırakacağım.

— Canın maç yapmak istiyor mu?

Benim en sevdiğim oyun Subbuteo idi. Pek beceremiyordum ama gene de bayılıyordum. Kışın Salvatore ile bu plastik futbolcularla sonu gelmek bilmeyen turnuvalar yapardık. Salvatore tek başına da oynardı. Bir o yana, bir bu yana geçerdi. Subbuteo ile oynamazsa, odanın bütün zeminine tek bir santim boş yer kalmayacak biçimde binlerce kurşun asker yayardı. Askerleri geometrik bir düzen içinde sıraladıktan sonra birer birer hareket ettirirdi. Sessizlik içinde saatlerce orduları dizer, Antonia gelip de akşam yemeğinin hazır olduğunu söylediğinde hepsini yeniden ayakkabı kutularına kaldırırdı.

— Bak, dedi ve bir çekmeceden sekiz büyük, yeşil karton kutu çıkarttı. Her birinde bir futbol takımı vardı. Bak bunları babam armağan etti. Hepsini Roma'dan getirdi.

— Bütün hepsini mi? Elinden aldım. Avukat bey bu kadar para harcadığına göre, gerçekten varlıklı olmalıydı.

Ben Tanrı'nın her yılı hem doğum günümde hem de Noel'de, babama ve Çocuk İsa'ya bana Subbuteo oyununu armağan etmeleri için yalvarır dururdum ama kulak asan yoktu. Bana takımın oyuncuları bile yeterdi. Futbol alanı ve kaleler olmasa da olurdu. Hatta ikinci ligden, sahası ve kaleleri olmayan bir takıma bile razıydım. Oyuncularımı alıp Salvatore'ye giderdim; çünkü eminim kendi oyuncularımla daha iyi oynar, bu kadar çok kaybetmezdim. O oyuncuları sever, onlara iyi bakardım ve de Salvatore'yi yenerdim.

Onun dört takımı vardı zaten. Şimdi babası sekiz takım daha almıştı.

Peki benim neden hiç yoktu?

Neden babam beni hiç umursamıyordu, beni sevdiğini söylüyordu ama hepsi laftaydı. Bana televizyonun üstüne konacak aptal bir Venedik gondolu armağan etmişti yalnızca. Üstelik ona dokunmam bile yasaktı.

Ben de bir tane istiyordum. Babası ona dört takım getirmiş olsa gene bir şey demeyecektim, ama tam sekiz takım daha gelmişti. Şimdi toplam on iki kutusu olmuştu.

Onun bir takımı eksik olsa ne fark ederdi ki?

Ses tonumu ayarladım ve fısıldadım:

— Bir tanesini bana armağan eder misin?

Salvatore kaşlarını çattı ve odanın içinde dolaşmaya başladı. Sonra şöyle dedi:

— Özür dilerim, bana kalsa verirdim ama yapamam. Babam öğrenirse bana kızar.

Bu doğru değildi. Onun babası ne zaman oturup da takımlarını sayacaktı ki? Salvatore cimrilik ediyordu.

— Zaten ne fark eder ki? Canın ne zaman istersе gel, beraber oynayalım.

Değiş tokuş yapacak bir şeyim olsa, belki verirdi.

Ama bende hiçbir şey yoktu.

Hayır, hayır, değişecek bir şeyim vardı.

— Sana bir sır verirsem bana bir tane verir misin?

Salvatore bana şaşkınlıkla baktı.

— Ne sırrı?

— İnanılmaz bir sır.

— Bir takıma değecek sır olamaz.

— Benimki değer. İşaretparmaklarımı öptüm. Sana yemin ediyorum.

— Peki ya beni kandırıyorsan?

— Hayır, kandırmıyorum. Ama bunun bir kandırmaca olduğunu söylersen, sana takımını iade ederim.

— Sırlar beni ilgilendirmiyor.

— Biliyorum. Ama bu çok tuhaf. Kimseye sözünü etmedim. Kurukafa öğrense, sevinçten taklalar atardı.

— O zaman git Kurukafa'ya söyle.

Ama artık her şeye razıydım.

— Lanerossi Vicenza takımına da razıyım.

Salvatore gözlerini ovuşturdu.

— Lanerossi Vicenza'ya mı?

— Evet.

Lanerossi Vicenza'dan nefret ederdik. Uğursuzdu.

Onunla oynayan daima kaybederdi. İkimiz de o takımla asla kazanamamıştık. Üstelik bir oyuncusunun başı kopuktu, bir tanesininki tutkalla yapıştırılmıştı, kaleci de iki büklümdü.

Salvatore biraz düşündü, taşındı ve sonunda:

— Tamam, dedi. Ama boktan bir sırsa, vermeyeceğim.

Bunun üzerine ona oturup her şeyi anlattım. Ağaçtan düşüşümü. Çukuru. Filippo'yu. Ne kadar deli olduğunu. Yaralı bacağını. Kokuyu. Ona bakan Felice'yi. İhtiyarla babamın onun kulaklarını kesmek istemelerini. Kuşu dışarıda uçuruma atlayan Francesco'yu. Televizyona çıkan annesini.

Her şeyi.

Harika bir duyguya kapılmıştım. Sanki bir kavanoz şeftali kompostosu yemiş gibiydim. Gerçi onu yedikten sonra hastalanmıştım, karnımda depremler olmuştu, ateşim çıkmıştı! Annem beni önce dövmüş, sonra banyoya götürüp iki parmağını gırtlağıma sokmuştu. Ben de sarı ve asitli bir bulamaç kusmuştum. Sonra yeniden kendime gelmiştim.

Ben konuşurken Salvatore sessizlik içinde, hiçbir şey belli etmeden dinlemişti.

Sözlerimi şöyle bitirdim:

— Üstelik hep şu çamaşırcı ayılardan söz ediyor. Çamaşır yıkayan ayılardan. Ona böyle bir şey olmadığını söyledim ama beni dinlemedi.

— Çamaşırcı ayı diye bir şey vardır.

Ağzım açık kaldı.

— Nasıl vardır? Babam olmadığını söyledi.

— Amerika'da yaşarlar. Büyük Hayvanlar Ansiklopedisi'ni aldı ve karıştırmaya başladı. İşte. Bak. Sonra kitabı bana verdi.

O sayfada tilkiye benzeyen bir hayvanın renkli fotoğrafları vardı. Beyaz, uzun bir yüzü, gözlerinin üzerinde Zorro'nunki gibi kara maskeleri vardı. Bir tilkiden daha tüylü, ayakları daha küçüktü ve her şeyi ayaklarının arasına alabilirdi. Resimde iki elinin arasında bir elma tutuyordu. Çok sevimli bir hayvandı. Demek ki varmış...

— Evet. Salvatore okumaya başladı. Kuzey Amerika'ya özgü etobur, küt gövdeli, sivri suratlı, büyük kafalı, gözlerinin çevresi kahverengi ve siyah lekeli hayvancık. Tüyleri kurşunidir, kuyruğu çok uzun değildir. Kanada ve Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşar. Yiyeceklerini tüketmeden önce suda çalkaladığı için halk arasında ona çamaşırcı ayı denir.

— Demek çamaşır değil yiyeceklerini yıkıyor-

muş...

Demek öyle... Altüst olmuştum. Ben de ona böyle bir hayvan olmadığını söyleyip durdum...

Salvatore bana,

— Peki onu neden orada tutuyorlar, diye sordu.

— Annesine geri vermek istemiyorlar da ondan. Sonra bileğini yakaladım. Onu görmeye gelmek ister misin? Hemen gidebiliriz! İster misin? Kestirme bir yol biliyorum... Çok sürmez..

Beni yanıtlamadı. Futbolcuları kutularına koydu ve Subbuteo'nun sahasını rulo yaptı.

— Ne dersin? Geliyor musun?

Anahtarla kilitlediği kapıyı açtı.

— Gelemem. Öğretmenim gelecek. Ödevimi çalışmadığımı o ikisine söylerse canım yanar, dedi.

— Nasıl yani? Görmek istemiyor musun? Sırrım hoşuna gitmedi mi?

— Pek değil. Çukurlardaki deliler ilgimi çekmiyor.

— Peki Vicenza'yı veriyor musun?

— Al. Zaten ondan iğreniyorum. Elimde kutuyla beni kapının dışına itti ve kapıyı kapattı.

Tepeye doğru pedal çeviriyor ve anlamıyordum

Bir çukurun dibinde zincirlenmiş duran çocuk, nasıl olur da ilgisini çekmezdi? Salvatore sırrımdan iğrendiğini söylemişti.

Bunu ona söylememeliydim. Sırrımı boşa harcamıştım. Peki karşılığında ne elde etmiştim? Kendi de uğursuz olan Lanerossi Vicenza takımını...

İsa ile otuz para için pazarlık eden Yahuda'dan beter olmuştum. Otuz para ile kimbilir kaç futbol takımı alınırdı.

Kutuyu şortumun cebine sokmuştum. Beni rahatsız ediyordu. Köşeleri derime batıyordu. Onu atmak istiyordum ama cesaret edemiyordum.

Zamanda geri gidebilmeyi isterdim. Keki Bayan Scardaccione'ye verir, Salvatore'nin odasına bile uğramadan evden çıkar giderdim.

Tepeyi öyle hızla koşarak çıktım ki, vardığımda midem bulanıyordu.

Bisikletimi yokuşun az aşağısında bırakmıştım ve son bölümü buğdayların arasından koşarak çıkmıştım. Sanki kalbim göğsümden dışarı fırlayacaktı. Hemen Filippo'nun yanına gitmek istiyordum ama önce bir ağacın altına oturup soluğumun normale dönmesini beklemeliydim.

Kendimi daha iyi hissedince Felice ortalıkta mı diye çevreme bakındım. Kimseler yoktu. Eve girdim ve ipi aldım.

Ondüle saçağı kaldırdım ve seslendim:

— Filippo!

— Michele! Kımıldamaya başladı. Beni bekliyordu.

— Gördün mü bak, geldim işte! Bak işte buradayım!

— Biliyordum.

— Sana çamaşırcı ayılardan onlar mı söz etti?

— Hayır. Ben zaten biliyordum.

— Haklıymışsın. Çamaşırcı ayılar varmış. Bir kitapta okudum. Resimlerini bile gördüm.

— Güzeller, değil mi?

— Çok. Sen hiç gördün mü?

— Evet. Duyuyor musun? Bak ıslık çaldıklarını duyuyor musun?

Hiçbir şey duymuyordum. Elden gelen bir şey yoktu, bu çocuk deliydi.

— Gelir misin? Bana inme işareti yaptı.

İpi yakaladım.

— Geliyorum, dedim. Yanına indim.

Temizlik yapmışlardı. Kova boştu. Tencere su doluydu. Filippo gene o iğrenç battaniyeye sarılıydı ama onu yıkamışlardı. Bileğini sargıyla sarmışlardı. Ve artık ayağında zincir yoktu.

— Seni temizlemişler!

Gülümsedi. Dişlerini fırçalamamışlardı.

— Kim yıkadı seni?

Bir elini gözlerinin üstünde tutuyordu.

— Solucanların efendisiyle onun cüce hizmetkârları. İndiler ve beni baştan aşağı yıkadılar. Onlara beni istedikleri kadar yıkayabileceklerini, ama senin gene de onları yakalayacağını söyledim; istedikleri kadar kaçabileceklerini ama senin hiç yorulmadan onları sonsuza dek izleyebileceğini de söyledim.

Onun bileğini yakaladım.

— Onlara benim adımı söyledin mi?

— Hangi adını?

— Benim adımı.

— Senin adın ne ki?

— Michele.

— Michele mi? Hayır.

— Demin seslendin ya bana...

— Senin adın Michele değil ki!

— Ya ne?

— Dolores.

— Benim adım Dolores değil. Ben Michele Amitrano'yum.

— Sen öyle diyorsan, öyledir. Benimle dalga geçiyor diye düşündüm.

— Peki solucanların efendisine ne dedin?

— Koruyucu meleğin onları yakalayacağını söyledim.

Derin bir soluk aldım.

— Ah, iyi demişsin! Demek onlara benim koruyucu melek olduğumu söyledin. Cebimden keki çıkarttım. Bak sana ne getirdim. Biraz ufalandı ama... Sözümü bitirmeden üstüne atladı.

Kekten kalanı kaptı ve hepsini ağzına attı, sonra yumulu gözleriyle yerdeki kırıntılarını aradı.

Ellerini her yere uzatıyordu.

— Daha! Daha! Bana biraz daha ver! Beni tırnaklarıyla tırmalıyordu.

— Daha yok. Sana yemin ederim. Dur bekle... Arka cebimde karamelalar vardı. Al. Bunları al.

Kâğıtlarını açıyor, çiğniyor ve inanılmaz bir hızla yutuyordu.

— Daha! Daha!

— Hepsini sana verdim zaten.

Başka bir yiyecek kalmadığına inanmak istemiyordu. Hâlâ kırıntı arıyordu.

— Yarın sana daha çok getiririm. Ne getirmemi istersin?

Başını kaşımaya başladı.

— Ben... ekmek isterim. Tereyağlı ekmek isterim... Tereyağlı ve marmelatlı. Jambonlu. Peynirli. Bir de çikolata. Kocaman bir sandviç olsun.

— Bakalım, evde ne varsa.

Oturdum. Filippo ayaklarıma dokunmaktan ve sandaletlerimi çözmekten vazgeçmiyordu.

Ansızın aklıma bir düşünce geldi. Müthiş bir düşünce.

Zinciri yoktu. Özgürdü. Onu çıkartabilirdim.

Sordum:

— Buradan çıkmak ister misin?

— Nereye çıkmak?

— Dışarı çıkmak.

— Dışarı mı?

— Evet, dışarı. Çukurdan dışarı.

Sustu ve,

— Çukurdan mı, diye sordu. Hangi çukurdan?

— Bu çukurdan. Şu içinde bulunduğumuz çukurdan.

Başıyla hayır işareti yaptı.

— Çukur diye bir şey yoktur.

— Bu çukur değil mi?

— Hayır.

— Tabii ki çukur, bunu sen de söyledin.

— Ne zaman söyledim?

— Bütün dünyada içinde ölüler olan çukurlar olduğunu söylemiştin. Ay da çukurlarla dolu demiştin.

— Yanılıyorsun. Ben öyle bir şey demedim.

Sabrım taşmaya başlıyordu.

— Peki, o halde biz neredeyiz?

— İnsanların beklediği bir yerde.

— Peki ne bekliyoruz?

— Cennete gitmeyi.

Biraz da olsun haklıydı. Bütün bir hayatın boyunca bir çukurda kalır ve ölürsen ruhun cennete uçardı. Filippo ile tartışmaya başlayınca insanın kafası karışıyordu.

— Haydi, gel seni çıkartayım. Gel. Onun elini tuttum ama kaskatı kesildi ve titremeye başladı. Tamam, tamam. Çıkmıyoruz. Ama uslu dur. Sana bir şey yapmayacağım.

Başını battaniyesinin altına soktu.

— Dışarıda hava yok. Dışarıda boğulurum. Gitmek istemiyorum.

— Bu doğru değil. Dışarıda bol bol hava var. Ben hep dışarıdayım ve hiç boğulmuyorum. Nasıl oluyor bu?

— Sen meleksin.

Akıl yürütmesini sağlamam gerekiyordu.

— Beni iyi dinle. Dün geri geleceğime söz vermiştim ve geldim. Şimdi sana söz veriyorum ki, dışarı gelirsen hiçbir şey olmaz. Bana inanmalısın.

— Neden dışarı gideyim ki? Ben burada iyiyim.

Ona bir yalan söylemeliydim.

— Çünkü dışarıda cennet var. Ben seni cennete götürmeliyim. Ben bir meleğim, sen bir ölüsün ve ben seni cennete götürmeliyim.

Biraz durup düşündü.

— Sahiden mi?

— Sahiden tabii.

— Gidelim o halde. Deli gibi hareketler yapmaya başladı.

Onu ayağa kaldırmaya çalıştım ama bacaklarını açamıyordu. Ayakta duramıyordu. Destek olmazsam devriliyordu. Sonunda beline ipi bağladım. Sakin olması için de başını battaniyeyle sardım. Kendim yukarı çıktım ve onu çekmeye çalıştım. Çok ağırdı. Öylece yerden yirmi santim yüksekte, kaskatı duruyordu, omzuma sardığım ipi çekmek için iki büklüm oluyordum.

— Filippo bana yardımcı ol, başaramıyorum, dedim.

Kaya gibi ağırdı, ip ellerimin arasından kayıyordu. Bir adım geri gittim, ip kaydı gitti. Ben de sırtüstü yere düştüm.

Aşağı baktım. Başı battaniyeye sarılı, sırtüstü

yatıyordu.

— İyi misin Filippo?

— Geldim mi, diye sordu.

— Dur, bekle. Evin çevresinde şöyle bir dolanarak, bana yardımcı olabilecek bir masa, bir sırık falan aradım. Ahırda yarı kırık bir kapı buldum. Onu avluya kadar sürükledim. Deliğe indirmek, Filippo'yu üzerine tırmandırmak istiyordum. Tam kapıyı ayağa diktiğimde yere düştü ve ikiye ayrıldı. Tahtakuruları içten içe yiyip bitirmişti zaten. İşime yaramayacaktı.

— Michele, diye sesleniyordu Filippo.

— Bir dakika! Bir dakika bekle, diye bağırdım, o pis kapının kalanını başımın üzerine kaldırıp merdivene doğru fırlattım.

Bir merdiven mi!

İşte orada, çukurdan iki metre ötede duruyordu. Kirecin ve toprağın üzerine atılmış, nispeten sarmaşıkla örtülmüş harika bir yeşil merdiven görmüştüm. O hep oradaydı ama ben dikkat bile etmemiştim. Demek bizimkiler aşağıya böyle iniyorlardı.

— Bir merdiven buldum, diye bağırdım Filippo'ya. Onu aldım ve çukurun dibine dayadım.

Filippo'yu koruya götürdüm ve bir ağacın altına oturttum. Kuşlar vardı. Ağustosböcekleri. Gölge. Ve harika bir ıslak toprak, yosun kokusu.

Ona sordum:

— Battaniyeyi yüzünden çekebilir miyim?

— Güneş var mı?

— Hayır.

Battaniyeyi açmak istemiyordu ama gözlerini tişörtümle kapatmaya söz verdim. Mutluydu, gü-

lümseyişini görüyordum. Tatlı bir esinti yüzünü okşuyor, o da bunun tadını çıkartıyordu.

— Seni neden oraya koydular, diye sordum.

— Bilmiyorum. Hatırlamıyorum.

— Bildiğin hiçbir şey yok mu?

— Kendimi burada buldum.

— Peki, ne hatırlıyorsun?

— Okulda olduğumu. Başını sallıyordu. Bunu hatırlıyorum. Beden eğitimi vardı. Sonra dışarı çıktım. Beyaz bir otomobil durdu. Kendimi burada buldum.

— Peki sen nerede oturuyorsun?

— Modigliani Sokak, 36 numara. Cavalier d'Arpino Sokağı'nın köşesinde.

— Nerede bu sokak?

— Pavia'da.

— İtalya'da mı?

— Evet.

— Burası da İtalya.

Konuşmayı kesti. Uyuyakaldığını düşündüm ama biraz sonra,

— Bu ötenler ne kuşu, diye sordu.

Çevreme bakındım.

— Serçe, dedim.

— Yarasa olmadıklarına emin misin?

— Tabii. Onlar gündüzleri uyurlar ve başka türlü bir ses çıkartırlar.

— Oysa uçan tilkiler gündüz de uçarlar ve kuş gibi öterler. Bir kilodan daha ağırdırlar. İnce dallara tutunurlarsa, düşerler. Bence bunlar, uçan tilkiler.

Çamaşırcı ayı konusundan sonra bir şey diyemiyordum; belki Amerika'da uçan tilkiler de vardı. Ona sordum:

— İyi ama, sen hiç Amerika'ya gittin mi?

— Dün annemi gördüm. Bana öldüğünü, onun için gelip beni alamadığını söyledi. Bütün ailemle birlikte ölmüş. Yoksa, hemen gelirdi.

Kulaklarımı tıkadım.

— Filippo geç oldu. Seni aşağıya indirmeliyim.

— Gerçekten aşağı dönebilir miyim?

— Evet.

— Tamam, haydi dönelim.

Yarım saat gözleri tişörtle bağlı, konuşmadan oturmuştu. Arada sırada boynu ve ağzı katılaşıyor, el ve ayak parmakları bir tiki varmış gibi kasılıyordu. Büyülenmiş gibiydi, durmuş, uçan tilkileri dinlemişti.

— Benim boynuma tutun. Tutundu ve onu çukura kadar sürükledim. Şimdi merdivenden inelim, sıkı tutun. Beni sakın bırakma.

Zor olmuştu. Filippo öyle sıkı tutunuyordu ki soluk alamıyor, merdivenin basamaklarını göremiyordum, ayaklarımın ucuyla yoklamak zorunda kalıyordum.

Aşağıya indiğimiz zaman çarşaf gibi bembeyaz olmuş, soluk soluğa kalmıştım. Onu bir köşeye yatırdım. Üzerini örttüm, içecek su verdim ve şöyle dedim:

— Gitmem gerekiyor. Çok geç oldu. Babam beni öldürür.

— Ben burada kalırım. Ama sen bana sandviç getir. Bir de kızarmış tavuk.

— Pazar günleri tavuk yiyoruz. Annem bugün köfte yapacak. Köfte sever misin?

— Domatesli mi?

— Evet.

— Çok severim.

Onu bırakmaya kıyamıyordum.

— O halde ben gidiyorum. Ayağımı bir basamağa koyacaktım ki, merdiven yukarı çekildi.

Başımı yukarı kaldırdım.

Çukurun kenarında kahverengi, gözleri dışında bütün yüzünü örten bir başlık takmış biri duruyordu. Asker gibi giyinmişti.

— Kukuriku! Kukuriku! Nisan bitti, diye seslendi ve olduğu yerde dönmeye başladı. Kukuriku şarkısı mayısta başladı. Bil bakalım ben kimim?

— Felice!

— Aferin, dedi ve bir süre sustu. Nasıl da anladın. Dur, dur bir dakika!

Gitti, geri geldiğinde kolunun altında bir tüfek vardı.

— Sendin demek! Felice ellerini çırpıyordu. Sendin, domuzoğlu domuz! Hep bir eşyanın yeri değişmiş oluyordu! Önce delirdiğimi düşündüm. Sonra Formaggino hayaletinin geldiğini sandım. Oysa sendin! Michelino! Neyse seni yakaladım, yoksa aklımı kaçıracaktım!

Bileğimin sıkıştığını hissettim. Filippo ayağımı yakalamış, fısıldıyordu.

— Solucanların efendisi gelir, gider. Solucanların efendisi gelir, gider.

İşte solucanların efendisinin kim olduğunu anlamıştım.

Felice başlığının göz deliklerinden bana bakıyordu.

— Prensle arkadaşlık mı ettin? Onu ne güzel yıkadığımı gördün mü? Kapris yaptı ama sonunda ben kazandım. Yine de battaniyeyi bana vermedi bir türlü.

Tuzağa düşmüştüm. Onu göremiyordum. Yaprakların arasından sızan güneş, gözlerimi kamaştırıyordu.

— Al sana!

Yere bir bıçak saplandı. Sandaletimden on santim, Filippo'nun başından yirmi santim öteye düşmüştü.

— Gördün mü nasıl nişancıyım? Ayağının parmağını hop der havaya uçururum! Ne yaparsın sonra?

Konuşamıyordum. Boğazım kurumuştu.

— Parmağın olmasa ne yapardın, diye yineledi. Söyle bakalım! Söyle bana!

— Kan kaybından ölürdüm.

— Aferin! Peki ya sana bununla ateş edersem, diyerek tüfeği gösterdi. Ne olur?

— Ölürüm.

— Bak, bak neler biliyormuşsun sen! Haydi, gel bakalım yukarıya! Felice merdiveni aldı ve aşağıya sarkıttı.

İstemiyordum ama başka şansım yoktu. Beni vururdu. Tırmanabileceğimi sanmıyordum çünkü bacaklarım titriyordu.

— Bekle, dur bekle, dedi Felice. Çakımı da getirir misin lütfen.

Eğilince, Filippo bana fısıldadı:

— Artık dönmeyecek misin?

Yerden çakıyı aldım ve kendimi göstermeden ona fısıldadım:

— Döneceğim.

— Söz mü?

Felice yukarıdan emretti:

— Çakıyı kapa ve cebine koy.

— Söz.

— Haydi, çık haydi. Salak şey, daha ne bekliyorsun?

Tırmanmaya başladım. Filippo hâlâ mırıldanıyordu:

— Solucanların efendisi gelir ve gider. Solucanların efendisi gelir ve gider. Solucanların efendisi gelir ve gider.

Neredeyse dışarı çıkmıştım ki, Felice beni şortumdan yakaladı, iki eliyle bir çuvalmışım gibi evin duvarına fırlattı. Duvara çarpmamla, yere yığıldım. Kalkmayı denedim. Belimi çarpmıştım. Bacaklarıma ve kollarıma müthiş bir sancı saplanmıştı. Yana doğru devrildim. Felice başlığını çıkartıp tüfeği üzerime doğrultarak bana doğru yürümeye başladı. Siyah lastik çizmelerinin bir tank gibi üzerime geldiğini görüyordum.

Şimdi ateş edecek, diye düşündüm.

Sürünerek ormana doğru uzaklaşmayı denedim.

— Onu kaçıracaktın ha? Ama yanıldın. Yanlış hesap yaptın. Popoma bir tekme attı. Kalk ayağa pis sersem! Ne işin var yerde? Kalk! Yoksa canın mı yandı? Beni kulağımdan tutup kaldırdı. Babanın oğlu olduğun için Tanrı'ya şükret. Yoksa şimdi... Şimdi seni evine götüreceğim... Cezaya baban karar versin. Ben görevimi yaptım. Bekçilik ettim. Sana ateş edecektim. Beni ormana sürükledi. O kadar korkuyordum ki, ağlamaya bile halim yoktu. Tökezliyor, yere düşüyordum, o beni kulağımdan tutup ayağa dikiyordu. Haydi, kımılda bakalım.

Ağaçların arasından çıktık.

Karşımızda ışıl ışıl ve sapsarı buğday tarlaları göklere kadar uzanıyordu. Bunların arasına bir dalsam, beni hayatta bulamazdı.

Felice tüfeğinin ucuyla beni 127'sine doğru itti ve,

— Ah, evet, çakımı ver bakalım, dedi.

Vermeyi denedim ama elimi cebime bile sokamıyordum.

— Ben alırım! Aldı. Arabanın kapısını açtı, koltuğu öne yatırdı ve bin, dedi.

Arkaya geçtim, çünkü önde Salvatore oturuyordu.

— Salvatore, sen burada... sözlerim ağzımda eridi gitti.

Demek bunu yapan Salvatore idi. Beni Felice'ye gammazlamıştı.

Salvatore bana baktı, öteki yana döndü.

Tek söz etmeden arkada oturup kaldım.

Felice direksiyona geçti.

— Sevgili Salvatore gerçekten çok iyi bir iş çıkarttın. Ver elini! Felice onun elini tuttu. Haklıydın, birisi burnunu sokuyordu bizim işimize. Ben de sana inanmamıştım. Bunları söyledikten sonra arabadan indi. Söz, sözdür. Felice Natale bir söz verdi mi, onu tutar. Haydi sür arabayı bakalım. Ama yavaş git.

— Şimdi mi, dedi Salvatore.

— Ya ne zaman? Gel benim yerime otur bakalım.

Felice yan koltuğa oturdu, Salvatore direksiyona geçti.

— Burası öğrenmek için mükemmel bir yer. Yeter ki yolu izle ve arada sırada frene bas.

Salvatore bir direksiyon dersi uğruna beni satmıştı.

— Arabamı mahvedeceksin! Felice deli gibi hay-

kırıyor, başını cama dayamış, yolun çukurlarına bakıyordu. Frene bas! Frene bas!

Salvatore'nin boyu ancak direksiyona yetiyordu, onu da kıracakmış gibi tutuyordu.

Felice tüfeği üzerime doğrulttuğu zaman altıma işemiştim. Bunun şimdi farkına varıyordum. Şortum sırılsıklamdı.

Arabanın içi çıldırmış atsinekleriyle doluydu. Yolun tümseklerinde zıplıyor, çukurlarına düşüyorduk. Kapının koluna tutunmalıydım.

Salvatore bana araba kullanmak istediğini söylememişti. Babasına söylese ona öğretecek birini bulurdu. Avukat bey hiçbir şeye hayır demezdi. Bunu neden Felice'den istemişti ki?

Her yerim acıyordu; soyulmuş dizlerim, kaburgalarım, bir kolum ve bir bileğim. Ama özellikle de kalbim. Salvatore kalbimi kırmıştı.

O benim en iyi arkadaşımdı. Bir keresinde keçiboynuzunun bir dalında sonsuza dek arkadaş kalacağımıza ant bile içmiştik. Okuldan birlikte dönerdik. Birimiz önce çıksa, ötekini beklerdi.

Salvatore bana ihanet etmişti.

Paraları olduğu için Scardaccioneler kendilerini bir şey sanıyorlar derken annem haklıymış. Boğulsan bile yüzüne bakmazlar, derdi. Ben de pek çok kez kendimi bataklığa gömülürken hayal etmiş ve kıyıda dikiş diken iki kız kardeşe elimi uzatmıştım ama onlar bana ballı karamelalar atmışlar ve şiş bacakları yüzünden ayağa kalkamayacaklarını söylemişlerdi. Biz Salvatore ile yine de yakın arkadaştık.

Yanılmışım.

İçimden deli gibi ağlamak gelse de, gözlerimden bir damla yaş akarsa ihtiyarın tabancasını alıp kendimi vuracağım konusunda yemin ettim. Şortu-

mun cebinden Lanerossi Vincenza'nın kutusunu çıkarttım. Çişten sırılsıklam olmuştu. Koltuğun üstüne bıraktım.

Felice haykırdı:

— Yeter, dur! Artık dayanamayacağım!

Salvatore ansızın frene asıldı, motor sustu, araba olduğu yerde kaldı. Felice ellerini dayamasa camdan dışarı fırlayacaktı.

Kapıyı açtı ve indi.

— Çekil oradan, dedi.

Salvatore de öteki kapıdan da dilini yutmuş olarak indi.

Felice direksiyonu yakaladı ve,

— Sevgili Salvatore, sana söylemeliyim, araba kullanmak konusunda çok yeteneksizsin. Bu işi boş ver. Gelecek bisikletçilerin olacak zaten, dedi.

Acqua Traverse'ye girdiğimizde kardeşim, Barbara, Remo ve Kurukafa tozun ortasında oynuyorlardı.

Bizi gördüklerinde oynamayı kestiler.

Babamın kamyonu da ihtiyarın arabası da yoktu.

Felice 127'sini garaja park etti.

Salvatore kendini arabadan dışarı attı, orada duran bisikletine atladı ve bana hiç bakmadan sürdü gitti.

Felice ön koltuğu yatırdı ve,

— Çık dışarı, diye kükredi.

Çıkmak istemiyordum.

Bir keresinde okulda jimnastik yaparken kullanılan o sopaların biriyle avluya bakan pencerelerden birini kırmıştım. Sınıf arkadaşlarımdan biri

olan Angelo Cantini'ye o camların kırılmaz olduğunu göstermek istemiştim. Oysa pencere binlerce minik cam kırığına dönüşmüştü. Müdür annemi okula çağırmış, konuşmak istemişti.

Annem geldiği zaman bana bakmış ve kulağıma eğilip şöyle demişti: "Biz ikimiz sonra hesaplaşacağız." Sonra da ben koridorda beklerken müdürün odasına girmişti.

O zaman da korkmuştum ama şimdiki durumumla karşılaştırılamazdı bile. Felice her şeyi anneme anlatacak, o da babama söyleyecekti. Babam acayip öfkelenecekti. İhtiyar da beni alıp kaçıracaktı.

— Dışarı çık, diye yineledi Felice.

Tüm cesaretimi toplayıp indim.

Utanıyordum. Şortum sırılsıklamdı.

Barbara bir elini ağzına götürdü. Remo, Kurukafa'nın yanına koştu. Maria gözlüğünü çıkarttı ve bluzuyla sildi.

Güneş o kadar parlaktı ki gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Arkamda Felice'nin ağır ayak seslerini duyuyordum. Barbara'nın annesi penceredeydi. Bir başka pencerede Kurukafa'nın annesi duruyordu. Boş gözlerle bana bakıyorlardı. Togo o tiz sesiyle havlamaya başlamasa ortalığa mutlak bir sessizlik egemen olacaktı. Kurukafa ona bir tekme atınca, Togo ciyaklayarak uzaklaştı.

Evin merdivenlerini tırmandım ve kapıyı açtım.

Kepenkler kapalı oldukları için evin içi loştu. Radyo açıktı. Vantilatör dönüyordu. Annem iç çamaşırlarıyla masaya oturmuş, patates soyuyordu. Peşimde Felice ile içeriye girişimi gördü. Bıçak elinden kaydı. Önce masaya, oradan da yere düştü.

— Ne oldu?

Felice elleriyle bir işaret yaptı, başını öne eğdi ve şöyle dedi:

— Yukardaydı. Çocuğun yanında.

Annem iskemleden kalktı, radyoyu kapattı, bir adım attı, sonra bir adım daha ve bana bakarak yere çöktü.

Ben deli gibi ağlamaya başladım.

Yanıma koştu ve kucakladı. Sımsıkı göğsüne bastırınca ıslak olduğumu anladı. Beni alıp iskemleye çıkarttı, soyulmuş kollarıma, bacaklarıma, kanayan dizlerime baktı. Sonra tişörtümü kaldırdı.

— Sana neler oldu, diye sordu.

— O! O... beni paraladı, diyerek Felice'yi gösterdim.

Annem döndü, Felice'ye şöyle bir baktı ve kükredi:

— Ona ne yaptın Allahın cezası!

Felice ellerini kaldırdı.

— Hiç. Ben ona ne yaptım ki? Alıp eve getirdim.

Annem gözlerini kıstı.

— Sen! Sen, nasıl cesaret edersin? Boynunun damarları şişmiş, sesi titremeye başlamıştı. Sen buna nasıl cesaret edersin? Ha? Sen benim oğlumu nasıl döversin piç kurusu! Felice'nin üstüne atladı.

Felice geriye kaçtı.

— Bir tek poposuna bir tekme attım. Ne olacak ki?

Annem onu tokatlamaya çalıştı. Felice annemi uzaklaştırmak için bileklerini tuttu ama annem dişi bir aslan kesilmişti.

— Rezil! Ben senin gözlerini oyarım!

— Onu çukurun dibinde buldum... Oğlanı kurtarmak istiyordu. Ben ona bir şey yapmadım; yeter, kes artık!

Annemin ayakları çıplaktı ama gene de Felice'nin taşaklarına bir tekme attı.

Zavallı Felice gargarayla lavabonun deliğinden çıkan ses arası acayip bir inleme koyverdi; ellerini organına götürdü ve dizüstü yere çöktü. Yüzünde acı ifadesi vardı, bağırmak istedi ama sesi çıkmadı; ciğerlerinde hava kalmamıştı.

Ben iskemlenin üzerindeydim, ağlamayı kestim.

İnsanın toplarına vurulunca nasıl acıdığını bilirdim. Anneminki gerçekten iyi bir darbe olmuştu.

Annem hiç acımadı. Lavabodan tavayı aldı, Felice'nin yüzüne indirdi. O uluyarak yere devrildi.

Annem tavayı yeniden kaldırdı; onu öldürmek istiyordu ama Felice onu bileğinden yakalayarak çekti. Annem yere düştü. Tava yerde kaydı. Felice bütün gövdesiyle annemin üstüne atladı.

Umutsuzluk içinde onu seyrediyordum.

— Bırak annemi! Bırak onu! Bıraksana! Felice annemin kolunu yakaladı, midesinin üstüne oturdu ve ancak o zaman annemi sabit tutmayı başardı.

Annem bir kedi gibi ısırıyor, tırmalıyordu. Çamaşırları sıyrılmıştı. Poposu, bacaklarının arasındaki siyah tüyler görünüyordu; giysisinin sırtı yırtılmış, bir göğsü kapkara başıyla dışarı fırlamıştı.

Felice durdu ve ona baktı.

Onun anneme nasıl baktığını gördüm.

İskemleden indim ve onu öldürmeye çalıştım. Üzerine atlayarak boğmaya kalkıştım.

O anda babamla ihtiyar içeri girdiler.

Babam Felice'nin üzerine atladı, bir kolunu yakaladı ve annemin üzerinden çekti.

Felice yere yuvarlanınca onunla beraber ben de düştüm.

Şakağımı sertçe taşa vurdum. Beynimin içinde bir düdüklü tencere ötmeye başladı, burun deliklerimde okulun banyosundakini andıran bir dezenfektan kokusu duydum. Gözlerimin önünde sarı lambalar yanıp sönmeye başladı.

Babam Felice'yi tekmeliyor, Felice masanın altına sürünüyor, ihtiyar ağzını kocaman açan, kollarını uzatan, ayaklarıyla iskemleleri havaya fırlatan babamı tutmaya çalışıyordu.

Beynimin içindeki ıslık öyle yüksekti ki, kendi ağlamamı bile duymuyordum.

Annem beni alıp odasına kaçırdı; dirseğiyle kapıyı kapattı ve yatağa yatırdı. Ağlamamı kesemiyordum. Hiç durmadan titriyordum, mosmor kesilmiştim. Annem kollarının arasında beni sarıyor ve sürekli,

— Bir şey yok. Bir şey yok. Geçti. Her şey bitti, diyordu.

Ağlarken gözlerimi Padre Pio'nun dolaba yapıştırılmış resminden alamıyordum. Rahip bana bakıyor ve sanki memnuniyetle gülümsüyordu.

Mutfakta babam, ihtiyar, Felice hep bir ağızdan avaz avaz bağırıyorlardı.

Sonra hep birlikte kapıyı çarparak çıkıp gittiler.

Eve sessizlik çöktü.

Güvercinler çatının altında gurulduyorlardı.

Buzdolabının vızıltısı. Ağustosböceklerinin ötüşü. Vantilatörün mırıltısı. İşte sessizlik buydu.

Annem şiş gözleriyle giyindi, omzundaki sıyrığa tentürdiyot sürdü, beni yıkadı, kuruladı, çarşafların altına soktu. Bir tane şekerli şeftali yedirdi ve yanıma uzandı. Elimi tuttu. Hiç konuşmadı.

Parmağımı bile kımıldatmaya halim yoktu. Alnımı annemin karnına dayadım ve gözlerimi yumdum.

Kapı açıldı.

— Nasıl?

Babamın sesi. Sanki doktorlar ölmek üzere olduğumu bildirmişler gibi alçak sesle konuşuyordu.

Annem saçlarımı okşadı.

— Başını vurdu. Ama şimdi uyuyor.

— Sen nasılsın?

— İyiyim.

— Emin misin?

— Evet. Ama o bizim evimize adımını bile atamaz. Michele'ye bir kere daha elini sürerse önce onu, sonra da seni öldürürüm.

— Ben onu hallettim. Gitmem gerekiyor.

Kapı kapandı.

Annem yanıma kıvrıldı ve kulağıma fısıldadı:

— Büyüdüğün zaman buradan gitmeli, asla dönmemelisin.

Geceydi.

Annem yoktu. Yanımda Maria uyuyordu. Saat komodinin üstünde tıklıyordu. Akreple yelkovan parlıyorlardı. Yastığa babamın kokusu sinmişti. Mutfağın beyaz ışığı kapının altından içeri süzülüyordu.

Orada kavga ediyorlardı.

Avukat Scardaccione Roma'dan gelmişti. İlk kez evimize geliyordu.

O öğleden sonra korkunç şeyler olmuştu. Öyle korkunç, öyle büyük olaylardı ki, insan artık öfkelenemezdi bile. Beni bir kenara bırakmışlardı.

Heyecanlı değildim. Kendimi güvende hissediyordum. Annem bizi kendi odasına kapamış, içeriye kimsenin girmesine izin vermemişti.

Başımdaki şişe elimi sürünce acıyordu ama başka bir acım kalmamıştı. Buna pek sevinemiyordum. Hasta olmadığımı keşfettikleri anda beni ihtiyarla aynı odada yatmaya zorlayabilirlerdi. Ben sonsuza kadar onların yatağında kalmak isterdim. Bir daha odadan çıkmadan, Salvatore'yi, Felice'yi, Filippo'yu asla görmeden yaşamak isterdim. Ama hiçbir şey değişmeyecekti.

Mutfaktan gelen sesleri duyuyordum. İhtiyar, avukat, berber, Kurukafa'nın babası ve babam. Etmeleri gereken bir telefon ve söyleyecekleri yüzünden tartışıyorlardı.

Başımı yastığın altına soktum.

Demir okyanusunda fırtına çıkışını, çivilerden oluşan dev dalgaların yükselişini, somun köpüklerinin sessizce batan beyaz otobüse çarpışlarını, içindeki canavarları, korkuyla camları yumrukladıklarını görüyordum.

Yapacak bir şey yoktu.

Camlar kırılmayan cinstendi.

Gözlerimi açtım.

— Michele, uyan. Babam yatağın kenarına oturmuş, beni dürtüyordu. Seninle konuşmam gerekiyor.

Karanlıktı ama bir ışık huzmesi tavanı aydınlatıyordu. Gözlerini göremediğim için kızgın olup olmadığını anlayamıyordum.

Mutfaktakiler konuşmaya devam ediyorlardı.

— Michele, bugün ne yaptın?

— Hiç.

— Saçmalama. Kızmıştı.

— Kötü bir şey yapmadım. Yemin ederim.

— Felice seni onun yanında bulmuş. Onu kurtarmaya çalıştığını söyledi.

Yatakta doğruldum.

— Hayır! Bu doğru değil! Sana yemin ederim. Onu dışarı çıkarttım ama sonra gene çukura koydum. Onu kurtarmak istemiyordum. Yalan söyleyen Felice!

— Kardeşin uyuyor, yavaş konuş. Maria yüzüstü uzanmış, yastığa sarılmıştı.

Fısıldadım:

— Bana inanmıyor musun?

Bana baktı. Gözleri karanlıkta bir köpeğinkiler gibi parlıyordu.

— Onu kaç kez gördün?

— Üç.

— Kaç kez?

— Dört.

— Seni yeniden görse tanır mı?

Durup düşündüm.

— Hayır. Görmüyor. Başını her zaman battaniyenin altında tutuyor.

— Ona adını verdin mi?

— Hayır.

— Konuştun mu?

— Hayır... Az.

— Sana ne dedi.

— Hiç. Tuhaf şeylerden söz ediyor. Ne dediği anlaşılmıyor.

— Peki, sen ona ne dedin?

— Hiç.

Ayağa kalktı. Gitmeye niyetliydi ama yeniden

yatağa oturdu.

— Beni iyi dinle. Şaka yapmıyorum. Oraya yeniden gidersen, seni gebertirim. Oraya bir kere daha çıkarsan, onlar seni beyninden vururlar. Sonra sertçe itekledi beni. Hepsi senin yüzünden.

Kekeledim.

— Oraya bir daha gitmeyeceğim. Yemin ederim.

— Benim başım üstüne yemin et.

— Sana yemin ederim.

— Bir daha gitmeyeceğime, senin başın üstüne yemin ederim, de.

— Senin başın üstüne yemin ederim, bir daha gitmeyeceğim, dedim.

— Babanın başı üstüne yemin ettin. Sonra sessizce yanımda oturmaya devam etti.

Mutfakta Barbara'nın babasıyla Felice bağrışıyorlardı.

Babam pencereden baktı.

— Onu unut. Artık o yok. Ve bu konuda hiç kimseyle konuşmamalısın. Asla.

— Anladım. Bir daha gitmeyeceğim.

Bir sigara yaktı.

— Bana hâlâ kızgın mısın, diye sordum.

— Hayır. Haydi uyu gene. Sigaradan derin bir soluk çekti ve elleriyle pencerenin önündeki çıkıntıya dayandı. Briyantinli saçları sokak lambasının ışığında parlıyordu. Ama Tanrı aşkına, neden öteki çocuklar uslu uslu otururken, sen gidip oralara burnunu sokuyorsun?

— Yani sen bana kızdın mı?

— Hayır, sana kızmadım. Saçmalama. Başını ellerinin arasına aldı, fısıldadı. İşler arapsaçına döndü. Başını sallıyordu. Bazen her şey yanlış yola sapmış gibi görünür ve... Sesi kırıktı, aradığı sözleri bulamıyordu. Michele, bütün dünya yanlış yola sapmış...

Ayağa kalktı, belini esnetti ve kapıya yöneldi.

— Sen uyu. Ben onların yanına gitmeliyim.

— Baba, bana bir şey söyler misin?

Sigarasını pencereden attı.

— Ne?

— Onu neden çukura koydunuz? Bunu bir türlü anlayamadım.

Kapının tokmağını tuttu, bana yanıt vermek istemediğini düşündüm ama sonra şöyle dedi:

— Sen Acqua Traverse'den gitmek istemiyor muydun?

— Evet.

— Pek yakında kente taşınacağız.

— Nereye gideceğiz?

— Kuzey'e. Sevindin mi?

Başımla evet işareti yaptım.

Yanıma geldi ve gözlerimin ta içine baktı. Soluğu şarap kokuyordu.

— Michele, şimdi seninle erkek erkeğe konuşacağım. Beni iyi dinle. Oraya bir daha gidersen, onu öldürecekler. Buna yemin ettiler. Onu vurmalarını istemiyorsan ve kente gitmeye gönüllüysen oraya dönme. Ve asla bu konuda kimseyle konuşma. Anladın mı?

— Anladım.

Başımı öptü.

— Şimdi uyu ve artık düşünme. Babanı seviyor musun?

— Evet.

— Bana yardımcı olmak istiyor musun?

— Evet.

— O halde her şeyi unut.

— Tamam.

— Haydi şimdi uyu. Farkına bile varmayan Maria'yı da öptü ve kapıyı yavaşça kapayarak odadan çıktı.

VII

Her şey altüst olmuştu.

Masanın üstü şişeler, kirli fincanlar, tabaklarla doluydu. Sinekler yiyecek artıklarının üstünde uçuşuyorlardı. İzmaritler küllüklerden taşıyordu; ne iskemleler, ne koltuklar yerlerindeydiler. Ortalık sigara kokuyordu.

Odamın kapısı aralıktı. İhtiyar giysileriyle kız kardeşimin yatağında uyuyordu. Bir kolunu yana atmıştı. Ağzı açıktı. Arada sırada yüzüne konan bir sineği kovuyordu. Babam benim yatağıma yatmış, başını duvara dayamıştı. Annem iki büklüm divanda uyuyordu. Beyaz yorganı üstüne çekmişti. Kara saçları, alnının bir parçası ve çıplak ayağı yorganın dışına çıkmıştı.

Evin kapısı ardına dek açıktı. Ilık bir esinti komodinin üstündeki gazeteyi hışırdatıyordu.

Horoz öttü.

Buzdolabını açtım. Sütü aldım, kendime bir bardak doldurup balkona çıktım. Merdivenlere oturup şafağın söküşünü seyrettim.

Canlı bir portakal rengi ufukta pamuk gibi yayı-

lan jelatinimsi eflatun renkle karışıyordu ama gök yüzünün yüksek yerlerine ulaşamıyordu. Oralarda gök, hâlâ simsiyahtı ve birkaç yıldız ışımayı sürdürüyordu.

Sütümü bitirdim, bardağımı basamağa bıraktım ve yola indim.

Kurukafa'nın topu bankın yanında duruyordu, ona bir tekme attım. İhtiyarın arabasının altına girdi.

Togo garajdan çıkıverdi. Hem esnedi hem de ağlamaklı bir havlama tutturdu. Sonra ayaklarını geriye uzatarak şöyle bir gerindi ve kuyruğunu sallayarak bana koştu.

Yere çömeldim.

— Nasılsın Togo?

Ağzıyla bir elimi tuttu ve beni çekti. Isırmıyordu ama gene de dişleri sivriydi.

— Nereye götürmek istiyorsun beni? Nereye gidiyoruz ha?

Peşinden garaja girdim. Çatının demir kirişlerine konmuş güvercinler uçuştu.

Bir köşede yuvası vardı, orada delik deşik bir gri battaniye duruyordu.

— Bana yuvanı mı göstermek istiyorsun?

Togo battaniyenin üzerine uzandı ve ızgaraya geçirilmiş tavuk gibi bana karnını açtı.

Ne istediğini biliyordum. Karnını okşadım, o da kımıldamadan yattı; yalnızca kuyruğu sallanıyordu.

Battaniye Filippo'nunkiyle aynıydı.

Kokladım; onun gibi kokmuyordu.

Köpek kokuyordu.

Yatağıma uzanmış Tex okuyordum.

Bütün gün odamda kalmıştım. Ateşim olduğu ve okula gitmediğim günlerde olduğu gibi. Bir ara Remo gelip maç yapmak isteyip istemediğimi sordu ama ona hayır dedim ve hasta olduğumu söyledim.

Annem her şey yeniden pırıl pırıl olana kadar evi baştan aşağı temizlemiş, sonra da Barbara'nın annesine gitmişti. Babam ve ihtiyar uyanır uyanmaz dışarı çıktılar.

Kız kardeşim koşarak odaya girdi ve sevinçle yatağın üstüne zıpladı. Arkasında bir şey gizliyordu.

— Bil bakalım Barbara bana ne ödünç verdi?

Dergimi indirdim.

— Bilmiyorum.

— Haydi, tahmin et!

— Bilmiyorum. Canım oyun oynamak istemiyordu.

Arkasından Ken'i çıkarttı. Bu uzun boylu ve kendini beğenmiş bebek Barbie'nin kocasıydı.

— Ben Paola'yı alayım, sen Ken'i. Bunları soyalım ve buzdolabına koyalım... O zaman birbirlerine sarılırlar, anladın mı?

— İçimden gelmiyor.

Beni sıkıştırdı:

— Neyin var?

— Yok bir şeyim. Beni rahat bırak, okuyorum.

— Amma sıkıcısın! Uflaya puflaya çekip gitti.

Yeniden okumaya koyuldum. Bu yeni bir sayıydı ve Remo'dan ödünç almıştım. Ama dikkatimi bir türlü konuya veremiyordum. Kitabı yere attım.

Filippo'yu düşünüyordum.

Şimdi ne yapacaktım? Ona döneceğim diye söz vermiştim ama yapamazdım; babama da yemin etmiştim.

Gidersem, onu öldürürlerdi.

Ama neden? Ben onu serbest bırakmayacaktım ki, yalnızca konuşuyordum onunla. Kötü bir şey de yapmıyordum.

Filippo beni bekliyordu. Orada, çukurun dibinde, ne zaman geleceğimi, köfte getireceğimi düşünüyordu.

— Gelemem, dedim yüksek sesle.

Son kez yanına gittiğimde ona şöyle demiştim: "Bak gördün mü nasıl geldim?" O da bana geleceğimi bildiğini söylemişti. Bunu ona söyleyen çamaşırcı ayılar değildi. "Bana söz vermiştin."

Onunla beş dakika konuşsam yeterdi. "Filippo, artık yanına gelemem. Yoksa seni öldürecekler. Bağışla ama benim suçum değil." Hiç olmazsa içi rahat ederdi. Oysa bu durumda, onu artık görmek istemediğimi, sözlerimi tutmadığımı düşünecekti. Bu doğru değildi. İçim içimi yiyordu.

Ben gidemezsem, bunu ona babam söyleyebilirdi. "Kusura bakma; Michele gelemiyor ve bu konuda verdiği sözü tutamıyor. Gelirse seni öldürecekler. Sana selam söyledi."

— Yeter artık onu unutmam gerekiyor, dedim odaya. Dergiyi aldım, banyoya gittim, tuvalete oturup okumaya devam ettim ama kalkmam gerekti.

Babam sokaktan bana sesleniyordu.

Şimdi ne istiyordu benden? Uslu durmuş, evden ayrılmamıştım. Şortumu çektim ve balkona çıktım.

— Buraya gel! Gel haydi! Bana inmem için işaret etti. Kamyonun yanında duruyordu. Annem, Maria, Kurukafa ve Barbara da oradaydılar.

Annem,

— İn, sana bir sürprizimiz var, dedi.

Filippo. Babam Filippo'yu kurtarmış olmalıydı.

Ve onu bana getirmişlerdi.

Kalbim duracaktı. Hemen merdivenlerden aşağı koştum.

— Nerede?

— Orada dur! Babam kamyona bindi ve sürprizi çıkarttı.

— Nasıl, diye sordu babam.

— Nasıl, diye yineledi annem.

Kıpkırmızı bir bisikletti, gidonu bir boğanın boynuzlarına benziyordu. Ön tekerleği küçüktü. Üç vitesliydi. Lastikleri özeldi. Selesi öyle uzundu ki, iki kişi bile binebilirdi.

Annem gene sordu:

— Ne oldu? Beğenmedin mi?

Başımla evet işareti yaptım.

Birkaç ay önce Lucignano'daki bisikletçide bunun benzerini görmüştüm. O daha çirkindi, gümüş rengi farı yoktu, ön tekerleği bu kadar küçük değildi. Dükkâna girip incelemiştim, uzun boylu, bıyıklı, gri önlüklü satıcı bana,

— Güzel, değil mi, demişti.

— Çok güzel.

— Bu elimizde son kaldı. Kaçırılmayacak bir fırsat. Neden annenden ve babandan bunu hediye olarak istemiyorsun?

— Çok isterdim...

— Eh, o halde?

— Benim zaten bisikletim var.

— Şu mu? Satıcı yüzünü buruşturarak dükkânın önündeki sokak lambasına dayadığım Hurda'yı göstermişti.

Kendimi temize çıkartmak için,

— Küçükken babamınmış, dedim.

— Değiştirme zamanı gelmiş. Annenlere söyle. Böyle bir hazineyle ne hava atarsın, düşün!

Oradan çekip gitmiştim. Kaç para olduğunu sormak aklıma bile gelmemişti.

Bu ise çok daha güzeldi.

Üzerinde Red Dragon yazılıydı.

Babama,

— Red Dragon ne demek, diye sordum.

Babam omuzlarını silkti ve,

— Annen bilir, dedi.

Annem ağzını örttü ve gülmeye başladı.

— Ne sersemsin, ben İngilizce mi biliyorum?

Babam bana baktı.

— Haydi ne duruyorsun? Binmiyor musun?

— Şimdi mi?

— Ya ne zaman, yarın mı bineceksin?

Herkesin önünde denemek istemiyordu canım.

— Onu eve götürebilir miyim?

Kurukafa üzerine biniverdi.

— Sen denemezsen, ben denerim.

Annem ona şöyle bir vurdu.

— İn çabuk o bisikletten, bu Michele'nin.

Babam,

— Gerçekten yukarı mı götürmek istiyorsun, diye sordu.

— Evet.

— Başarabilecek misin peki?

— Evet.

— Tamam, ama yalnızca bugünlük.

Annem söze karıştı:

— Sen deli misin Pino? Bisiklet eve girer mi? Yerleri çizer!

— Dikkat eder.

Kız kardeşim gözlüğünü aldı, yere fırlattı ve ağlamaya başladı.

Babam öfkeyle,

— Maria, çabuk o gözlüğü yerden al, dedi.

Kardeşim kollarını göğsünde kavuşturdu.

— Hayır! Almayacağım işte! Bu haksızlık! Her şey Michele'nin; bana hiçbir şey alınmıyor!

— Sen de sıranı bekle, diyen babam kamyondan mavi kâğıda sarılmış, kocaman kurdelesi olan bir paket çıkarttı.

— Bu da senin için.

Maria gözlüğünü taktı, düğümü açmayı denedi ama beceremeyince dişleriyle koparmaya kalkıştı.

— Dur! Bu güzel bir kâğıt, saklarız, diyen annem kurdeleyi çözüp kâğıdı aldı.

Paketten başında tacı, üstünde beyaz, dantelli, dar ve kolsuz giysisi olan Barbie çıktı.

Maria düşüp bayılıyordu neredeyse.

— Balerin Barbie!.. Kardeşim iyice gevşemişti. Harika bu!

Babam kamyonun tentesini kapattı.

— Artık bu hediyeler sizi on yıl idare eder, dedi.

Ben ve Maria evin merdivenlerini tırmandık. Ben, sırtımda bisikletimle, o elinde Balerin Barbie'siyle.

— Çok güzel değil mi, dedi Maria bebeğe bakarak.

— Evet. Ona ne ad koyacaksın?

— Barbara.

— Neden Barbara?

— Çünkü Barbara büyüyünce Barbie gibi olacağını söyledi. Zaten Barbie; Barbara'nın İngilizcesi.

— Ya gariban Zavallıcık'ı ne yapacaksın; atacak

mısın?

— Hayır. O da hizmetçilik yapacak. Sonra bana baktı ve sordu: Sen hediyeni beğenmedin mi?

— Evet, ama başka bir şey bekliyordum.

O gece ihtiyarla uyudum.

Tam yatağa yatmıştım ve Tex'i okumayı bitiriyordum ki, odaya girdi. Yirmi yaş daha yaşlanmış gibiydi. Zaten çökük olan yüzü iyice kurukafaya benzemişti.

— Uyuyor musun, diyerek esnedi.

Dergimi kapattım ve duvara doğru döndüm.

— Hayır.

— Ahhhh. Piştim! Yatağın başucundaki lambayı yaktı ve soyunmaya başladı. Gide gele kimbilir kaç kilometre yol yaptım. Sırtım nasıl da ağrıyor. Uyumam lazım. Pantolonunu havaya kaldırdı, inceledi ve yüzünü kırıştırdı. Gardırobumu yenilemem gerekiyor. Sonra çizmelerini ve çoraplarını alıp pencerenin dışına koydu.

Ayakları kokuyordu.

Valizini karıştırdı, Stock 84 şişesini çıkarttı ve kafasına dikti. Gene yüzünü buruşturdu ve eliyle ağzını sildi.

— Amma da iğrençmiş! Dosyayı aldı, açtı, fotoğraflara baktı ve sordu: Oğlumu görmek ister misin? Bana bir fotoğraf uzattı.

Eşyalarını karıştırdığım sabah gördüğüm fotoğraftı. Tamirci tulumu içinde Francesco.

— Güzel çocuk, değil mi?

— Evet.

— Burada gene iyi, sonra çok zayıfladı.

Pencereden kahverengi bir pervane girdi ve

lambaya çarpıp durmaya başladı. Yandıkça acayip bir ses çıkıyordu.

İhtiyar bir gazete aldı ve onu duvara vurup öldürdü.

— Bu boktan kelebekler. Sonra bana bir fotoğraf daha verdi. Evim.

Pencereleri kırmızıya boyalı alçak bir evdi. Samandan yapılmış gibi duran çatının arkasından dört tane palmiye yükseliyordu. Kapıda sarı bikini giymiş zenci bir kız oturuyordu. Uzun saçları vardı ve ellerinin arasında kupa kazanmış gibi kocaman bir jambon but tutuyordu. Evin yanında küçük, kare bir garaj, yanında da kocaman, beyaz, üstü açık camları füme bir araba duruyordu.

— Bu araba ne marka, diye sordum.

— Cadillac.. İkinci el satın almıştım. Mükemmeldi. Yalnızca tekerleklerini değiştirdim. Gömleğini çıkarttı. Harika bir alışveriş olmuştu.

— Peki o zenci kim?

Yatağa uzandı.

— Karım.

— Senin karın zenci mi?

— Evet. Eskisini bıraktım. Bu yirmi üç yaşında. Taze bir çiçek gibi. Adı Sonia. Senin o jambon sandığın şey de *speck*[1]. Venedik bölgesinin özelliğidir. Onu İtalya'dan getirmiştim. Brezilya'da bulunmaz ve müthiş lezzetli bir şeydir. Götürmek başlı başına bir dert oldu. Gümrükte durdurdular. İçinde eroin olduğunu sandıkları için açmak istediler... Haydi neyse, ışığı kapatıyorum. Yorgunum.

Odaya karanlık çöktü. Soluk alışını ve ağzıyla acayip sesler çıkartışını duyuyordum.

Derken ansızın şöyle dedi:

[1] Bavyera ve Tirollere özgü tuzlu ve çiğ jambon.

— Oraların nasıl olduğunu bilmezsin. Hayat çok ucuzdur. İşine yarayacak her şey bedavadır. Bütün bir gün bir bok yapmadan otursun. Bu boktan memlekete hiç benzemez. Ben bu memleketle işimi bitirdim.

— Brezilya nerede, diye sordum.

— Uzakta. Çok uzakta. İyi geceler, altın rüyalar.

— İyi geceler.

VIII

Ve her şey durdu.

Bir peri Acqua Traverse'yi uyutmuştu. Günler birbiri ardına aynı sıcaklık, aynı tekdüzelik ve aynı sonsuzlukla akıp gidiyordu.

Büyükler akşamları bile çıkmaz olmuşlardı. Eskiden akşam yemeğinden sonra masaları dışarı çıkartıp kâğıt oynarlardı. Şimdi hepsi içeride kalıyordu. Felice görünmez olmuştu. Babam bütün gün yatakta tembellik yapıyor, yalnızca ihtiyarla konuşuyordu. Annem yemek yapıyordu. Salvatore evine kapanmıştı.

Yeni bisikletime biniyordum. Herkes denemek istiyordu. Kurukafa tek tekerlek üstünde bütün Acqua Traverse'yi dolaşabiliyordu. Ben iki metre bile gidemiyordum.

Çoğunlukla yalnız başıma takılıyordum. Kuru nehir yatağının ötesine gidiyor, tarlaların arasından geçen ve beni uzaklara götüren tozlu yollara dalıyor, hiçbir şeyin olmadığı, yalnızca yıkık direklerin, paslanmış dikenli tellerin olduğu yerlere varıyordum. Çok uzaklarda kırmızı biçerdöverler tarlalardan

yükselen sıcak dalgasının içinde gidip geliyorlardı.

Sanki Tanrı dünyanın saçlarını sıfıra vurmuştu. Arada sırada buğday dolu kamyonlar Acqua Traverse'den geçiyorlar, arkalarında kara dumanlar bırakıyorlardı.

Sokakta olduğum zaman herkes beni gözlüyor gibime geliyordu. Sanki pencerenin tülü arkasından Barbara'nın annesi gizlice bana bakıyor, Kurukafa beni göstererek Remo'ya bir şeyler fısıldıyor, Barbara bana acayip acayip gülüyordu. Yalnız olduğum ve keçiboynuzuna oturduğum ya da bisikletimle uzaklaştığım zaman bile bu izlenim beni terk etmiyordu. Başak denizinin dalgaları arasında kendime bir yol açtığımda ve çevremde gökyüzünden başka bir şey kalmadığında bile binlerce gözün beni seyrettiğini sanıyordum.

Gitmiyorum, sakin olun. Bu konuda yeminliyim.

Ama tepe oradaydı, beni bekliyordu.

Melichetti'nin çiftliğine giden yolu aşındırmaya başladım. Her gün kendim bile farkına varmadan biraz daha uzağa gidiyordum.

Filippo beni unutmuştu. Bunu hissediyordum.

Ona düşüncelerimle ulaşmaya çalışıyordum.

Filippo? Filippo? Beni duyuyor musun?

Gelemem. Yapamam.

Beni düşünmüyordu.

Belki de ölmüştü. Belki de artık yoktu.

Bir gün öğle yemeğimi yedim ve okumak üzere yatağıma uzandım. Işık kepenklerden süzülüyor, kızgın odamı aydınlatıyordu. Ağustosböcekleri hiç susmuyordu. *Tiramolla* dergisi elimde uyuyakaldım.

Düşümde geceydi ama benim gözlerim gene de

görebiliyordu. Tepeler karanlıkta hareket ediyorlardı. Bir halının altındaki kaplumbağalar gibi çok yavaş ilerliyorlardı. Sonra hepsi birden gözlerini açıyor ve doğruluyorlardı. Gözleri buğdayların arasındaki kırmızı deliklerdi, görünmediklerinden emindiler. Tepeler. Topraktan oluşmuş bu devler üzerlerindeki başaklarla örtülü tarlaları dalgalandırarak üzerime kapanıyor ve beni gömüyorlardı.

Ter içinde uyandım. Gidip buzdolabından su aldım. Hâlâ devleri görüyordum.

Çıkıp Hurda'ya bindim.

Terk edilmiş eve çıkan patikanın önündeydim.

Tepe oracıktaydı. Sıcağın pusu altında kalmıştı. Tam zirvede, buğdayların arasında iki göz varmış gibi geldi ama bunlar toprağın katmanlarından oluşan ışık lekeleriydi. Güneş alçalmaya ve serinlemeye başlamıştı. Tepenin gölgesi yavaş yavaş ovaya seriliyordu.

Çıkabilirdim.

Ama babamın sesi beni engelliyordu: "Beni iyi dinle. Oraya dönersen, onu öldürürler. Buna yemin ettiler."

Kim? Yemin eden kimdi? Onu kim öldürürdü?

İhtiyar mı? Hayır, o olamazdı. O yeterince güçlü değildi.

Onlar, toprak devleri. Tepenin efendileri. Şimdi tarlalara uzanmışlar ve görünmez olmuşlardı ama geceleri uyanıyorlar ve tarlaları aşıyorlardı. Filippo'nun yanına gitmeye kalkarsam gündüz olmasına rağmen okyanus dalgaları gibi ayaklanırlar ve oraya varırlar, topraklarını çukura boşaltırlar ve onu gömerlerdi.

Geri dön Michele. Geri dön, dedi kız kardeşimin incecik sesi.

Bisikletimi çevirdim ve buğdayların, deliklerin arasına attım kendimi; umutsuzca pedallara asılıyor, o lanet olası canavarların sırtını ezdiğimi umarak ilerliyordum.

Kuru nehrin bir kayasının altına gizlenmiştim.

Terliyordum. Sinekler beni rahat bırakmıyorlardı.

Kurukafa hepsinin yerini bulmuştu. Bir tek ben kalmıştım. Şimdi iş zorlaşmıştı. Hızla fırlamam, hiç durmadan ilerlemem, arız tarlasını aşmam, keçiboynuzuna varmam ve haykırmam gerekiyordu:

— Sobe!

Ama Kurukafa orada, ağacın yakınındaydı ve tazı gibi havayı kokluyordu. Çıktığım an beni görür, dört adımda ağaca varır ve sobelerdi.

Koşmam gerekiyordu, o kadar; başarabilirdim, başaramazsam da ne olurdu ki!

Tam fırlayacaktım ki arkamda kara bir gölge belirdi.

Kurukafa!

Hayır, Salvatore idi.

— Biraz ileri git, yoksa beni görecek. Şurada.

Yer açtım ve o da kayanın altına sığındı.

İstemeden ağzımdan kaçtı:

— Ötekiler?

— Hepsini buldu. Bir tek ikimiz kaldık.

Felice'nin olayından beri ilk kez konuşuyorduk.

Kurukafa neden kavga ettiğimizi sormuştu.

"Kavga etmedik. Salvatore'den hoşlanmıyorum," demiştim.

Kurukafa bir kolunu omzuma atmış ve, "Aferin. O manyağın teki," demişti.

Salvatore eliyle alnındaki teri sildi.

— Kim sobeleyecek?

— Sen git.

— Neden?

— Çünkü sen daha hızlı koşarsın.

— Ben uzaksa daha hızlı koşarım ama keçiboynuzuna kadar sen daha önce varırsın.

Sustum.

— Bir fikrim var, dedi. İkimiz birlikte fırlayalım. Kurukafa çıktığında ben onun önüne durayım ve sen gidip ağacı sobele. Onu kandırmış oluruz, ne dersin?

— İyi fikir. O aptalı kandırmak için tek yol bu.

Gülümsedim.

Bana baktı ve elini uzattı.

— Barıştık mı?

— Tamam. Elini sıktım.

— Biliyor musun, Destani artık bizim sınıfa gelmiyor. Bu yıl yeni bir öğretmenimiz olacak.

— Kim söyledi bunu?

— Teyzem müdürle konuşmuş. Güzel bir kadın olduğunu söylemiş. Belki de Destani gibi hırpalamaz bizi.

Yerden bir tutam ot kopardım.

— Benim için fark etmez.

— Neden?

— Biz Acqua Traverse'den gidiyoruz.

Salvatore şaşkınlıkla bana baktı.

— Nereye gidiyorsunuz?

— Kuzey'e.

— Nereye peki?

Attım kafadan:

— Pavia'ya.

— Peki Pavia nerede?

Omuzlarımı silktim.

— Bilmiyorum. Ama büyük bir apartmanın en üst katında oturacağız. Babam 131 Mirafiori alacak. Ben de okula orada gideceğim.

Salvatore bir taş aldı ve bir elinden ötekine geçirdi.

— Bir daha dönmeyecek misin?

— Hayır.

— Peki öğretmeni görmeyecek misin?

Toprağa baktım.

— Hayır.

Fısıldadı:

— Üzüldüm. Sonra yüzüme baktı. Hazır mısın, dedi.

— Hazırım.

— Haydi gidiyoruz. Sakın durma. Üç deyince.

— Bir, iki, üç. İkimiz birden fırladık.

— İşte! İşte şuradalar, diye bağırdı keçiboynuzunun tepesine tünemiş olan Remo.

Kurukafa hiçbir şey yapamadı. Çok hızlıydık Aynı anda ağaca vardık ve haykırdık:

— Sobe!

IX

Uyandığımızda dört bir yan kurşuni bir tüle bürünmüştü. Sıcaktı, nemliydi, ani esintiler boğucu sıcağı dağıtıyorlardı. Geceleyin ufka yerleşen büyük ve öfkeli bulutlar Acqua Traverse'ye doğru yola koyulmuşlardı.

Büyülenmiş gibi onları seyre koyulmuştuk. Gökten su inebileceğini unutmuştuk.

Garajın saçağı altındaydık. Buğday çuvallarının üstüne uzanmış, başımı ellerimin arasına almış sakin sakin kovan kuran arıları seyrediyordum. Ötekiler sobanın yanında çember halinde oturuyorlardı. Salvatore traktörün demir taburesine tünemiş, ayaklarını direksiyona dayamıştı.

Bu arıları seviyordum. Remo on kez taşla yuvalarını bozmuştu ama o inatçılar aynı noktaya geri geliyor ve tente ile saçağın arasına kovan kuruyorlardı. Samanı ve tahtayı tükürükleriyle hamur yapıyorlar, kartona benzeyen bir kovan oluşturuyorlardı.

Ötekiler çene çalıyorlardı ama ben onlara kulak vermiyordum. Kurukafa her zamanki gibi yüksek sesle konuşuyor, Salvatore sessizce dinliyordu.

Yağmur başlasa sevinecektim, artık kimsenin kuraklığa dayanacak hali kalmamıştı.

Barbara'nın,

— Neden Lucignano'ya gidip dondurma yemiyoruz? Param var... dediğini duydum.

— Bizim için de paran var mı?

— Hayır. Yetmez. Belki iki külah alabilirim.

— O zaman bizim Lucignano'da işimiz ne? Senin dondurma tıkınıp daha da şişkolaşmanı seyretmek için mi geleceğiz?

Bu arılar neden kovan yapıyorlardı? Kim öğretmişti onlara bunu yapmayı?

"Bunu bilirler. Onların doğasında var," demişti bir sorduğumda babam.

Kız kardeşim yanıma geldi ve,

— Ben eve gidiyorum. Sen ne yapıyorsun, dedi.

— Buradayım.

— Tamam. Gidip kendime tereyağlı ve şekerli ekmek yapacağım. Hoşçakal. Peşinde Togo ile çekip gitti.

Peki benim doğamda ne vardı? Ben ne yapmayı biliyordum?

— Ne yapıyoruz, diye sordu Remo. Yakartop oynayalım mı?

Ben de keçiboynuzuna tırmanmayı biliyordum. Bunu çok iyi biliyordum ve bana bunu kimse öğretmemişti.

Kurukafa kalktı, topa bir tekme savurdu, yolun öteki tarafına fırlattı.

— Çocuklar, harika bir fikrim var. Neden geçen sefer gittiğimiz yere gitmiyoruz?

Belki Maria'ya yetişebilir, kendime tereyağlı ve tozşekerli bir dilim ekmek hazırlayabilirdim ama karnım aç değildi.

— Nereye?

— Tepeye.

— Hangi tepeye?

— Terk edilmiş eve. Melichetti'nin çiftliğinin karşısında olan.

Döndüm. Bedenim ansızın canlandı, kalbim deli gibi çarpmaya, midem ezilip büzülmeye başladı.

Barbara pek gönüllü değildi.

— Oraya ne yapmaya gidiyoruz ki? Çok uzak. Ya yağmur başlarsa?

Kurukafa kızı alaya aldı:

— Yağmur yağarsa? Islanırız! Zaten kimse sana gel dememişti ki!

Remo da hevesli görünmüyordu.

— Ne yapacağız ki orada?

— Evi keşfederiz. Geçen sefer bir tek Michele girmişti.

Remo bana bir şeyler söyledi.

Ona baktım.

— Ne? Anlamadım?

— Evin içinde ne var, diye sordu.

— Nasıl?

Konuşamıyordum, ağzım kupkuru olmuştu. Kekeledim.

— Hiç... Bilmem... Sanki buz gibi bir su başımdan omuzlarıma, oradan belime doğru akıyordu. Bir-iki eski eşya, bir mutfak, onun gibi bir şeyler...

Kurukafa, Salvatore'ye döndü:

— Gidiyor muyuz?

— Hayır, canım istemiyor. Salvatore başını salladı. Barbara haklı, çok uzak.

— Ben gidiyorum. Orayı gizli üssümüz yapabiliriz. Kurukafa traktöre dayalı bisikletini aldı. Gelmek isteyen gelir. İstemeyen gelmez. Remo'ya dön-

dü. Sen ne yapıyorsun?

— Geliyorum. Remo kalktı ve Barbara'ya sordu: Sen geliyor musun?

— Yarış yapmazsanız, gelirim.

Kurukafa yarış marış yok, diye söz verince yeniden Salvatore'ye döndü. Sen gelmiyor musun?

Ben tek söz etmeden, öylece duruyordum.

— Ben Michele ile kalıyorum, diyen Salvatore gözlerimin içine baktı, sen ne yapıyorsun, gidiyor musun, diye sordu.

Ayağa kalktım ve,

— Evet gidiyorum, dedim.

Salvatore, traktörden indi,

— Tamam o zaman, gidelim, dedi.

İlk seferinde olduğu gibi hep birlikte tepeye doğru ilerliyorduk.

Kızılderili sırasına girmiştik. Bir tek kardeşim yoktu.

Hava ağırdı ve gökyüzünü hiç doğal olmayan kızıl bir renk sarmıştı. Az önce ufukta birbirlerinin üzerine binmiş olan bulutlar şimdi bizim üzerimize doğru geliyorlar ve savaş öncesi atlılar gibi birbirlerini itiyorlardı. Boğucu ve büyüktüler. Güneş, önünde bir perde varmışçasına donuk ve bulanıktı. Hava ne sıcak, ne de soğuktu ama rüzgâr esiyordu. Yolun kenarlarında ve tarlalarda ekinler balyalanmış, satranç tahtasının taşları gibi dizilmişlerdi. Biçerdöverin geçmediği yerlerde buğdayların oluşturduğu uzun şeritler görünüyordu.

Remo kaygıyla ufka bakıyordu.

— Şimdi yağmur başlayacak.

Tepeye yaklaştıkça kendimi daha kötü hissediyordum. Mideme bir ağırlık biniyordu. Kahvaltıdan arta kalanlar midemde dönüp duruyordu. Boğulacakmışım gibi geliyor, sırtım ve ensem terliyordu.

Ben ne yapıyordum? Her çevirdiğim pedal yeminimin un ufak olan kırıntılarıydı.

"Beni dinle Michele, oraya bir daha dönmeyeceksin. Dönersen, onu öldürürler. Senin yüzünden."

"Dönmeyeceğim."

"Başımın üstüne yemin et."

"Yemin ediyorum."

"Başının üstüne yemin ediyorum ki bir daha dönmeyeceğim, de."

"Başının üstüne yemin ediyorum ki bir daha dönmeyeceğim."

Yeminimi bozuyordum, Filippo'ya gidiyordum ve beni orada görürlerse, onu öldüreceklerdi.

Geri gitmek istiyordum ama ayaklarım hâlâ pedal çeviriyor ve karşı konulmaz bir güç beni tepeye sürüklüyordu.

Uzakta gümbürdeyen gök gürültüsü sessizliği bozdu.

— Eve dönelim, dedi Barbara, sanki düşüncelerimi okumuşçasına.

Ona yankı yaptım.

— Eve dönelim.

Kurukafa bize hava yaparak önümüze geçti.

— Bir lokmacık yağmur yüzünden altınıza yapacaksanız, dönün daha iyi.

Barbara'yla birbirimize bakarak pedal çevirmeyi sürdürdük.

Rüzgâr artıyordu. Tarlaların üzerinde esiyor, yere dökülen buğdaylar savruluyordu. Bisikletleri düz tutmak zorlaşıyordu, esinti bizi yolun dışına atıyordu.

— İşte geldik, hani uzaktı? Kurukafa çakılların üstünde ani bir kalkış yaptı.

Eve çıkan patika tam karşımızdaydı.

Salvatore bana baktı ve sordu:

— Gidiyor muyuz?

— Evet, gidiyoruz.

Yokuşu tırmanmaya başladık. Ötekilere yetişmekte güçlük çekiyordum. Red Dragon bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Kabul etmek istemiyordum ama öyleydi. Kendini yukarı doğru çeksen gidon ağzına giriyor, vites değiştirsen zincir çıkıyordu. Geriden kalmamak için daha fazla güç harcamam gerekiyordu.

Sağımızdaki tarlalardan bir karga sürüsü yükseldi. Bağrışıp çağrışıyorlar, kendilerini rüzgâra bırakarak kanatlarını açmış daireler çiziyorlardı.

Güneş kurşuniliğe yenik düşmüştü, ortalık ansızın akşam olmuş gibi kararmıştı. Bir gök gürültüsü. Bir tane daha. Bulutlar yuvarlanıyor, birbirlerine sarmalanıyordu. Arada sırada havai fişek patlamışçasına ortalık aydınlanıyordu.

Fırtına yaklaşıyordu.

Ya Filippo öldüyse?

Çukurun dibinde bembeyaz bir ceset. Üzerini sinekler kaplamış, kurtlar ve solucanlarla şişmiş, elleri kurumuş, dudakları sert ve gri bir ceset.

Hayır, ölmüş olamazdı.

Ya beni tanımazsa? Ya benimle konuşmak istemezse?

"Filippo, benim Michele. Döndüm. Sana söz vermiştim, döndüm işte."

"Sen Michele değilsin. Michele öldü. Benim gibi bir çukurun dibinde yatıyor. Defol."

Önümüzde vadi açılmıştı. Sessiz ve donuktu.

Kuşlar ve ağustosböcekleri susmuştu.

Meşelerin arasından geçerken büyük ve ağır bir damla alnıma, bir başkası koluma, bir başkası da sırtıma düştü; sonra ansızın fırtına başladı.

Çok hızlı ve yoğun bir yağmur indi. Sağanak ağaçları dövüyor, rüzgâr dallar ve yapraklar arasında ıslıklar çalıyor, toprak suyu kuru bir sünger gibi emiyor, damlalar çatlak toprağa çarpıp sekerken görünmez oluyor, yıldırımlar tarlalara düşüyordu.

— Saklanalım, diye haykırdı Kurukafa. Hızlanalım!

Hızlanmıştım ama sucuk gibi ıslanmıştık bile. Herhangi bir tuhaflık ya da 127'yi görür müyüm diye bir ara yavaşladım ama gene de durmadım.

Ortalıkta ne bir otomobil ne bir tuhaflık vardı.

Onlar ahıra daldılar. Çukur oracıkta, böğürtlenlerin arkasındaydı; koşmak, kapağı açmak ve Filippo'yu görmek istiyordum ama onları izlemek zorundaydım.

Ötekiler ayakta zıplayıp duruyorlardı; fırtına onları eğlendirmişti. Tişörtlerimizi çıkarttık, sıktık. Barbara tişörtünü önden havaya kaldırdı, yoksa memeleri görünecekti.

Hepsi sinirli sinirli gülüyorlar, üşüyen kollarını sıvazlıyorlar, dışarı bakıyorlardı. Gökyüzü delinmiş gibiydi. Gök gürültülerinin gümbürtüsü arasında yıldırımlar yerle göğü birbirine bağlıyordu. Açıklık birkaç dakika göle dönüştü; vadinin yamaçlarında kızıl toprakla karışmış seller iniyordu.

Filippo korkudan ölüyor olmalıydı. Bütün bu su çukurun içine doluyordu ve yağmur kesilmezse boğulabilirdi. Yağışın gürültüsü ondüle saçağı döverken kulakları sağır olabilirdi.

Onun yanına gitmeliydim.

Kendi sesimin,

— Yukarda bir motor vardı, dediğini duydum.

Hepsi dönüp bana baktı.

— Evet, bir motor...

Kurukafa karınca yuvasının üstüne oturmuş gibi havaya zıpladı.

— Motosiklet mi?

— Evet.

— Nerede duruyor?

— Yukarki katta. Son odada.

— Ne işi var onun orada?

Omuzlarımı silktim.

— Bilmiyorum.

— Sence hâlâ işliyor mudur?

— Olabilir.

Salvatore bana baktı; dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı.

— Peki bunu neden bize şimdiye dek söylemedin?

Kurukafa başını eğdi.

— Doğru! Neden söylemedin, ha?

Yutkundum.

— İşime gelmedi. Sen beni cezalandırmıştın.

Gözlerinden bir onaylama ışığı gelip geçti.

— Gidip görelim. Bir de işliyorsa...

Kurukafa, Salvatore, Remo ahırdan dışarı fırladılar; başlarını elleriyle koruyarak ve birbirlerini su dolu çukurlara iterek koştular.

Barbara da çıkıyordu ama yağmurun altında durdu.

— Sen gelmiyor musun, diye sordu.

— Geliyorum. Sen git.

Yağmurdan ıslanan saçları kirli spagettiler gibi omuzlarına dökülüyordu.

— Seni beklememi istemez misin?

— Hayır, git. Hemen geleceğim.

— Tamam. Koşmaya başladı.

Evin çevresini dolaştım, dikenlerin arasından geçtim. Kalbim küt küt atıyor, bacaklarım titriyordu. Minik alana girdim. Yağmur burayı altüst etmişti.

Çukur açıktı.

Ne kapak, ne şilte vardı.

Su tepemden iniyor, şortumun ve külotumun içine giriyor, saçlarım alnıma yapışıyordu; çukur orada kara toprağın ortasında bir ağız gibi açıktı, yaklaştıkça daha zor nefes alır olmuştum; ben yumruklarımı sıkarken gökler yerlere iniyor, kızgın acı dalgaları boğazımı yakıyordu.

Bir şeylerin değişeceğini umarak, gözlerimi kapayıp yeniden açtım.

Çukur hâlâ oradaydı. Bir lavabo deliği gibi karanlıktı.

Sarsılarak yaklaştım. Ayaklarım çamura battı. Kurulamak için bir elimi yüzümde gezdirdim. Neredeyse yere yuvarlanacaktım ama hâlâ ilerlemeye uğraşıyordum.

Yok. Bakma. Çek git.

Durdum.

Git. Git, bak.

Yapamayacağım.

Çamura batan sandaletlerime baktım. Bir adım at, dedim kendime. Yaptım. Bir adım daha at. Bunu da yaptım. Aferin. Bir adım, bir adım daha. Ve çukur ayaklarımın dibindeydi.

Geldin.

Şimdi bir tek içeriye bakmak kalmıştı.

Çukurda kimse olmadığına emindim.

Başımı kaldırdım ve baktım.

Öyleydi. Hiçbir şey yoktu. Kova ve tencere bile yoktu. Yalnızca kirli su ve çamura batmış bir battaniye.

Onu götürmüşlerdi. Bana bir şey söylemeden. Beni uyarmadan.

Gitmişti ve ben onunla vedalaşmamıştım bile.

Neredeydi? Bunu bilmiyordum ama tek bildiğim onun bana ait olduğu ve buna aldırmadan onu alıp götürdükleriydi.

— Neredesin, diye haykırdım yağmurun altında.

Dizlerimin üstüne düştüm. Parmaklarımı çamura sapladım.

— Motosiklet yok.

Döndüm.

Salvatore.

Ayaktaydı. Benden birkaç metre ötede, tişörtü sırılsıklam, şortu çamura bulanmış durumda duruyordu.

— Motor yoktu değil mi?

Boğazımdan hırıltıyla karışık bir hayır çıktı.

Çukuru gösterdi.

— Orada mı duruyordu?

Başımla evet işareti yaptım ve kekeledim.

— Onu götürmüşler.

Salvatore yanıma geldi, çukura baktı ve gözlerini bana dikti.

— Ben nerede olduğunu biliyorum, dedi.

Yavaşça başımı kaldırdım.

— Nerede?

— Melichetti'de. Aşağıda.

— Nereden biliyorsun?

— Dün duydum. Babam senin babanla ve o Romalıyla konuşuyordu. Çalışma odasının kapısının arkasına gizlendim ve onları dinledim. Yerini değiştirmişler. Pazarlıkta anlaşamamışlar. Islak kâkülleri yana çekti. Burasının artık güvenli olmadığından söz ediyorlardı.

Fırtına dinmişti.

Başladığı hızla bitmişti.

Bizden uzaklara gitmişti. Tarlaları suya boğarak ilerliyor, kendi yolunda yürüyordu.

Patikadan iniyorduk.

Hava öyle temizdi ki, uzaklarda kızıl ovanın ötesinde yeşil bir çizgi görünüyordu. Deniz. Acqua Traverse'den ilk kez denizi görüyordum.

Sağanak arkasında taze ot ve ıslak toprak kokusuyla, biraz serinlik bırakmıştı. Gökyüzünde kalan bulutlar bembeyaz, dağınıktı, güneş yeniden gözlerimizi kamaştırmaya başlamıştı bile. Kuşlar yeniden cıvıldaşıyor, sanki ötüş yarışması yapıyorlardı.

Kurukafa'ya, şaka yaptığımı söylemiştim.

— Boktan bir şakaydı, diye yanıtlamıştı beni.

Artık bunca uzak o tepeye ve içinde ilginç hiçbir şey olmayan şu yıkıntıya kimsenin gelmeyeceğini düşünmüştüm. Bu gizli vadi uğursuzluk getiriyordu.

Pazarlıkta anlaşamadıkları ve bu çukur artık güvenli sayılmayacağı için Filippo, Melichetti'nin domuzlarının ağılını boylamıştı; büyükler aralarında böyle konuşmuşlardı. Benim uydurduğum tepenin efendileriyle canavarların bu işle hiç ilgisi yoktu.

"Bu canavar masallarını kes artık Michele. Canavar diye bir şey yoktur. Sen canavarlardan değil, insanlardan kork," demişti babam.

Hepsi onun suçuydu. Babam Filippo'yu serbest bırakmamıştı ve bırakmayacaktı da.

Kediler, kertenkele yakaladıklarında onunla oynarlar, hayvanın bütün iç organları dışarı dökülse, kuyruğu kopsa bile oynamayı sürdürürler. Serbest bırakır gibi yapar, oturur, sessizce izler, sonra yeniden bir darbe indirirler, hayvan ölene kadar didişirler ve ölür ölmez de sanki iğrenmiş gibi patilerinin ucuyla şöyle bir dokunup yanından uzaklaşıp giderler.

Kulakları sağır eden bir gürültü, metalik bir gümbürtü sessizliği yırttı ve her şeyi unutturdu.

Barbara gökyüzünü göstererek bağırdı:

— Bakın! Bakın!

Tepenin arkasından iki helikopter göründü. İki demir yusufçuk, yanlarında jandarma yazan iki büyük mavi yusufçuk.

Üzerimize doğru alçaldılar, biz kollarımızı sallayarak bağrışınca birbirlerine yaklaşıp aynı anda döndüler; bize ne kadar marifetli olduklarını göstermeye çalışır gibiydiler; sonra da tarlaların üzerinde yükselip Acqua Traverse'yi aştılar ve ufukta görünmez oldular.

Büyükler yoktular.

Arabaları oradaydı ama kendileri yoktular.

Evler boş, kapılar açıktı.

Hepimiz o evden o eve koşuyorduk.

Barbara heyecanlanmıştı.

— Sizin evde kimse var mı?

— Hayır. Sizde?

— Yok.

— Nereye gitti bunlar? Remo soluk soluğaydı.

Bostana bile baktım.

— Ne yapacağız, diye sordu Barbara.

— Bilmiyorum, dedim.

Kurukafa yolun ortasında, öfkeli bakışlarla elleri ceplerinde yürüyordu; hayalet kasabalarda dolaşan kovboylara benziyordu.

— Bize ne. Böylesi daha iyi. Kaç zamandır hepsinin cehennem olup gitmesini bekliyorduk. Yere tükürdü.

— Michele!

Arkamı döndüm.

Kız kardeşim, üzerinde külot ve fanila, elinde Barbie, peşinde onu gölgesi gibi izleyen Togo ile garajdan çıktı.

Ona doğru koştum.

— Maria! Maria! Büyükler neredeler?

Beni sakin sakin yanıtladı:

— Salvatore'nin evindeler.

— Neden?

Gökyüzünü işaret etti.

— Helikopterler.

— Nasıl?

— Evet, helikopterler geçince hepsi sokaklara döküldüler, bağırıp çağırarak Salvatore'nin evine gittiler.

— Neden?

— Bilmiyorum.

Çevreme bakındım. Salvatore yok olmuştu.

— Peki sen burada ne yapıyorsun?

— Annem burada beklememi söyledi. Bana senin nereye gittiğini sordu.

— Sen ne dedin?

— Tepeye gittiğini söyledim.

Büyükler bütün akşam Salvatorelerde kaldılar.

Biz avluda, çeşmenin kenarında oturuyorduk.

Maria bininci kez bana,

— Ne zaman bitirecekler, diye sordu.

Ben de bininci kez,

— Bilmiyorum, dedim.

Bize beklememizi söylemişlerdi, konuşuyorlardı.

Barbara merdivenleri çıkıyor, beş dakikada bir kapıyı vuruyor ama kimse açmıyordu. Meraklanıyordum.

— İyi de bunca zaman ne konuşuyor bunlar?

— Bilmiyorum.

Kurukafa, Remo ile birlikte gitmişti. Salvatore içerideydi, mutlaka odasına kapanmıştı.

Barbara yanıma oturmuştu.

— Sence neler oluyor?

Omuzlarımı kaldırdım.

Bana baktı.

— Neyin var?

— Hiç. Yorgunum.

— Barbara!

Angela Mura pencereye çıkmıştı.

— Barbara, sen eve git.

Barbara sordu:

— Sen ne zaman geleceksin?

— Hemen geleceğim. Sen koş haydi.

Barbara bizimle vedalaştı ve küskün bir yüzle yürüyüp gitti.

Maria, Angela Mura'ya,

— Annem ne zaman çıkacak, diye sordu.

O bize bakıp,

— Siz de evinize gidin ve karnınızı doyurun. O

da hemen gelecek, dedi.

Maria başıyla hayır işareti yaptı.

— Ben gitmem. Burada beklerim.

Ayağa kalktım.

— Gel, biz gidelim. Daha iyi.

— Hayır!

— Haydi, gel. Ver bana elini.

Kollarını kavuşturdu.

— Hayır! Ben bütün gece burada kalacağım. Bana ne!

— Haydi, ver elini.

Gözlüğünü düzeltti ve ayağa kalktı.

— Ama uyumayacağım.

— Tamam, uyuma.

Ve el ele eve döndük.

X

Öyle yüksek sesle bağırıyorlardı ki, bizi uyandırdılar.

Her şeye alışmıştık. Gece toplantılarına, gürültüye, yüksek sese, kırılan tabaklara ama şimdi abartmışlardı.

— Neden böyle çığlık çığlığa bağırıyorlar?

— Bilmiyorum.

— Saat kaç?

— Geç oldu.

Gecenin bir yarısıydı. Oda karanlıktı ama biz çekirgeler gibi uyanıktık.

— Sustur şunları,' diye yakındı Maria. Beni rahatsız ediyorlar. Onlara daha alçak sesle bağırmalarını söyle.

— Yapamam.

Ne dediklerini anlamaya çalışıyordum ama sesler birbirine karışıyordu.

Maria, yanıma yattı.

— Korkuyorum.

— Asıl onlar korkuyorlar.

— Neden?

— Bağırdıklarına göre korkuyorlar.

Ormandaki dev kertenkeleleri hatırlatıyorlardı bana.

Dev kertenkeleler kaçamadıkları ve yakalanacaklarını anladıkları zaman ağızlarını kocaman açarlar, şişinirler, kendi korkularını bastırmak ve karşılarındakini korkutmak için hızla üflerler; aslında sen onların yanında bir devsindir ama tek umarları seni korkutmaktır. Onların aslında zararsız, iyi huylu hayvancıklar olduğunu bilirsen, elini sürmezsin.

Kapı açıldı.

Bir an için oda aydınlandı. Annemin karaltısını gördüm, arkasında da ihtiyar vardı.

Annem kapıyı yeniden kapadı.

— Uyanık mısınız?

— Evet, dedik.

Komodinin üstündeki lambayı yaktı. Elindeki tabakta peynirle ekmek vardı. Yatağın kenarına oturdu.

— Size yiyecek getirdim. Yavaş yavaş konuşuyordu. Sesi yorgundu. Gözleri şişmiş, saçı başı dağılmıştı; bitkin görünüyordu. Bunu yiyin ve uyuyun, haydi.

— Anne... dedi Maria.

Annem tabağı dizlerine koydu.

— Ne var?

— Neler oluyor?

— Hiç. Annem peyniri kesmeye uğraşıyordu ama elleri titriyordu. Numara yapmayı beceremiyordu. Şimdi yiyin, sonra... Eğildi, tabağı yere koydu, elleriyle yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

— Anne, anne, neden ağlıyorsun? Maria da hıçkırıklara boğuldu.

Ben de boğazımın tıkandığını hissediyordum.

— Anne, anne... dedim.

Başını kaldırdı ve alev alev yanan gözleriyle bana baktı:

— Ne var, dedi.

— Öldü, değil mi?

Annem yanağıma bir tokat attı ve itekledi.

— Kimse ölmedi! Hiç kimse ölmedi! Anladın mı? Yüzünü buruşturdu ve fısıldadı... Sen çok küçüksün... Ağzını açtı ve beni göğsüne bastırdı.

Ağlamaya başladım.

Şimdi hepimiz ağlıyorduk.

Yan odada ihtiyar avaz avaz bağırıyordu.

Annem onu duyunca, benden ayrıldı.

— Artık tamam! Gözyaşlarını kuruladı. Bize iki dilim ekmek verdi. Yiyin bunu.

Maria ekmeği ısırdı ama ağlamaktan yutamıyordu. Annem dilimi elinden çekip aldı.

— Aç değil misiniz? Yemezseniz de bir şey olmaz. Sonra tabağı aldı. Yatın bakalım. Yastıkları düzeltti ve ışığı söndürdü. Gürültü sizi rahatsız ederse, başınızı yastıkların altına sokun. Haydi! Yastıkları başımızın üstüne koymaya kalkıştı.

Ben kendimi kurtarmaya yeltendim.

— Anne, yalvarırım yapma. Soluk alamıyorum.

— Söz dinleyin! Sesi ciddiydi ve yastığı bastırıyordu.

Maria umutsuzca boyun eğdi; sanki biri onu boğuyordu.

— Kesin artık! Annem öyle yüksek sesle bağırdı ki, bir an için içerdekiler bile kavgalaşmayı kestiler. Annem kardeşimi dövüyor diye korktum.

Maria sustu.

Kımıldarsak, konuşursak, annem bozuk plak gibi yineliyordu:

— Şşşşşt. Uyuyun!

Ben uyuma numarası yaptım ve Maria'nın da aynı şeyi yapmasını umdum. Biraz sonra o da sakinleşti.

Annem çok uzun süre yanımızda kaldı; sanki bütün gece bizimle oturacak gibi geldi bana ama sonra kalktı. Uyuduğumuzu düşünüyordu. Kapıyı kapatıp çıktı.

Yastıkları attık. Karanlıktı ama sokak lambası içeriyi biraz aydınlatıyordu. Kalktım.

Maria da oturdu, gözlüğünü taktı, burnunu çekerek bana,

— Ne yapıyorsun, diye sordu.

Bir parmağımı burnuma koydum.

— Sus, dedim.

Kulağımı kapıya dayadım.

Hâlâ tartışıyorlardı ama şimdi alçak sesle konuşuyorlardı. Felice'nin ve ihtiyarın sesini duyuyordum ama ne dediklerini anlamıyordum. Anahtar deliğinden bakmaya çalıştım ama yalnızca duvar görünüyordu.

Kapının tokmağını tuttum.

Maria elini ısırdı.

— Deli misin; ne yapıyorsun?

— Sus!.. Kapıyı araladım.

Felice mutfakta, ayaktaydı. Üzerindeki tamirci tulumunun fermuarını kaburgalarının altına dek indirmiş, göğsünü açmıştı. Gözlerini bir noktaya dikmiş, aralık ağzından süt dişleri görünüyordu. Saçlarını sıfıra vurdurmuştu.

— Ben mi, dedi elini göğsüne koyarak.

— Evet, sen, dedi ihtiyar. Masada bir ayağını öteki dizine koymuş, parmakları arasında bir sigara,

sinsi bir gülümsemeyle oturuyordu.

— Ben mi? Ben mi ibneyim, diye sordu Felice.

İhtiyar, onayladı.

— Aynen öyle.

Felice başını yana eğdi.

— Peki nereden anladın bunu?

— Her şeyden anlaşılıyor. İbnenin tekisin. Yapacak bir şey yok. Hem... İhtiyar içini çekti. En kötüsü nedir biliyor musun?

Felice kaşlarını kaldırdı, merakla sordu:

— Neymiş?

Birbirlerine sırlarını açan iki arkadaşa benziyorlardı.

İhtiyar sigarasını tabağın içine söndürdü.

— Sen bunu bilmiyorsun. Senin sorunun bu. Sen ibne doğmuşsun ve bunu bilmiyorsun. Belli bir yaşa gelmişsin, artık bebe değilsin. Kendini tanı. Daha rahat edersin. İbneler ne yapıyorsa onu yap, yani yiyeceğin yerden ye. Buraya gelmiş, erkeklik taslıyorsun, atıp tutuyorsun ama söylediğin her şey iğreti kalıyor, çünkü sen ibnesin.

Babam ayakta, konuşulanları dinler gibiydi ama başka yöne bakıyordu. Berber ev her an yıkılacakmış gibi kapıya dayanmıştı; divana oturan annem boş bakışlarla sesi kapalı televizyona bakıyordu. Lambanın çevresi, ampulde yanarak masaya düşen sineklerle kaynıyordu.

— Beni dinleyin, dinleyin beni, onu geri verelim. Geri verelim, bitsin, deyiverdi babam ansızın.

İhtiyar ona baktı, başını salladı ve gülümsedi.

— Sen uslu dur ve konuşma.

Felice babama baktı, sonra ihtiyara yaklaştı.

— Ben ibne olabilirim ama sen de Romalı bir bok parçasısın ve bunu hak ediyorsun. Kolunu kal-

dırmasıyla adamın suratının ortasına bir yumruk patlattı.

İhtiyar yere yığıldı.

İki adım geri atıp ellerimi saçlarımın arasına daldırdım. Felice ihtiyarı dövmüştü. Titremeye başladım, midemdekiler ağzıma geldi ama dönüp bakmadan da edemedim.

Babam mutfakta bağırıyordu:

— Ne yapıyorsun Allahın cezası? Delirdin mi? Felice'yi kolundan tutmuş, çekmeye çalışıyordu.

— Bu herif bana ibne dedi... Felice neredeyse ağlayacaktı. Onu öldüreceğim...

İhtiyar, yerde yatıyordu. Ona acımıştım. Yardım etmek istiyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. İhtiyar doğrulmaya çalışıyor ama ayakları yerde kayıyor, kolları onu kaldıramıyordu. Ağzından kan ve tükürük akıyordu. Alnına kaldırmış olduğu gözlüğü şimdi masanın altındaydı. Mavi pantolonunun altından görünen beyaz, kuru, kılsız ve sarkık bacaklarına bakıyordum. Sonunda eliyle masanın kenarına tutundu ve yavaşça kendini yukarı çekerek ayağa dikildi. Bir peçete alarak ağzını sildi.

Annem divanda oturmuş, ağlıyordu. Berber şeytan görmüşçesine kapıya çivilenmiş duruyordu.

Babam onu tutmaya çalışıyordu ama Felice gene de ihtiyara doğru iki adım attı.

— Söyle bakalım! Sence bu bir ibne yumruğu muydu, ha? Bana bir kere daha ibne olduğumu söylersen, yemin ediyorum o uzandığın taştan kalkamazsın!

İhtiyar iskemleye çökmüş, peçeteyle dudağında açılan yaraya bastırıyordu. Sonra başını kaldırdı, gözlerini Felice'ye dikti ve kararlı bir sesle şöyle dedi:

— Erkeksen, kanıtla o halde! Gözlerinde korkunç bir bakış okunuyordu. İşi bitireceğini söylemiştin ama sözünü unuttun gitti. Ne diyordun? Ben onu bir kuzu gibi yararım, sorun değil, ben korkmam. Ben paraşütçüyüm. Ben şuyum, ben buyum. Gevezenin tekisin sen, başka bir bok değil! Bir köpek bile etmezsin, küçücük çocuğa bekçilik edemedin, dedi; sonra da dönüp sofranın ortasına kan tükürdü.

Felice, babamın peşinden sürüklenirken,

— Bok parçası, diyerek vızıldanıyordu. Ben bunu yapmam! Neden ben yapacakmışım, peki? Tıraşsız yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Babam, Barbara'nın babasına,

— Yardım et! Yardım et, diye bağırdı. Berber Felice'nin üstüne atladı. İkisi beraber onu zapt ediyorlardı.

Felice hâlâ,

— Ben yapmam, deyip duruyordu. Ben senin hatırına hapislere giremem. Unut bunu!

Şimdi onu öldürecek, dedim içimden.

İhtiyar ayağa kalktı.

— O zaman, ben yaparım. Ama merak etme, ben hapse girersem, sen de gireceksin. Seni de yanımda sürükleyeceğim, bunu sakın ha unutma!

Felice başını öne eğip yürüdü.

— Nereye giriyormuşum ben, boktan Romalı? Babam ve berber onu yeniden tutmaya çalıştılar ama Felice ikisini de omuzlarındaki kepekler gibi silkeledi ve yeniden ihtiyarın üstüne yürüdü.

İhtiyar pantolonundan tabancasını çekti ve Felice'nin alnına dayadı.

— Haydi, cesaretin varsa bir kerecik daha vur bakalım. Bir dene de görelim. Haydi, yalvarırım, bir

kez daha kaldır yumruğunu...

Felice sanki tıp oynarmış gibi taş kesildi.

Babam ortalarına geçti.

— Sakin olun artık, yeter! İkiniz de sapıttınız. Sonra onları ayırdı.

— Bir kere dene! İhtiyar tabancasını kemerinin altına soktu. Felice'nin alnında kırmızı bir daire izi kaldı.

Bir köşede ağlayan annem elini ağzına dayamış hiç durmadan:

— Yavaş olun! Yavaş olun, deyip duruyordu.

— Neden onu vurmak istiyor?

Arkamı döndüm.

Maria kalkmış, yanıma gelmişti.

— Yatağına dön, diye çıkıştım alçak sesle.

Başıyla hayır işareti yaptı.

— Maria, yatağına gir!

Kardeşim ağzını büzdü ve hayır işareti yaptı.

Elimi kaldırdım, tam bir tokat atacaktım ki durdum.

— Yatağına gir ve ağlamaya kalkışma.

Söz dinledi.

Bu arada babam ikisini de oturtmayı başarmıştı. Gözleri alev alev yanarak odayı arşınlıyordu.

— Yeter. Hesap yapalım. Kaç kişiyiz? Dört. Sonunda kala kala dört kişi kaldık. En aptal bizmişiz demek. Daha iyi. Kaybeden onu öldürür. Çok kolay.

Berber bir elini alnına koyarak,

— Ve müebbedi boylar, dedi.

— Bravo! İhtiyar ellerini çırpıyordu. Gördün mü bak, kafanız çalışmaya başladı!

Babam, bir kutu kibrit aldı ve herkese gösterdi.

— İşte. Bir oyun oynayacağız. Asker kurasını bilir misiniz?

Kapıyı kapattım.

Bu oyunu biliyordum.

Karanlıkta tişörtümü ve şortumu bulup üstüme geçirdim. Sandaletlerim nereye gitmişti.

Maria yatağında oturmuş bana bakıyordu.

— Ne yapıyorsun?

— Hiç. Sandaletlerim köşedeydiler.

— Nereye gidiyorsun?

Onları ayağıma geçirdim.

— Bir yere.

— Biliyor musun, sen çok kötüsün, çok çok kötü.

Yatağa, oradan da pencerenin pervazına tırmandım.

— Ne yapıyorsun?

Aşağıya baktım.

— Filippo'ya gidiyorum. Neyse ki babam kamyonunu pencerenin altına park etmişti.

— Filippo kim?

— Bir arkadaşım.

Pencere yüksek, kamyonun tentesi çürüktü. Babam sürekli yeni bir tane alması gerektiğini söylerdi. İki ayağımın üstüne düşersem, tenteyi yırtar, kamyonun içine düşerdim.

— Bunu yaparsan, seni anneme söylerim.

Ona baktım.

— Merak etme. Kamyon aşağıda. Sen uyumana bak. Annem gelirse... Ona ne diyecekti? De ki... Canın ne isterse onu de...

— Ama kızar.

— Boş ver. İstavroz çıkarttım, soluğumu tuttum, bir adım attım ve kollarımı iki yana açarak aşağıya

atladım.

Kamyonun tentesi üzerine sırtüstü düştüm ve hiçbir yerim acımadı.

Maria pencereye çıkmıştı.

— Hemen dön, yalvarırım sana...

— Döneceğim. Sen merak etme. Önce şoför koltuğuna atladım, oradan da yere indim.

Yıldızsız gecede yol karanlıktı. Evler de karanlık ve sessizdi. Bir tek bizim evin pencerelerinde ışık vardı. Çeşmenin yanındaki sokak lambasının çevresini sinekler sarmıştı.

Gökyüzü bulutluydu, Acqua Traverse yoğun ve karanlık bir örtünün altına girmiş gibiydi. Melichetti'nin çiftliğine varmak için bu örtüyü delmeliydim.

Yürekli olmalıydım.

Tiger Jack. Tiger Jack'i düşün.

Kızılderili bana yardım ederdi. Bir hareket yapmadan önce, benim yerimde olsa Kızılderili ne yapardı diye düşünmeliydim. İşin sırrı buradaydı.

Bisikletimi almak için evin arkasına seğirttim. Kalbim güm güm atıyordu.

Rengârenk ve gösterişli Red Dragon, Hurda'ya dayanmış duruyordu.

Tam binmek üzereyken, ben deli miyim diye düşündüm. Bu dingildek şeyin üstünde işim neydi?

Eski Hurda'nın üstünde uçuyordum.

Kendimi cesaretlendiriyordum. Koş Tiger, koş.

Mürekkebin içine batmıştım. Yolu zar zor görüyordum, göremediğim yerlerde de hayal ediyordum. Ayın solgun şavkı arada sırada gökyüzünü kaplayan bulutların arasından süzülüyor, bir an için tarlaların ve tepelerin siluetini görüyordum.

Dişlerimi sıkıyor ve çevirdiğim pedalları sayıyordum.

Bir, iki, üç, nefes...

Bir, iki, üç, nefes...

Lastiklerim çakılların üstünde hışırdıyordu. Rüzgâr sıcak bir havlu gibi yüzüme yapışıyordu.

Bir baykuşun tiz sesini, bir köpeğin uzaktan gelen havlamasını duyuyordum. Her yer sessizdi ama karanlıkta onların varlığını fark ediyordum.

Yolun kenarında, tilki kuyruklu, kırmızı gözlü minicik yaratıkların beni gözlediklerini, aralarında tartıştıklarını hayal ediyordum.

Bak! Bak bir çocuk geçiyor!

Gecenin bu saatinde burada işi ne?

Yakalayalım onu!

Yakalayalım!

Evet, evet... Çok iyi. Haydi tutalım...

Ve arkalarında tepelerin efendileri, toprağın devleri ve başaklar beni izliyorlardı; yolun dışına düştüğüm an üzerime atlayacak, beni gömeceklerdi. Onların soluk alıp verdiğini duyuyordum. Buğdayların arasında dolaşan rüzgârı işitiyordum.

İşin sırrı yolun ortasında kalmaktaydı ama gene de her şeye hazırlıklı olmalıydım.

Lazarus hiçbir şeyden korkmazdı.

Göreceksin, dedim kendi kendime.

Lazarus gecenin karanlığında aydınlıktı. Lucignano'daki La Perla Barı gibi yanıp sönen bir ışıktı. Ve aydınlandığı zaman damarlarında yürüyen karıncalar görünürdü. Hızlı gitmezdi, bu kesindi çünkü koşmaya kalkışsa paramparça olurdu. Önemli olan hiç durmadan, hiç yavaşlamadan onun yanından geçmekti.

— Filippo... geliyorum... Filippo... geliyorum...

diye yineliyordum soluk soluğa...

Çiftliğe yaklaşırken içimde daha boğucu bir korku büyüyordu. Ensemdeki saçlar diken gibi olmuşlardı.

Melichetti'nin domuzları.

Tepelerin efendileri ve dostları beni korkutuyorlardı ama bir yandan da var olmadıklarını biliyordum; onları uyduran bendim, benimle alay edecekleri için bu konuyu kimselere açamamıştım. Oysa domuzlar gerçekti ve açtılar. Bunu bilmeyen yoktu. Onlardan herkese söz edebilirdim.

Canlı et yemeye düşkündüler.

"Küçük köpek kaçmaya yeltendi ama domuzlar onu yakaladılar. İki saniyede paramparça ettiler." Kurukafa böyle demişti.

Melichetti geceleri domuzları serbest bırakıyordu belki de. Çiftliğin çevresinde canavara benzeyen dev domuzlar dolaşıyor, sivri tırnakları, havada burunlarıyla geziniyorlardı.

O hayvanlardan ne kadar uzak durursam, o kadar iyi olacaktı.

Uzaklarda, karanlığın içerisinde solgun bir ışık belirdi.

Çiftlik.

Neredeyse gelmiştim.

Fren yaptım. Rüzgâr esmez olmuştu. Hava durgun ve sıcaktı. Çiftliğin az ötesinde ağustosböcekleri ötüyordu. Bisikletten indim, onu yolun kenarındaki çalıların arasına attım.

Hiçbir şey göremiyordum.

Zar zor soluk alarak ama hızlı yürüyerek ilerliyor, sürekli arkama bakıyordum. Bir canavarın sivri pençesini boynuma geçireceğinden korkuyordum. Bisikletten indiğim için pek çok hışırtı, tıngırtı, gü-

rültü, boğuk ses duymaya başlamıştım. Çevremde yola baskı yapan kara ve yoğun bir kütle olduğunu hissediyordum. Kuru dudaklarımı ıslattım, ağzımda acımsı bir tat vardı. Yüreğim ağzımda atıyordu.

Sandaletimin altında, yumuşak bir canlı hissettim, olduğum yerde sıçradım, boğuk bir çığlık attım ve bir dizimi acıtarak yere düştüm.

— Kim o? Kim o, diye kekelerken bir top gibi büzüştüm. Karşımdaki denizanasının jelatinimsi ve yapışkan kollarıyla beni saracağını sandım.

Bir-iki boğuk mırıltının ardından, vrak, vrak, vrak, seslerini duydum.

Bir kurbağaydı! Buğdayların arasında gezen bir kara kurbağasını ezmiştim. O salak da yolun ortasına çıkmasaydı!

Yeniden kalktım ve topallayarak ışığa doğru yürüdüm.

Bir el feneri getirmeyi akıl edememiştim. Babamın kamyonunda duranı alabilirdim oysa.

Avlunun sınırına geldiğimde bir ağacın arkasına saklandım.

Ev yüz metre ötemdeydi. Pencereler karanlıktı. Kapının yanında asılı lamba sıvası dökük duvarı ve paslı salıncaklı sandalyeyi aydınlatıyordu.

Az ötede, karanlığın içerisinde domuz ağılı vardı. Pisliklerinin kokusu buradan bile duyuluyordu.

Filippo nerede olabilirdi?

Salvatore, aşağıdaki boğazda olduğunu söylemişti. Kışları arada bir babamla inip mantar topladığımız bir kanaldı. Tamamen kayalık, taş duvarların enlemesine uzandığı delik deşik bir yerdi.

Tarlaların arasından geçersem bu kanalın kenarına gelir, oradan da eve fazla yaklaşmadan kanalın dibine inebilirdim.

Bu iyi bir plandı.

Koşarak tarlayı geçtim. Buğdayları kesmişlerdi. Buğdaylar olmadığı için gündüz beni gören olabilirdi ama şimdi ay bile olmadığından güvendeydim.

Yarın kenarında durdum. Aşağısı öyle karanlıktı ki, kayalığın ne kadar dik olduğunu anlayamıyor, tutunacak yerler olup olmadığını sezemiyordum. Feneri almadığım için kendi kendime söylenip duruyordum. Oradan inemezdim. Bir yerimi acıtabilirdim.

Tek yol eve yaklaşmaktı çünkü orada yar daha alçaktı ve kayaların arasından inen minicik bir patika bile vardı. Ama domuzlar da oradaydı.

Ter içindeydim.

Kurukafa'nın avcı olan babası "Domuzlar av köpeklerinden bile iyi koku alırlar," derdi.

Oradan geçemezdim, beni duyarlardı.

Benim yerimde Tiger Jack olsaydı ne yapardı?

Onlarla yüzleşirdi. Winchester'i ile onları katleder, mangalda pişirecek sucuklara dönüştürür, Tex ve Gümüş Saçlı arkadaşı ile afiyetle yerdi.

Hayır. Hayır, bu onun tarzı değildi.

Ne yapardı o?

Düşün, dedim kendi kendime. Zorla kendini.

Üzerindeki insani kokudan kurtulurdu. Evet o bunu yapardı.

Kızılderililer manda avına giderlerken, üzerlerine yağ sürerler ve sırtlarında da bir post alırlardı. İşte ben de bunu yapacaktım: Kendimi toprağa bulayacaktım. Toprağa değil, hayvan pisliğine. Bu daha iyi bir çözümdü. Pislik kokarsam benim farkıma varmazlardı.

Karanlıkta kalarak, mümkün olduğunca eve yaklaştım.

Koku artıyordu.

Çekirgelerin dışında bir ses daha duyuyordum. Bir müzikti bu. Kalın bir ses piyano eşliğinde şarkı söylüyordu: *'Che acqua gelida qua, nessuno mi salvera. Son caduto dalla nave, son caduto, mentre a bordo c'era il ballo. Onda su onda...'*

Yoksa Melichetti şarkıcı mıydı?

Salıncaklı sandalyede oturan biri vardı. Yerde de radyo duruyordu. Ya Melichetti ya da topal kızı olmalıydı.

Eski traktör lastiklerinin arkasına gizlenip biraz seyrettim.

Ölü gibiydi.

Biraz daha yaklaştım.

Bu Melichetti idi.

Sıska başı pis bir yastığa dayanmış, ağzı bir karış açık, çiftesi kucağında uyukluyordu. Öyle yüksek sesle horluyordu ki, buradan bile duyuluyordu.

Yol açıktı.

Ortaya çıktım, birkaç adım attım ki bir köpeğin havlaması sessizliği yırttı. Bir an için ağustosböcekleri de sustu.

Köpek! Köpeği unutmuştum.

Karanlıkta iki kırmızı göz parlıyordu. Zincirini zorluyor, boğulacak gibi havlıyordu.

Balıklama anızların arasına daldım.

— Ne var? Niye havlıyorsun? Ne oldu sana, diyerek Melichetti de fırladı yerinden. Salıncaklı iskemlesinde oturmuş başını bir baykuş gibi bir sağa bir sola çeviriyordu. Tiberio! Uslu dur! Uslu dur dedim sana Tiberio!

Ama hayvanın susmaya niyeti yoktu. Bunun üzerine Melichetti kalktı, ortopedik boyunluğunu taktı, radyoyu kapattı ve el fenerini yaktı.

— Kim var orada? Kim o? Biri mi var, diye karanlığa doğru bağırdı kolunun altında çiftesiyle avluda şöyle bir dolaştı. El feneriyle de çevreyi tarıyordu. Sonra homurdanarak yerine döndü. Kes boşu boşuna havlamayı. Kimseler yok, dedi.

Hayvan yere yapıştı ve dişlerinin arasından hırlamaya koyuldu.

Melichetti kapıyı çarparak eve girdi.

Köpekten olabildiğince uzak kalmaya çaba göstererek domuz ağılına yaklaştım. Karanlıkta ağılın çevresindeki çitleri seçebiliyordum. İğrenç koku giderek artıyor, midemi bulandırıyordu.

Onlara benzemeliydim. Tişörtümü ve şortumu çıkarttım. Donla kaldığımda ellerimi çişli toprağa batırdım ve soluğumu tutarak göğsüme, kollarıma, bacaklarıma ve yüzüme bu iğrenç bulamaçtan sürdüm.

— Haydi Tiger. Haydi git ve sakın durma, diye fısıldadım kendime; sonra da emekleyerek ilerlemeye başladım. Yoruluyordum. Ellerim ve dizlerim çamura batıyordu.

Köpek yeniden havlamaya başladı.

Kendimi iki çit arasında buldum. Önümde bir metreden daha kısa bir koridor uzanıyordu ve ucu karanlıkta görünmez oluyordu.

Onları duyuyordum. Oradaydılar. Aslan kükremesini andıran tuhaf sesler çıkartıyorlardı. Karanlıkta güçlerini hissediyordum; sürü halinde hareket ediyorlar, toprağı ayaklarıyla eziyorlar, çitleri titretiyorlardı.

İlerle ve sakın arkana bakma diye buyurdum kendime.

Hayvan pisliğinden oluşan zırhım işe yaramışa benziyordu. Bu iğrenç hayvanlardan biri burnunu

çitten dışarı uzatsa, bacağımı koparırdı.

Sanki aralarında dövüşmeye başlamışlar gibi bir hareket olduğu zaman çitin sonunu görmüştüm.

Dönüp bakmadan edemedim.

Bir metre ötemde iki sarı ve korkunç göz beni inceliyordu. O küçük sarı ışıkların arkasında yüzlerce kilo kas, et, kıl, tırnak ve açlık olmalıydı.

Sonsuz bir an boyunca bakıştık, yaratık şöyle bir hareketlenince, ben çiti yıkacağını sandım. Bir çığlık attım, ayağa fırladım ve koşmaya başladım. Çamurda kayıp düştüm, kalktım, ağzım bir karış açık, yumruklarım sımsıkı karanlığın içinde koşarken ansızın kendimi havada buldum; uçuyordum! Yüreğim ağzıma gelmişti ve mideme bir sancı saplandı.

Demek yarın kenarından aşağıya düşmüştüm.

Boşlukta yuvarlanıyordum.

Bir metreden daha aşağıda sivri kayaların arasında büyümeye uğraşan bir zeytin ağacının dallarının arasına konmuştum.

Bir dala tutundum. Tanrının bir lütfu olarak orada büyüyen zeytin beni durdurmasaydı, kayalara yapışıp kalacaktım. Aynı Francesco gibi.

Eflatun bulutların arasından bir gedik bulup yüzünü gösteren ay ışığında tarlaların arasından uzanan o uzun kanalı tam altımda görebiliyordum şimdi.

Dönmeye çalıştım ama zeytinin ince gövdesi sallanmaya başladı. Şimdi kırılacak dedim kendi kendime. Ağaçla birlikte aşağıyı boylayacağım.

Ellerim ve bacaklarım titriyor, en ufak bir hareketimde düşeceğimi sanıyordum. Sonunda parmaklarımla bir kayaya tutunmayı becerebildiğimde derin bir nefes aldım. Yeniden yarın tepesine tırmandım.

Bu derin kanal, yüzlerce metre boyunca sağa ve sola kıvrılarak ilerlerdi. İçi çukurlar, kayalıklar ve ağaçlarla kaplı bir vadicikti.

Filippo herhangi bir yerde olabilirdi.

Sağımda beyaz kayaların arasından dimdik tırmanan bir patika uzanıyordu. Toprağa saplanmış kazığa bağlı eski püsküllü bir halat Melichetti'nin buraya inmesine yardım ediyor olmalıydı. Ben de ipe tutundum ve dik patikayı izledim. Birkaç metre sonra hayvan pisliği kaplı bir düzlüğe geldim. Birbirlerine bağlanmış dallarla oluşturulmuş bir çit vardı. Hatta bir çıkıntıya giysiler, ipler ve oraklar asılıydı. Biraz daha ileride toplanmış odunlar istiflenmişti. Topraktan çıkan bir köke bağlanmış oğlaklarla bir de keçi gördüm. Hepsi bana bakıyorlardı.

Onlara şöyle dedim:

— Bana boş boş bakacağınıza, Filippo'nun nerede olduğunu söyleyin.

Gökyüzünden alçalan sessiz ve siyah bir gölge başımın üzerinde uçtu; tam konacakken kendimi ellerimle korudum.

Bir baykuştu.

Yükseldi, karanlıkta yok oldu, sonra yeniden toprağa doğru alçalırken, birden kanat çırptı ve gökyüzünde kayboldu.

Çok acayipti bu, çünkü baykuşlar iyi kuşlardır.

Neden saldırmıştı ki bana?

— Gidiyorum, gidiyorum, diye fısıldadım.

İpe tutunarak daha aşağıya indim ve yolu izledim. Körler gibi ellerimle toprağı yokluyor, önümdeki engelleri sezmeye uğraşıyordum. Boğazın sonuna geldiğimde ağzım açık kaldı. Devedikenleri, kocayemişler, yosunlar, kayalar gecenin karanlığında mi-

nik ampulcükler gibi yanıp sönen ışıklarla aydınlanmışlardı. Ateşböcekleri!

Bulutlar seyrelmiş, yarımay boğazı sarımsı bir ışığa boyamıştı. Cırcırböcekleri ötüyordu. Melichetti'nin köpeği havlamayı kesmişti. Ortalık durulmuştu.

Önümde zeytin ağaçlarının oluşturduğu bir koruluk uzanıyordu, arkada boğazın yamacına doğru taşların arasında bir çatlak gördüm.

İçeriden ağır bir hayvan pisliği kokusu yükseliyordu. Şöyle bir başımı uzatınca hayvan sesleri ve hareketler duydum. Koyun doluydu içerisi. Onları tel bir ağın arkasına kapamışlardı. Sardalye gibi üst üste yığılmış duruyorlardı. Filippo'ya burada yer yoktu.

Öteki yamaca döndüm ama bir çocuğun saklanacağı bir gedik, yarık göremedim.

Penceremden atlarken onu bulamama olasılığını aklıma getirmemiştim. Karanlığı aşmayı ve domuzlara yem olmamayı başarırsam Filippo'yu bulmam kesin sanıyordum.

Ama öyle olmamıştı.

Bu vadi uzun mu uzundu ve Filippo kimbilir nereye gizlenmişti.

Umutsuzluğa kapılmıştım.

— Filippo, neredesin, diye bağırdım. Ama alçak sesle bağırdım. Melichetti beni duyabilirdi. Yanıt ver bana! Neredesin? Ses ver!

Ses soluk yoktu.

Bana yalnızca bir baykuş yanıt verdi. Tuhaf bir ses çıkartıyordu, sanki 'her şey benim, her şey benim' der gibiydi. Belki de demin üzerimden uçan baykuştu bu.

Adil değildi bu. Bunca yol aşmış, canımı tehlikeye atmıştım ama Filippo ortaya çıkmıyordu. Zeytinler ve kayalar arasında ileri geri koşmaya başladım; aslında umutsuzluğumu yenmeye çalışıyordum.

Öfkemden yerden bir dal alıp elim acıyana kadar önümdeki bir kayayı dövmeye başladım. Sonra oturdum. Başımı sallıyor, her şeyi boşuna yaptığım düşüncesini uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Aptal gibi evden kaçmıştım.

Babam öfkelenmiş olmalıydı. Beni döve döve öldürecekti.

Odamda olmadığımı fark etmiş olmalıydılar. Bunu keşfetmemiş olsalar bile az sonra Filippo'yu öldürmek için buraya geleceklerdi.

Önde babamla ihtiyar, arkada Felice ile berber olacaktı. Karanlıkta gri arabaya doluşup yoldaki kurbağaları eze eze geleceklerdi.

Maria'nın, "Michele, ne bekliyorsun? Haydi eve dön," diyen sesini duyar gibi oldum.

— Dönüyorum, dedim.

Elimden geleni yapmıştım ama Filippo ortaya çıkmamıştı. Benim kabahatim yoktu.

Bizimkiler her an gelebilirlerdi, onun için elimi çabuk tutmalıydım.

Hiç durmadan koşarsam belki onlar evden çıkmadan dönebilirdim. Kimse bir şey fark etmezdi. Ah, ne güzel olurdu!

Az önce indiğim patikayı izleyerek kayaların arasından hızla tırmandım. Şimdi biraz ay ışığı olduğundan işim kolaylaşmıştı.

Baykuş. Tepemde dolaşıyordu, ayın önünden geçtiği zaman kara, geniş ve kısa kanatlarının siluetini görüyordum.

— Ne istiyorsun?

Düzlüğe vardım, keçilerin yanından koşarak

geçtim ama kuş yeniden üzerime pike yaptı. Uzaklaşınca yeniden dönüp o deli kuşa baktım.

Toprak setin üzerinde daireler çizip duruyordu. Kayaya dayanmış sırıklar demetine değecek gibi oluyor, bir tur atıyor, inatla geri geliyordu.

İyi ama neden böyle yapıyordu? Acaba bir fare mi vardı? Hayır. Peki o zaman ne vardı?

Yuvası.

Elbette. Yuvası. Yavruları vardı.

Yuvalarını bulundukları yerden taşısan bile kırlangıçlar da aynı şeyi yapar, böyle yorgunluktan ölene dek, yuvanın olduğu yerde dönüp dururlar.

Bu baykuşun da yuvasını kapatmışlardı demek ki. Baykuşlar yuvalarını yarıklara yaparlardı.

Yarıklar!

Geri gittim ve duvara dayanmış sırıkları yerlerinden oynatmaya başladım; baykuş tepemde dönüp duruyordu.

— Dur, bekle, dedim ona.

Kayaların arasında iyice gizlenmiş bir oyuk buldum. Kamyon tekerleği gibi oval ve geniş bir yarıktı.

Baykuş içeriye daldı.

Yarığın içi katran karası karanlıktı. Ve yanmış odun kokusuyla kül vardı. Ne kadar derin olduğunu anlayamıyordum.

Başımı içeriye uzattım ve seslendim:

— Filippo!

Kendi sesimin yankısını duydum.

— Filippo!

İçeriye biraz daha sokuldum.

— Filippo!

Bekledim. Ses seda yoktu.

— Filippo, beni duyuyor musun?

Yoktu.

Yoktu. Eve koş, diyen kardeşimin sesini duydum yeniden.

Üç adım atmıştım ki, bir inleme duyar gibi oldum.

Hayal miydi acaba?

Geri geldim ve başımı yeniden içeriye uzattım.

— Filippo, Filippo; orada mısın?

Delikten bir 'Mmmmmmm, mmmmm' sesi geldi.

— Filippo sen misin?

— Mmmmm.

Oradaydı!

Göğsümde erimekte olan bir ağırlık hissettim, kayaya dayandım ve yere yığıldım. Keçi pisliği kaplı toprakta, dudağımda gülümseme bir süre öylece oturup kaldım.

Onu bulmuştum.

İçimden ağlamak geliyordu. Ellerimle gözlerimi kuruladım.

— Mmmmm.

Kalktım.

— Geliyorum. Hemen geliyorum. Gördün mü bak? Sözümü tuttum. Gördün mü?

Bir ip. Oraklara sarılı bir ip buldum. Onu keçilerin durduğu köke bağlayıp aşağıya sarkıttım.

— İşte geliyorum.

Aşağıya inmeye başladım. Yüreğim öyle hızlı atıyordu ki, hem göğsüm, hem kollarım titriyordu. Karanlıktan başım dönüyordu. Havasız kaldığımı hissediyordum. Üşüyordum.

İki metre iner inmez ayağım yere değdi... Yer sırıklar, tahta parçaları, üst üste konmuş domates sandıklarıyla doluydu. Emekleyerek, ellerimle yoklaya-

rak ilerliyordum. Çıplaktım ve soğuktan donuyordum.

— Filippo, neredesin?

— Mmmmm.

Ağzını bağlamışlardı.

— Tamam... O anda ayağım dalların arasına girdi, kollarım önde dikenli çalıların üstüne düştüm. Bileğime derin bir acı saplandı. Çığlık attım, midemde ne varsa ağzıma geldiğini, ağzıma ekşi bir tadın yayıldığını hissettim. Buz gibi bir ter sırtımı yaladı, kulaklarım alev alev yanmaya başladı.

Titreyen ellerimle sıkışan ayağımı yukarı çektim. Bileğim sızım sızım sızlıyordu.

— Sanırım ayağım burkuldu, diye homurdandım. Neredesin?

— Mmmm.

Dişlerimi sıkarak, inildeyerek yerde sürüklendim ve sonunda onu buldum. Minik odunların altındaydı. Üzerinden tahtaları aldım, bedenini yokladım. Yerde yatıyordu. Çıplaktı. Kolları ve bacakları büyük kolilerin yapıştırıldığı yapışkan bantla bağlanmıştı.

— Mmmmm.

Ellerimle yüzünü buldum. Ağzı da bantla yapıştırılmıştı.

— Konuşamazsın. Dur, çıkarayım. Biraz canın yanabilir.

Yapışkan bantı çekip aldım. Çığlık atmadı ama güçlükle soluk almaya başladı.

— Nasılsın?

Bir şey demedi.

— Filippo, nasılsın söyle bana. Yılan sokmuş köpek gibi inliyordu. Kendini kötü mü hissediyorsun?

Göğsüne dokundum. Fazla hızlı soluk alıyordu.

— Şimdi buradan gideceğiz. Haydi gidiyoruz. Dur bekle. Önce el ve ayak bileklerini çözmeyi denedim. Çok sıkı bağlamışlardı. Sonunda, umutsuzluk içinde dişlerimle bantları kemirmeye başladım. Önce ellerini sonra, ayaklarını kurtardım.

— Tamam, oldu. Şimdi gidiyoruz. Bir kolunu tuttum. Ama kol güçsüz bir biçimde yana düştü. Doğrul, yalvarırım sana. Gitmeliyiz, çünkü neredeyse gelecekler. Onu kaldırmaya uğraşıyordum ama kukla gibi düşüyordu. Bitkin gövdesinde gücün kırıntısı kalmamıştı. Ölmediğinin tek göstergesi soluk alıp vermesiydi. Ben seni yukarıya taşıyamam. Bacağım acıyor! Yalvarırım Filippo, bana yardım et... Onu kolundan tuttum. Haydi! Gayret! Oturttum ama bıraktığım anda gene yere serildi. Ne yapayım? Anlamıyor musun, burada kalırsan öldürecekler seni! Boğazımı tıkayan bir yumruk vardı sanki. Öl o zaman aptal şey! Ben buraya senin için geldim; sana verdiğim sözü tuttum, sen... sen... Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Neredeyse boğulacaktım. Kalk... malısın... aptal... aptalsın sen... Gene denedim, bir kez daha denedim ama o inatla külün içine yuvarlanıp yatıyordu; başı ölü bir tavuk gibi yana düşüyordu. Kalk dedim sana! Kalksana, diye bağırdım ve onu yumruklamaya başladım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Başımı dizlerime dayayıp yanına çömeldim.

— Daha ölmedin, anlıyor musun? Ağlaya ağlaya oturuyordum. Burası cennet değil.

Bir an için hızlı solumayı kesti ve bir şeyler fısıldadı.

Kulağımı ağzına yaklaştırdım.

— Ne dedin?

Yeniden mırıldandı:

— Yapamayacağım.

Onu sarstım.

— Yapamayacağım da ne demek?

— Bağışla beni, yapamayacağım.

— Tabii ki yapacaksın. Evet...

Artık konuşamıyordu. Ona sarıldım. İkimiz de çamura batmıştık ve titriyorduk. Benim de halim yoktu. Kendimi ölesiye yorgun, susamış ve bitkin hissediyordum; bileğim de ağrıyordu. Gözlerimi kapattım, kalbim daha yavaş atmaya başladı ve istemeden uyuyakaldım.

Gözlerimi yeniden açtım.

Karanlıktı. Bir an için evde, yatağımda olduğumu sandım.

Sonra Melichetti'nin köpeğinin havladığını duydum. Sonra da başka sesler.

Gelmişlerdi.

Onu dürttüm.

— Filippo! Filippo, geldiler! Seni öldürmek istiyorlar. Kalk haydi.

İçini çekti.

— Kalkamam.

— Elbette kalkarsın. Bahse tutuşalım mı? Dizlerimin üstüne çöktüm ve canının acımasına aldırmayarak onu dalların arasına ittim. İkimizin de canı acıyordu. Ama onu bu delikten çıkarmalıydım. Odunlar her yanımı çiziyorlardı ama gene de dişlerimi sıkarak onu itmeyi sürdürdüm ve kayanın ağzına kadar getirdim.

Sesler yaklaşmıştı. Ağaçların tepesinde bir ışık vardı.

Onu kolundan yakaladım.

— Şimdi ayağa kalkmalısın. Bütün yapacağın bu. O kadar. Onu ayağa diktim, boynuma yapıştı.

Kendini doğrulttu. Gördün mü aptal! Gördün mü bak, kalktın ayağa işte! Ama şimdi tırmanman gerekiyor. Ben seni arkadan iteceğim ama sen de tutunacaksın.

Öksürmeye başladı. Sanki göğsünün içinde taşlar oynuyordu. Sakinleşince başını salladı ve,

— Sensiz gidemem, dedi.

— Ne?

— Sensiz gitmem.

Bez bebekmiş gibi sarılıyordum ona.

— Aptallık etme, hemen geleceğim peşinden.

Galiba gelmişti bizimkiler. Köpek tepemde havlıyordu.

— Hayır.

— Sen şimdi önden çıkacaksın, tamam mı? Onu ayağa diktikçe yere yığılıyordu. Kollarımın arasına aldım ve tepeye ittim. Tut ipi, haydi!

O anda ağırlığın hafiflediğini hissettim. Tutunmuştu! Piç kurusu sonunda ipi yakalamıştı! Benim üstümdeydi. Ayaklarını omuzlarıma basıyordu.

— Şimdi ben seni iteceğim, ama sen de kendini yukarıya çek, tamam mı? Sakın bırakma kendini.

Minicik başının deliğin ağzından çıkınca aydınlandığını gördüm.

— Tamam çıktın. Şimdi çek kendini yukarı!

Denedi. Boş yere çabaladığını hissediyordum.

— Dur bekle, ben sana yardım edeyim, dedim ve onu ayak bileklerinden yakaladım. Seni itiyorum. At kendini dışarı. Bacaklarımdan kuvvet alarak ve dişlerimi sıkarak onu dışarı fırlattım, çukurun ağzından dışarı uçtuğunu gördüm. Aynı anda ağrının uzun ve sivri bir çivi gibi ayak bileğimden iliklerime kadar battığını, müthiş bir acının bacaklarımdan tepeme dek sarsıla sarsıla yükseldiğini hissettim ve

yere yığıldım.

— Michele! Michele başardım! Haydi sen de gel!

Midemden ekşi salgılar ağzıma yükseldi yeniden.

— Geliyorum. Hemen geliyorum.

Kalkmayı denedim ama bacağım tutmuyordu. Yattığım yerden ipi yakalamayı denedim ama başaramadım.

Seslerin giderek yaklaştığını hissediyordum. Adım adım geliyorlardı.

— Michele, geliyor musun?

— Geliyorum.

Başım dönüyordu ama gene de dizlerimin üstüne oturdum. Kendimi yukarıya çekemeyecektim.

— Filippo, sen kaç, diye bağırdım.

Eğilip bana baktı.

— Çık haydi!

— Yapamıyorum. Bacağım! Sen kaç haydi!

Başıyla hayır işareti yaptı.

— Hayır, gitmeyeceğim.

Arkasından gelen ışık giderek daha parlıyordu.

— Kaç! Geliyorlar! Kaç haydi!

— Hayır.

— Senin gitmen gerekiyor. Yalvarırım. Git.

— Hayır.

Bağıra bağıra yalvarıyordum.

— Git, haydi git! Gitmezsen seni öldürecekler. Anlamıyor musun?

Ağlamaya başladı.

— Git, haydi, git yalvarıyorum sana. Ne olur çek git... Sakın durma... Uzaklaş ve saklan... Sonra yere yığıldım.

— Yapamayacağım. Korkuyorum, dedi.

— Hayır. Sen korkmazsın. Korkmayacaksın.

Korkacak bir şey yok. Saklanmalısın.

Başıyla tamam işareti yaptı ve yok oldu.

Yerde gene ipi aradım, buldum ama tutamadım.

Yeniden denedim ama çok yüksekte kalmıştı.

O anda deliğin tepesinde babamı gördüm. Bir elinde tabanca, öteki elinde fener tutuyordu.

Oyunu o kaybetmişti.

Her zamanki gibi.

Işık gözlerimi kör etti. Gözlerimi yumdum.

— Baba, benim, Michele...

Sonra her yan aydınlandı.

Gözlerimi açtım.

Bacağım acıyordu. Ama acıyan deminki bacak değildi. Ötekiydi. Acı bir sarmaşık gibiydi. Mideme doğru uzanan bir dikenli teldi. Yakıcı bir şeydi. Kırmızıydı. Bentleri kırmış bir seldi.

Bentleri kırılan bir barajı hiçbir şey onaramaz.

Gümbürtü artıyordu. Her şeyi örten, her şeyi saran metalik bir gümbürtü. Kulaklarımın içinde gümbürdüyordu.

Ölmek istemiyorum. İstemiyorum.

Gözlerimi açtım.

Saman ve ışık sarmıştı dört bir yanımı.

Bir helikopter gelmişti.

Bir de babam vardı. Beni kollarının arasında tutuyordu. Bana bir şeyler söylüyordu ama duymuyordum. Saçları rüzgârda uçuşuyor, parlıyordu.

Işıklar gözlerimi kör ediyordu. Karanlığın içinden siyah yaratıklar ve köpekler çıkıyordu. Bize doğru geliyorlardı.

Tepelerin efendileri.

Baba, geliyorlar. Kaç, kaç.

Gümbürtünün altında kalbim de güm güm atıyordu.

Kustum.

Gözlerimi yeniden açtım.

Babam ağlıyordu. Beni okşuyordu. Elleri kırmızıydı.

Karanlık bir şey bize yaklaştı. Babam ona baktı.

Baba, kaçmalısın.

Gümbürtünün arasında babam şöyle dedi:

— Onu tanıyamadım. Yalvarırım bana yardım edin; bu benim oğlum. Yaralı. İstemeden...

Şimdi yeniden karanlık olmuştu.

Ve babam vardı.

Ve ben vardım.